

สำนักวิทยบริการฯ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

วิทยานิพนธ์ งานวิจัย

Mlx 127507

การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

นายกวิน นารานฤมล

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

พ.ศ. 2562

สงวนลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ใบอนุญาตวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

เรื่อง : การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ผู้วิจัย : นายกวิน นารานฤมล

ได้รับอนุมัติเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ ร.ท.ดร.ณัฐชัย จันทร์ขุม)
คณบดีคณะครุศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรรณคำ)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ดร.นิราศ จันทร์จิตร)

ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์)

กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ประยงค์ หัตถพรหม)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรکانต์ จังหาร)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุชิต บุญทองเถิง)

กรรมการ

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

ในการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน)
3. การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline
4. ทักษะการฟัง
5. ทักษะการพูด
6. การหาประสิทธิภาพนวัตกรรมการเรียนรู้
7. แผนการจัดการเรียนรู้
8. ความพึงพอใจ
9. บริบทของโรงเรียน
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 10.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 10.2 งานวิจัยต่างประเทศ

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีความสำคัญ จุดมุ่งหมาย สาระสำคัญ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

2.1.1 ความสำคัญของภาษาต่างประเทศ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและความจำเป็นในชีวิตประจำวัน เนื่องจากในสังคมปัจจุบันใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การศึกษาหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจด้านวัฒนธรรมและตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม นำมาซึ่งความร่วมมือระหว่างประเทศ มิตรไมตรี ซึ่งการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนี้จะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้และมีความเข้าใจตนเองและผู้อื่น ความแตกต่างด้านภาษา วัฒนธรรม สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง นอกจากนี้ยังช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และสามารถใชภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่าย และกว้างขึ้น ก่อให้เกิดวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ถึงอย่างไรก็ตามภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาญี่ปุ่น ภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน ภาษาอื่นๆ หรือแม้กระทั่งภาษาจีนก็ให้อยู่ในดุลพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

2.1.2 จุดมุ่งหมาย

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก สามารถถ่ายทอดความคิด วัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

2.1.3 สารสำคัญ

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2.1.4 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

ตารางที่ 1

ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 1

ชั้น	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด
ม.4-6	<p>สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร</p> <p>มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล</p>	<ol style="list-style-type: none"> ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียง ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้น (skit) ถูกต้องตามหลักการอ่าน

ตารางที่ 1

ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 1 (ต่อ)

ชั้น	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด
ม.4-6	สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความ เรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และ แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล	3. อธิบายและเขียนประโยคและ ข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ ความเรียงรูปแบบต่างๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความ เรียงรูปแบบต่างๆ ให้สัมพันธ์กับ ประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่าน 4. จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปลักษณะดีความ และแสดงความ คิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่ เป็นสารคดี และบันเทิงคดี พร้อมทั้ง ให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ
	มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสาร ทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมี ประสิทธิภาพ	1. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูล เกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/ เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความ สนใจของสังคม และสื่อสารอย่าง ต่อเนื่องและเหมาะสม 2. เลือกและใช้คำขอร้อง ให้ คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบายอย่าง คล่องแคล่ว 3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอ ตอปรับและปฏิเสธการให้ ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่าง เหมาะสม

ตารางที่ 1

ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 1 (ต่อ)

ชั้น	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด
ม.4-6	<p>สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร</p> <p>มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ</p>	<p>4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม</p> <p>5. พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล</p>
	<p>มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน</p>	<p>1. พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่อง และประเด็นต่างๆ ตามความสนใจของสังคม</p> <p>2. พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์และสถานการณ์ตามความสนใจ</p> <p>3. พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ</p>

จากตารางที่ 1 สรุปได้ว่า สาระการเรียนรู้ที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่าน แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล จากการปฏิบัติตามคำบรรยายที่ฟังและอ่าน การอ่านออกเสียงถูกต้องตามหลักการอ่าน การอธิบายและเขียนประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสิ่งที่อ่าน การจับใจความสำคัญ วิเคราะห์ สรุปความตีความ และให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ มีทักษะการสื่อสารทางภาษาจากการสนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว การเลือกและใช้คำ นำเสนอข้อมูลข่าวสารโดยการพูดและการเขียน จากการพูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง การพูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์และสถานการณ์ตามความสนใจ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตารางที่ 2

ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 2

ชั้น	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด
ม.4-6	สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ	1. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล โอกาส และสถานที่ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ตารางที่ 2

ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 2 (ต่อ)

ชั้น	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด
ม.4-6	สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ	2. อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของ ขนบธรรมเนียม และประเพณีของ เจ้าของภาษา 3. เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรม ทางภาษาและวัฒนธรรมอย่าง เหมาะสม
	สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม	1. อธิบาย/เปรียบเทียบความ แตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิต และบทกลอนของภาษา ต่างประเทศและภาษาไทย 2. วิเคราะห์/อภิปรายความเหมือน และความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษากับของไทย และ นำไปใช้อย่างมีเหตุผล

จากตารางที่ 2 สรุปได้ว่า สาระการเรียนรู้ที่ 2 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความเข้าใจด้านภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา สามารถนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมจากการเลือกใช้ภาษาท่าทางเหมาะสมกับระดับของบุคคล ตามมารยาทสังคมของเจ้าของภาษา อธิบายวิถีชีวิตประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม และจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม มีความเข้าใจด้านความเหมือน ความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย

สามารถนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม จากการอธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่าง โครงสร้างประโยค สำนวนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย วิเคราะห์/อภิปราย ความเหมือนและความแตกต่างของวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยเพื่อนำไปใช้ อย่างมีเหตุผล

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการ พัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการ เรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตารางที่ 3

ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 3

ชั้น	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด
ม.4-6	<p>สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่ม สาระการเรียนรู้อื่น</p> <p>มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศใน การเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน</p>	<p>1. ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระ การเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ ต่างๆ และนำเสนอด้วยการพูด และการเขียน</p>

จากตารางที่ 3 สรุปได้ว่า สาระการเรียนรู้ที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาตนเอง โดยการค้นคว้า สรุป และแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และนำเสนอด้วยการพูดและการ เขียน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศใน สถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือ พื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา
ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การ
ประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตารางที่ 4

ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 4

ชั้น ชั้น	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด
ม.4-6	<p>สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับ ชุมชนและโลก</p> <p>มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศ ในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม</p>	<p>1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ จริง/สถานการณ์จำลอง ที่เกิดขึ้น ในห้องเรียนสถานศึกษา ชุมชน และสังคม</p>
	<p>มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศ เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การ ประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับ สังคมโลก</p>	<p>1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการ สืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/ข้อมูลต่างๆ จาก สื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ใน การศึกษาต่อและประกอบอาชีพ</p> <p>2. เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และ ท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็น ภาษาต่างประเทศ</p>

จากตารางที่ 4 สรุปได้ว่า สาระการเรียนรู้ที่ 4 กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศมุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ โดยใช้ภาษา
สื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลอง ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนสถานศึกษา ชุมชน
และสังคม ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ
และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก โดยใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า

ความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพและเผยแพร่ข้อมูลของท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็นภาษาต่างประเทศ

สรุปได้ว่า กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้จัดทำสาระสำคัญ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดโดยภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานนั้น คือ ภาษาอังกฤษ ซึ่งมีการจัดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ส่วนภาษาต่างประเทศอื่นๆ แม้กระทั่งภาษาจีนก็ให้อยู่ในดุลพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสมแทน จึงส่งผลให้กระทรวงศึกษาธิการต้องจัดทำมาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาจีนโดยอิงจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อกำหนดขอบข่ายให้สอดคล้องกับผู้เรียน

2.2 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน)

เนื่องจากวิชาภาษาจีนเป็นเพียงวิชาเลือก การจัดการเรียนรู้ไม่เป็นไปอย่างต่อเนื่องเหมือนวิชาภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนให้สอดคล้องตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยการจัดทำมาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาจีนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อแก้ปัญหาด้านการกำหนดขอบข่ายและสาระการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้เรียน มีแนวทางที่ชัดเจนเพื่อให้สถานศึกษาที่เกี่ยวข้องได้นำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนของตน ซึ่งมีความสำคัญ วิสัยทัศน์ จุดมุ่งหมาย จุดประสงค์การเรียนรู้และสาระสำคัญดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

2.2.1 ความสำคัญของการเรียนภาษาจีน

การเรียนภาษาจีน คือ การสร้างศักยภาพในการใช้ภาษาจีนเพื่อสื่อสารกับชาวจีนหรือผู้ใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร โดยมีวัตถุประสงค์ต่างๆ เช่น ด้านธุรกิจ การศึกษา การท่องเที่ยว การร่วมมือกันของภาครัฐและเอกชน การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม การพัฒนาเศรษฐกิจส่วนตนอันเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาเศรษฐกิจชาติ ซึ่งในปัจจุบันและอนาคตทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศถือเป็นปัจจัยที่สำคัญสำหรับการสื่อสาร ภาษาต่างประเทศที่สำคัญๆ ล้วนเป็นภาษาของประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดใหญ่ซึ่งรัฐต่างประเทศต้องการที่จะร่วมทำการค้าด้วย อย่างสาธารณรัฐประชาชนจีนที่มี

เศรษฐกิจที่เติบโตอย่างก้าวหน้า มั่นคง และต่อเนื่อง ภาษาจีนจึงเป็นภาษาที่มีความสำคัญตามอิทธิพลทางเศรษฐกิจซึ่งคนทั่วโลกนิยมเรียนรู้ อีกทั้งยังเป็นหนึ่งในภาษาขององค์การสหประชาชาติ การเรียนรู้ภาษาจีนของคนไทยจึงมีความจำเป็นเพื่อเพิ่มศักยภาพการสื่อสารกับประชากรในประเทศจีนและประชาคมโลก

2.2.2 วิสัยทัศน์

สาระการเรียนรู้ภาษาจีนมีวิสัยทัศน์ ดังนี้

วิสัยทัศน์ภาษาจีน

ภาพที่ 1 วิสัยทัศน์ภาษาจีน

(ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

2.2.3 จุดมุ่งหมาย

จุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ภาษาจีน คือ พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแสดงออก สามารถใช้ภาษาจีนในการแสวงหาความรู้ ศึกษา ต่อ ประกอบชีพ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมจีน

2.2.4 สาระสำคัญ

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร เข้าใจและมีทักษะในการสื่อสารด้วยภาษาจีน เพื่อแลกเปลี่ยน และนำเสนอข้อมูลข่าวสารอย่างเหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ การใช้ภาษาจีนในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน-แสดงออก แลกเปลี่ยน ข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ สรุปความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

ตารางที่ 5

ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 1

ชั้น	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด
ม.4	<p>สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร</p> <p>มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล</p>	<ol style="list-style-type: none"> ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำชี้แจง คำแนะนำ และคำอธิบายที่ฟังและอ่านง่าย ๆ ระบุตัวอักษรพินอิน (拼音) อ่านออกเสียงและประสมเสียงตามหลักการออกเสียง บอกความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค หรือข้อความสั้นๆ ตามที่ฟังหรืออ่านจากสื่อที่เป็นความเรียงและไม่ใช่ความเรียงในรูปแบบต่างๆ

ตารางที่ 5

ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 1 (ต่อ)

ชั้น	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด
ม.4	สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล	4. ตอบคำถาม จับใจความสำคัญสรุปและแสดงความคิดเห็นจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่ายๆ ทั้งที่มีภาพและไม่มีภาพประกอบ
	มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ	1. สนทนาหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล 2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน 3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธในสถานการณ์ต่างๆ 4. พูดและเขียน เพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน 5. บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว และกิจกรรมต่างๆ พร้อมให้เหตุผลสั้นๆ
	มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน	1. พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อม และเรื่องใกล้ตัว

ตารางที่ 5

ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 1 (ต่อ)

ชั้น	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด
ม.4	สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน	2. พูดหรือเขียนสรุปใจความ สำคัญ สาระ หรือหัวข้อเรื่องที่ได้ จากการวิเคราะห์เรื่องหรือ เหตุการณ์ และสถานการณ์ที่อยู่ ในความสนใจ 3. พูดและเขียนเพื่อแสดงความคิด เห็นเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว พร้อมให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ

จากตารางที่ 5 สรุปได้ว่า สาระการเรียนรู้ที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่าน แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผลโดยการปฏิบัติตามคำอธิบายที่ฟังและอ่านง่ายๆ ระบุสัทอักษรพินอินอ่านออกเสียงและประสมเสียงตามหลักการออกเสียง บอกความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค หรือข้อความสั้นๆ ตามที่ฟังหรืออ่านจากสื่อ ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุปและแสดงความคิดเห็นจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่ายๆ ทั้งที่มีภาพและไม่มีภาพ ประกอบ มีทักษะการสื่อสารทางภาษาโดยการสนทนาในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอ และให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธในสถานการณ์ต่างๆ พูดและเขียน เพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว และกิจกรรมต่างๆ พร้อมให้เหตุผลสั้นๆ นำเสนอข้อมูลข่าวสารโดยการพูดและการเขียน โดยการพูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว สรุปใจความสำคัญ สาระ ที่ได้จากการวิเคราะห์ เหตุการณ์ และสถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว พร้อมให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ ซึ่งทั้งหมดนี้ต้องอาศัยทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียนซึ่งเป็นทักษะการสื่อสารพื้นฐาน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ การใช้ภาษาจีนตามแบบแผนและวัฒนธรรมจีน รู้และเข้าใจความเหมือนและความต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมทั้งของจีนกับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

ตารางที่ 6

ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 2

ชั้น	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด
ม.4	<p>สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม</p> <p>มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางให้เหมาะสมกับบุคคล โอกาส และสถานที่ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของจีน 2. บอกชื่อ/คำศัพท์ และตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของจีน 3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ
	<p>มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. บอกความแตกต่างระหว่างการออกเสียงตัวอักษร คำ วลี การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาจีนกับภาษาไทย 2. บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง และประเพณีของจีนกับของไทย

จากตารางที่ 6 สรุปได้ว่า สาระการเรียนรู้ที่ 2 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะโดยการเลือกใช้ภาษา ให้เหมาะสมตามวัฒนธรรมของจีน บอกเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของจีน รวมทั้งเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับไทย และนำมาใช้อย่างเหมาะสมโดยการบอกความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยคของภาษาจีนกับภาษาไทย ประเพณีของจีนกับของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาจีนสืบค้นข้อมูลความรู้ตามความสนใจในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเองและสิ่งแวดล้อมรอบตัว การใช้ภาษาจีนในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตารางที่ 7

ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 3

ชั้น	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด
ม.4	<p>สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น</p> <p>มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน</p>	<p>1. ค้นคว้า รวบรวมข้อมูลหรือข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดหรือการเขียน</p>

จากตารางที่ 7 สรุปได้ว่า สาระการเรียนรู้ที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นโดยค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้และนำเสนอด้วยการพูดหรือการเขียน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก ใช้ภาษาภายในและภายนอกบริบทโรงเรียน เพื่อเพิ่มพูนความรู้ แสวงหาความเพลิดเพลิน ศึกษาต่อและเตรียมเข้าสู่อาชีพ การใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน

และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตารางที่ 8

ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 4

ชั้น	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด
ม.4	<p>สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก</p> <p>มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม</p>	<p>1. ใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา</p>
	<p>มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก</p>	<p>1. ใช้ภาษาจีนในการสืบค้นหรือค้นคว้าความรู้หรือข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ</p>

จากตารางที่ 8 สาระการเรียนรู้ที่ 4 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสังคมใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลกโดยใช้ภาษาจีนสืบค้นข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ

ตารางที่ 9

ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน)

ชั้น	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด
ม.4	<p>สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร</p> <p>มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำชี้แจง คำแนะนำ และคำอธิบายที่ฟังและอ่านง่ายๆ 2. ระบุตัวอักษรพินอิน (拼音) อ่านออกเสียงและประสมเสียงตามหลักการออกเสียง 3. บอกความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค หรือข้อความสั้นๆ ตามที่ฟังหรืออ่านจากสื่อที่เป็นความเรียงและไม่ใช่ความเรียงในรูปแบบต่างๆ 4. ตอบคำถาม จับใจความสำคัญสรุปและแสดงความคิดเห็นจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่ายๆ ทั้งที่มีภาพและไม่มีภาพประกอบ
	<p>มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. สนทนาหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล 2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตารางที่ 9

ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) (ต่อ)

ชั้น	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด
ม.4	<p>สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร</p> <p>มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ</p>	<p>3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธในสถานการณ์ต่างๆ</p> <p>4. พูดและเขียน เพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน</p> <p>5. บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว และกิจกรรมต่างๆ พร้อมให้เหตุผลสั้นๆ</p>
	<p>มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน</p>	<p>1. พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อม และเรื่องใกล้ตัว</p> <p>2. พูดหรือเขียนสรุปใจความสำคัญ สาระ หรือหัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่องหรือเหตุการณ์ และสถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ</p> <p>3. พูดและเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว พร้อมให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ</p>

จากตารางที่ 9 สรุปได้ว่า กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) ตามหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน 2551 ที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิจัย คือ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐานที่ ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล ตัวชี้วัดที่ 4. ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุป และแสดงความคิดเห็นจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่ายๆ ทั้งที่มีภาพและไม่มีภาพประกอบ

2.3 การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline

2.3.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline

ดร.สตีฟ เบิ้ล และแซลลี ฮาร์คเนส (อ้างถึงใน ชรินภรณ์ สัจจธรรมวดี, 2555) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline คือ การจัดการเรียนการสอนโดยเป็นไปตามเส้นทางการดำเนินเรื่อง ซึ่งในแต่ละตอนของเส้นทางการดำเนินเรื่องจะไปตามคำถามหลักขณะที่ดำเนินเรื่องไปตามเนื้อหา ผู้เรียนจะได้สร้าง พัฒนาตามการดำเนินเรื่อง ฝึกทักษะ ผลิตชิ้นงาน

ชรินภรณ์ สัจจธรรมวดี (2555) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline คือ การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยใช้การเดินทางเรื่องราวที่รวมเข้ากับเนื้อหา และลำดับเหตุการณ์ให้ประติดประต่อกันเหมือนกับการดำเนินชีวิตจริง ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะด้านต่างๆ การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline มีองค์ประกอบอันได้แก่ ฉาก ตัวละคร วิถีชีวิต และเหตุการณ์สำคัญ โดยใช้คำถามหลักในการกระตุ้นให้นักเรียนคิดแก้ไขปัญหาและเกิดการเรียนรู้

อรทัย มูลคำและคณะ (อ้างถึงใน พรพรม เข้มตระกูล, 2557) กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ว่าเป็นนวัตกรรมในด้านการบูรณาการหลักสูตรและการเรียนการสอนที่มีรูปแบบการนำวิธีการเรียนรู้หลายรูปแบบมารวมเข้าด้วยกัน เช่น การบูรณาการ การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม การเรียนรู้แบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมใกล้ตัววิถีชีวิตจริง การเรียนรู้แบบหาและสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เพื่อการจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ

พรพรม เข้มตระกูล (2557) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline คือ การบูรณาการหลักสูตรกับการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการสอนที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสร้างองค์ความรู้ด้วยตัวเองโดยผ่านขั้นตอนการมีส่วนร่วม

คิด วิเคราะห์ สร้างสรรค์ จินตนาการ และตัดสินใจที่ใช้คำถามหลักเป็นตัวนำไปสู่เป้าหมายเพื่อการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน

วลัย พานิช (อ้างถึงใน วินัส อยู่แย้ม, 2560) กล่าวว่า Story และ Line ซึ่งหมายถึงเส้นทางของเรื่องหรือแนวของเรื่อง เป็นการดำเนินเรื่องที่เรียงติดต่อกันเป็นลำดับจุดเส้นเชือก

ศูนย์สิ่งแวดล้อมศึกษาและโลกศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ทีศนา แคมมณี, 2560) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เป็นการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนของที่มีลักษณะบูรณาการเนื้อหาหลักสูตรและทักษะการเรียนจากหลายสาขาวิชา โดยให้ผู้เรียนได้สร้างสรรค์เรื่องราวด้วยตนเอง โดยผู้สอนทำหน้าที่วางเส้นทางเดินเรื่องให้ โดยการเดินเรื่องแบ่งเป็นตอนๆ (episode) แต่ละตอนจะถูกเชื่อมโยงกันด้วยคำถามหลัก (key question) มี 4 คำถามได้แก่ ใคร ทำอะไร/อย่างไร ที่ไหน และมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ผู้สอนจะใช้คำถามหลักเหล่านี้เปิดประเด็นให้ผู้เรียนคิดร้อยเรียงเรื่องราวด้วยตนเอง รวมทั้งสร้างสรรค์ชิ้นงานประกอบกันไป จึงจะช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ประสบการณ์และความคิดของตนอย่างเต็มที่

ดังนั้นสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline หมายถึง การจัดการเรียนรู้ โดยการเดินเรื่องราวซึ่งจะดำเนินเรื่องด้วยคำถามหลัก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ และร้อยเรียงเรื่องราวด้วยตนเอง การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline จึงเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและเป็นการจัดการเรียนการสอนที่บูรณาการเนื้อหาในหลักสูตรเข้ากับการเรียนการสอนต่างๆ

2.3.2 ประวัติความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline

อรรถัย มูลคำและคณะ (อ้างถึงใน อำไพ จันทร์ทิพย์, 2551) ได้กล่าวถึงความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ไว้ว่า เมื่อปลายปี 1980 เกิดจากสถานการณ์การปฏิรูปการศึกษาครั้งใหญ่ในสหราชอาณาจักร เนื่องจากพบว่า ดัชนีผลการเรียนรู้ของผู้เรียนประเทศต่างๆ ของทวีปยุโรปตกต่ำลงเป็นอย่างมาก ขณะที่การพัฒนาการด้านต่างๆ ของซีกโลกตะวันออกโดยเฉพาะประเทศญี่ปุ่นมีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ด้วยเหตุนี้รัฐบาลจึงได้กำหนดนโยบายปฏิรูปการศึกษาเพื่อปรับปรุงระบบการศึกษาภายในชาติให้มีประสิทธิภาพ มีการใช้ระบบประกันคุณภาพการศึกษาอย่างจริงจัง ต่อมาการศึกษาของชาติได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ทั้งด้านการใช้เทคโนโลยี นวัตกรรมทางการศึกษา การควบคุมคุณภาพ การกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นเป็นการพัฒนาการศึกษาที่เน้นให้เกิด

ความเหมาะสมกับผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้พบความถนัด ความสามารถ ความสนใจโดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนร่วมกัน การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เกิดขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าวโดย สตีฟ เบ็ล แห่งมหาวิทยาลัยสแตรธไคลด์ วิทยาเขตจอร์แดนฮิลล์ในสก๊อตแลนด์ เป็นผู้สร้างและพัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เป็นวิธีการที่มีการบูรณาการทั้งหลักสูตรและการเรียนการสอนซึ่งต่อมาได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในประเทศต่างๆ รวมทั้งเป็นที่สนใจของครูไทยด้วยเช่นกัน

2.3.3 ทฤษฎีของการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline

ดร.สตีฟ เบ็ล (ทีศนา แชมมณี, 2560) มีฐานความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ว่า

- 1) การเรียนรู้ที่ดีควรมีลักษณะบูรณาการหรือเป็นสหวิทยาการ คือ เป็นการเรียนรู้ที่ผสมผสานศาสตร์หลายๆ อย่างเข้าด้วยกัน เพื่อประโยชน์สูงสุดในการประยุกต์ใช้ในการทำงานและการดำเนินชีวิตประจำวัน
- 2) การเรียนรู้ที่ดีเป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นผ่านทางประสบการณ์ตรงหรือการกระทำหรือการมีส่วนร่วมของผู้เรียนเอง
- 3) ความคงทนของผลการเรียนรู้ ขึ้นอยู่กับวิธีการเรียนรู้หรือวิธีการที่ได้ความรู้มา

4) ผู้เรียนสามารถเรียนรู้คุณค่าและสร้างผลงานที่ดีได้ หากมีโอกาสได้ลงมือกระทำ

จากฐานความเชื่อดังกล่าว สตีฟ เบ็ล ได้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนของที่มีลักษณะบูรณาการเนื้อหาหลักสูตรและทักษะการเรียนจากหลายสาขาวิชา โดยให้ผู้เรียนได้สร้างสรรค์เรื่องราวด้วยตนเอง โดยผู้สอนทำหน้าที่วางเส้นทางเดินเรื่องให้ โดยการเดินทางแบ่งเป็นตอนๆ (episode) แต่ละตอนจะถูกเชื่อมโยงกันด้วยคำถามหลัก (key question) มี 4 คำถามได้แก่ ใคร ทำอะไร/อย่างไร ที่ไหน และมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ผู้สอนจะใช้คำถามหลักเหล่านี้เปิดประเด็นให้ผู้เรียนคิดร้อยเรียงเรื่องราวด้วยตนเอง รวมทั้งสร้างสรรค์ชิ้นงานประกอบกันไป จึงจะช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ประสบการณ์และความคิดของตนอย่างเต็มที่

2.3.4 หลักการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline

อรรถัย มูลคำและคณะ (อ้างถึงใน พรพรหม เข้มตระกูล, 2557) ได้เสนอหลักการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ไว้ดังนี้

1) การเล่าเรื่องจะมีองค์ประกอบอย่างน้อย 4 ส่วน ได้แก่ ตัวละคร เวลา สถานที่และการดำเนินชีวิต ส่วนตัวละครในเรื่องนั้น คือ คน สัตว์หรือทั้งคนกับสัตว์ กิจกรรมที่กำหนดขึ้นจึงควรเกี่ยวข้องกับคนหรือสัตว์ ซึ่งโดยปกติการเล่านิทานจะใช้ในการสอนเรื่องราวในอดีตในรูปของตำนาน ความเชื่อเรื่องเล่า เพื่อเป็นการสอนอุปมาเกี่ยวกับศีลธรรมและความสนุกสนาน แม้ว่าเรื่องที่ฟังนั้นจะเคยฟังมาแล้วก็ตาม

2) การวางโครงเรื่องให้ชวนติดตาม กิจกรรมที่จะจัดต้องมีผู้ฟังและมีจุดมุ่งหมาย ผู้เล่าจะต้องมีความตั้งใจในการเล่าเรื่อง

3) ผู้สอนเป็นผู้กำหนดโครงสร้าง นำเนื้อหาและจุดประสงค์ในหลักสูตรมาทำการวางกรอบเส้นเรื่อง แต่ผู้เรียนจะเป็นผู้ดำเนินการสร้างรายละเอียดต่างๆด้วยตนเองโดยจะเป็นผู้ค้นหาข้อมูลรายละเอียดต่างๆด้วยตนเอง เพื่อตอบคำถามหลักของผู้สอน

4) ผู้เรียนเป็นเจ้าของเรื่องราวหรือประสบการณ์ต่างๆ

5) ผู้เรียนสรุปองค์ความรู้ด้วยตนเอง ผู้สอนต้องมีคำถามหลักในการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดและประสบการณ์ที่มีอยู่เดิมเพื่อเพิ่มเติมประสบการณ์ใหม่ๆ ด้วยการลงมือทำกิจกรรมต่างๆ เช่น การแสวงหาความรู้รวมทั้งการสร้างข้อสรุปความรู้ใหม่ๆด้วยตนเอง

จันทร์สม วรกิจพูนผล (2555) ได้สรุปหลักการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ไว้ดังนี้

1) ด้านความรู้ ความเข้าใจ (K: Knowledge) คือ การใช้หลักการเล่าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคน สังคม มีการวางกรอบเนื้อหา พร้อมทั้งรายละเอียด มีเหตุผล และสิ่งที่เชื่อมโยง มีการใช้ความรู้เดิมผนวกกับประสบการณ์ใหม่แล้วนำไปสร้างองค์ความรู้ เป็นการบูรณาการความรู้จากหลายสาขา

2) ด้านทักษะกระบวนการ (P: Process/Practice) คือ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ มีการเรียนรู้จากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวไปยังสิ่งที่อยู่ไกลตัว

3) ด้านเจตคติที่ดี (A: Attitude) คือ การเรียนรู้อย่างมีความหมาย มีความคงทน ผู้เรียนเรียนได้ดี มีความสุข พัฒนาทักษะการคิด ทักษะทางภาษาสังคม

วัลย์ พานิช (อ้างถึงใน ชรินภรณ์ สัจจธรรมวดี, 2555) ได้กล่าวถึงหลักการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ไว้ดังนี้

1) เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เน้นแนวคิดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Child-centeredness) ของ John Dewey ที่ว่า เด็กต้องมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเรียนรู้ของตัวเอง ผู้สอนมุ่งเน้นคุณค่าของประสบการณ์เดิมและทักษะเดิมของผู้เรียนซึ่งจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างความรู้และประสบการณ์ใหม่ของผู้เรียน และผู้เรียนจะเป็นผู้แสวงหาและติดตามการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2) เน้นการปฏิบัติและเสริมแรง

การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline นับว่าเป็นการสร้างองค์ความรู้ นั่น คือ การที่ผู้เรียนลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง เน้นเรื่องการตัดสินใจและการแก้ปัญหา จะช่วยพัฒนาในด้านสติปัญญา ทักษะทางภาษาและสังคม เจตคติ

3) เน้นการเรียนการสอนที่เป็นบูรณาการ

การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เป็นการสอนบูรณาการเนื้อหาหลักสูตรและกระบวนการ โดยสามารถรวมสาขาวิชาต่างๆ อาทิ เช่น สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ศิลปะ สิ่งแวดล้อม และภาษารวมเข้าด้วยกันได้ภายใต้เนื้อหาเดียวกัน เพราะในชีวิตประจำวันนั้นคนในสังคมอาจต้องใช้กระบวนการคิดที่มีความหลากหลายจากเนื้อหาสาระต่างๆ ที่มากมายหลากหลายมาช่วยแก้ปัญหาจึงเป็นการฝึกทักษะแก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

4) เน้นการพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพในการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เป็นการบูรณาการจึงมีความหลากหลายทางรูปแบบที่มีแตกต่างกันในเรื่องของความยากง่าย ผู้เรียนจะแสดงความสามารถตามศักยภาพที่มีแตกต่างกัน

5) เน้นการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม

การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาคุณภาพทางสังคมโดยร่วมทำกิจกรรมหลายรูปแบบ รูปแบบการเรียนการสอนมีหลากหลายรูปแบบตั้งแต่เรียนคนเดียว เป็นคู่ เป็นกลุ่มย่อยหรือทั้งชั้นเรียน

6) เน้นเรื่องการตั้งคำถามของผู้สอน

การตั้งคำถามของผู้สอนจะเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพราะคำถามจะนำไปสู่กิจกรรมหลากหลายเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของ

ผู้เรียนและเป็นตัวเชื่อมโยงการเดินเรื่องให้ต่อเนื่องกันเป็นลำดับภายใต้เนื้อหาเดียวกัน

จากการศึกษาหลักการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline สรุปได้ว่า หลักการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline จะเป็นการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นการปฏิบัติการบูรณาการและมีส่วนร่วม นอกจากนี้ยังเน้นการตั้งคำถามเพื่อดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การเล่าเรื่องที่มีการวางโครงเรื่องและกรอบเนื้อหาของผู้สอน แต่ให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างรายละเอียดด้วยตนเอง

2.3.5 องค์ประกอบการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline

ทศินา แคมมณี (2560) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline มีองค์ประกอบดังนี้

- 1) ฉาก
- 2) ตัวละคร
- 3) การดำเนินชีวิต
- 4) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหรือปัญหาที่ต้องแก้ไข

อรทัย มูลคำและคณะ (อ้างถึงใน พรพพรหม เข้มตระกูล, 2557) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline มีองค์ประกอบดังนี้

1) ฉาก (Setting) เป็นการระบุเวลา สถานที่และสิ่งแวดล้อมต่างๆของเรื่องราว โดยที่การกำหนดฉากนั้นเปรียบเหมือนกับการสร้างบรรยากาศหรือการนำเข้าสู่เรื่องราวที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้

2) ตัวละคร (Characters) คือ ผู้ที่มีบทบาทหรือมีส่วนร่วมอยู่ในเรื่องราวในฉากนั้นๆ อาจจะเป็นคน สัตว์ พืชหรือสิ่งที่ไม่มีชีวิต เช่น ดิน น้ำ ตลอดจนจนถึงข้าวของเครื่องใช้ต่างๆที่ผู้เรียนจะสร้างให้ตัวละครเหล่านี้มีชีวิตอยู่ในเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ได้

3) การดำเนินชีวิตของตัวละครหรือวิถีชีวิต (Ways of Life) เป็นองค์ประกอบที่กำหนดว่าตัวละครแต่ละตัวนั้นมีวิถีการดำเนินชีวิตอย่างไรซึ่งเป็นส่วนที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินเรื่อง ตัวละครแต่ละตัวจะมีการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกันตามจินตนาการของผู้เรียน

4) เหตุการณ์สำคัญหรือปัญหาที่เกิดขึ้น (Events) ได้แก่ เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นหรือปัญหาในความเป็นจริงที่ตัวละครต้องเผชิญหรือเป็นการสร้างสถานการณ์สมมติขึ้นมาจากนั้นให้ผู้เรียนฝึกแก้ไขปัญหาต่างๆ ในสถานการณ์นั้นๆ

วลัย พานิช (อ้างถึงใน จันทรสม วรกิจพูนผล, 2555) กล่าวถึง องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ไว้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เป็นการดำเนินเรื่องหรือ ผูกเรื่องที่มีความต่อเนื่องเหมือนกับเส้นเชือก โดยมีคำถามหลักเป็นตัวเชื่อมการดำเนินเรื่อง โดยองค์ประกอบสำคัญที่จะเกิด Storyline ได้นั้นจะต้องมี 4 องค์ประกอบดังนี้

- 1) การจัดฉาก (Setting the Scene) เป็นการระบุเวลา สถานที่ สิ่งแวดล้อมต่างๆ
 - 2) มีตัวละคร (Character) ซึ่งเป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับฉากหรือเหตุการณ์ในข้อ 1
 - 3) การดำเนินชีวิต (A Way of Life) เป็นวิถีชีวิตหรือเป็นเรื่องราวของตัวละครในข้อ 2
 - 4) มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้น หรือมีปัญหาที่ต้องแก้ไข (Events, Incidents, or Real Problems to be Solved)
- ทั้ง 4 องค์ประกอบสามารถเขียนแผนผังได้ดังนี้

1. ฉาก	ที่ไหน
2.ตัวละคร	ใคร
3.การดำเนินชีวิต	ทำอะไร
4.มีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	เกิดอะไรขึ้นที่ต้องการแก้ไข หรือมีปัญหาที่ควรแก้ไข

ภาพที่ 2 องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline

(ที่มา : จันทรสม วรกิจพูนผล, 2555)

พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ (อ้างถึงใน ปันตดา โภคพิพัฒน์, 2553) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline มีองค์ประกอบ ดังนี้

- 1) มีการกำหนดเส้นทางดำเนินเรื่องและจัดการเรียนรู้เป็นตอน เป็นองค์หรือเป็นฉาก ในแต่ละตอนมีการใช้คำถามหลักเป็นตัวกำหนดกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนใช้กระบวนการเพื่อการเรียนรู้

- 2) มีเหตุการณ์เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้แก้ปัญหาและเรียนรู้
- 3) แต่ละเรื่องแต่ละเหตุการณ์ที่กำหนดจะต้องมีการระบุสิ่งต่อไปนี้
 - 3.1) กำหนดฉาก โดยระบุสถานที่และเวลาโดยเฉพาะ
 - 3.2) ตัวละคร อาจจะเป็นคนหรือเป็นสัตว์
 - 3.3) วิธีการดำเนินชีวิต
 - 3.4) ปัญหาที่ต้องแก้ไข

ดังนั้นสรุปได้ว่า องค์ประกอบของสอนแบบ Storyline ประกอบไปด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ฉากที่ระบุเวลาและสถานที่ ตัวละครที่มีความสัมพันธ์กับฉาก วิถีชีวิตของตัวละคร และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละคร

2.3.6 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline

พิมพ์พันธ์ เตชคุปต์ และ พเยาว์ ยินดีสุข (อ้างถึงใน ชรินภรณ์ สัจจธรรมวดี, 2555) กล่าวว่า การสอนด้วยวิธีสตอรีไลน์มีขั้นตอนดังนี้

- 1) ขั้นนำ เป็นขั้นที่ผู้สอนกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียน เกิดความอยากรู้อยากเห็น ต้องการมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอนโดยผู้สอนใช้คำถามนำเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดและสามารถนำไปใช้ในกิจกรรมขั้นต่อไปได้
- 2) ขั้นกิจกรรม เป็นขั้นที่ผู้สอนจะนำเสนอรูปแบบ โครงสร้างทางภาษา คำศัพท์ เนื้อหาและข้อมูลเพื่อประกอบเป็นเนื้อหาเสริมที่จะสามารถนำไปใช้ในกิจกรรมนั้นๆ และให้ผู้เรียนฝึกใช้ให้เกิดทักษะการพูดที่สอดคล้องกับกิจกรรมที่เกิดขึ้นตามคำถามนำ เพื่อให้ นักเรียนสามารถตอบคำถามนำที่ให้มาได้ จากนั้นผู้สอนจึงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องและให้ผู้เรียนทำกิจกรรมที่ตอบคำถามนำซึ่งสอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เล่ามาได้ ขั้นตอนนี้จะเป็นส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ตามองค์ประกอบของวิธีการสอนแบบสตอรีไลน์ ทำให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้และนำไปสู่พฤติกรรมที่คาดหวัง
- 3) ขั้นสรุป ผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนทำเพื่อสรุปความรู้ที่ได้เรียนมาในบทเรียนนั้นๆ ในกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสตอรีไลน์นั้น ผู้สอนสามารถเลือกใช้กิจกรรมได้หลากหลาย เช่น เกม การระดมสมอง การแสดง บทบาทสมมติ การนำเสนองานหน้าชั้นเรียน การทำโปสเตอร์ การจัดบอร์ด แฟ้มสะสมงาน การทำหนังสือเล่มเล็ก

ดังนั้นสรุปได้ว่า ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เริ่มต้นจากการใช้คำถาม เกริ่นนำเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้อยากเรียนในส่วนของขั้นนำ จากนั้นผู้สอน จึงดำเนินการนำเสนอรูปแบบเนื้อหาและข้อมูลช่วยให้ผู้เรียนตอบคำถามและนำมาผนวก กับเรื่องเล่าของผู้สอนซึ่งขั้นตอนนี้จะช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนในขั้นกิจกรรม และสรุปความรู้ที่ได้เรียนมาในบทเรียนนั้นเป็นขั้นสรุปซึ่งเป็นขั้นตอน สุดท้ายของการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline

ตารางที่ 10

ตัวอย่างแผนการสอน story line ของ วลัย พานิช (ทีศนา เขมมณี, 2560)

การผูกเรื่อง (การดำเนินเรื่อง)	แผนผัง	กิจกรรม	ลักษณะการจัดชั้นเรียน	สื่อการเรียนการสอน	ผลงานของนักเรียน	การประเมินผล
1. ครอบครัวคนไทย	ครอบครัวของคุณมีสมาชิกกี่คน ใครบ้าง มีอาชีพอะไรบ้าง	นักเรียนเสนอรูปของสมาชิกในครอบครัว บอกรายละเอียดของคนในครอบครัว	กลุ่มย่อย	กระดาษ กาว สี	รูปภาพของสมาชิกในแต่ละครอบครัว และประวัติของสมาชิกในครอบครัว	ทักษะต่างๆ - การสังเกต - การคิด สร้างสรรค์ - การทำงาน กลุ่ม -การจัดการ
2. ที่อยู่อาศัยของครอบครัว	ที่อยู่อาศัยของคุณมีลักษณะเป็นอย่างไร	นักเรียนเสนอลักษณะบ้านที่อยู่อาศัยของแต่ละครอบครัว	กลุ่มย่อย	กระดาษ กาว สี	ลักษณะของบ้าน	ผลงานที่ได้รับมอบหมาย
3. การดำเนินชีวิต	การดำรงชีวิตของสมาชิกในครอบครัวเป็นอย่างไรบ้าง	นักเรียนเขียนสรุปชีวิตประจำวันของสมาชิกในครอบครัว	กลุ่มย่อย	กระดาษ	บันทึกประจำวัน	ทักษะต่างๆ - การสังเกต - การอธิบาย - การเขียน - การวิเคราะห์ - การทำงาน กลุ่ม - การคิด สร้างสรรค์

ตารางที่ 10

ตัวอย่างแผนการสอน story line ของ วิทยาลัยพานิช (ทีศนา แคมมณี, 2560) (ต่อ)

การผูกเรื่อง (การดำเนิน เรื่อง)	แผนผัง	กิจกรรม	ลักษณะ การจัด ชั้นเรียน	สื่อการ เรียนการ สอน	ผลงานของ นักเรียน	การ ประเมินผล
3. การดำเนิน ชีวิต (ต่อ)	สมาชิกใน ครอบครัว ควรมีวิธี ปฏิบัติต่ กันอย่างไร	นักเรียนแสดง บทบาทบทบาท สมมติเกี่ยวกับ วิธีปฏิบัติต่อกัน ระหว่างสมาชิก ในครอบครัว ระดมสมองคิด วิเคราะห์หลัก สำคัญในการ ปฏิบัติตน ระหว่างสมาชิก ในครอบครัว	กลุ่มย่อย กลุ่มใหญ่ ทั้งชั้น เรียน		บทบาท สมมติ หลักการ/ วิธีการใน การปฏิบัติ ต่อกัน	- การอภิปราย - การแสดง ผลงานที่ได้รับ มอบหมาย ทักษะต่างๆ - การสังเกต - การอธิบาย - การเขียน - การวิเคราะห์ - การทำงาน กลุ่ม - การคิด สร้างสรรค์ - การอภิปราย - การแสดง ผลงานที่ได้รับ มอบหมาย

ตารางที่ 10

ตัวอย่างแผนการสอน story line ของ วลัย พานิช (ทีศนา แคมมณี, 2560) (ต่อ)

การผูกเรื่อง (การดำเนิน เรื่อง)	แผนผัง	กิจกรรม	ลักษณะ การจัด ชั้นเรียน	สื่อการ เรียนการ สอน	ผลงานของ นักเรียน	การ ประเมินผล
3. การดำเนิน ชีวิต (ต่อ)	นอกจาก ความสัมพันธ์ ที่ดี ระหว่าง สมาชิกใน ครอบครัว แล้ว มีอะไร เป็นปัจจัย สำคัญที่ทำให้ ชีวิต ครอบครัว เป็นปกติสุข	นักเรียน วิเคราะห์ปัจจัย สำคัญที่ทำให้ ครอบครัวเป็น ปกติสุขใน ประเด็น เช่น - สุขภาพ อนามัยของ สมาชิก - ความ ประพฤติกของ สมาชิก - มีรายได้ที่ นำมาใช้จ่ายได้ อย่างพอเพียง ฯลฯ	กลุ่มย่อย		ปัจจัยที่ทำให้ ครอบครัว เป็นสุข	ทักษะต่างๆ - การสังเกต - การอธิบาย - การเขียน - การวิเคราะห์ - การทำงาน กลุ่ม - การคิด สร้างสรรค์ - การอภิปราย - การแสดง ผลงานที่ได้รับ มอบหมาย
4. เหตุการณ์ สำคัญที่ เกิดขึ้น	วิกฤตการ ณ์ทาง เศรษฐกิจ ในสังคมมี ผลกระทบ ต่อ ครอบครัว อย่างไร	นักเรียนเสนอ วิกฤตการณ์ ทางเศรษฐกิจที่ เกิดขึ้นในแต่ละ ครอบครัวและ ให้นักเรียน ช่วยกันระบุ บทบาทของ สมาชิกแต่ละ คนต่อการ แก้ปัญหาใน ครอบครัว	กลุ่มย่อย	กระดาษ	เหตุการณ์ ต่างๆที่เป็น วิกฤตทาง เศรษฐกิจ	ทักษะต่างๆ - การคิด วิเคราะห์ - การอภิปราย - การทำงาน กลุ่ม - การคิด วิเคราะห์ - การ แก้ปัญหา ผลงานที่ได้รับ มอบหมาย

ตารางที่ 10

ตัวอย่างแผนการสอน story line ของ วิทยาลัยพานิช (ทีศนา เขมมณี, 2560) (ต่อ)

การผูกเรื่อง (การดำเนิน เรื่อง)	แผนผัง	กิจกรรม	ลักษณะ การจัด ชั้นเรียน	สื่อการ เรียนการ สอน	ผลงานของ นักเรียน	การ ประเมินผล
4. เหตุการณ์ สำคัญที่ เกิดขึ้น (ต่อ)	วิกฤตการ ณ์ดังกล่าว จะมี แนวทางที่ จะ แก้ปัญหา ได้อย่างไร	นักเรียนเสนอ วิกฤตการณ์ ทางเศรษฐกิจที่ เกิดขึ้นในแต่ละ ครอบครัวและ ให้นักเรียน ช่วยกันระบุ บทบาทของ สมาชิกแต่ละ คนต่อการ แก้ปัญหาใน ครอบครัว	กลุ่มย่อย	กระดาน	เหตุการณ์ ต่างๆที่เป็น วิกฤตทาง เศรษฐกิจ	ทักษะต่างๆ - การคิด วิเคราะห์ - การอภิปราย - การทำงาน กลุ่ม - การคิด วิเคราะห์ - การ แก้ปัญหา ผลงานที่ได้รับ มอบหมาย
5. การศึกษา จากเรื่องราวที่ เป็นจริง	ในเรื่องที่ เกิดขึ้นจริง ครอบครัวที่ ประสบ วิกฤตการ ณ์ได้มีการ แก้ปัญหา อย่างไร มี หลักการที่ ทำให้เกิด ความสำเร็จ อย่างไร	ครูเสนอ ตัวอย่างที่เป็น เรื่องจริงให้ นักเรียน วิเคราะห์ เปรียบเทียบ การแก้ปัญหา ระหว่างแนวคิด ของตนเองกับ แนวคิดของ บุคคลในเรื่อง จริงได้ปฏิบัติ	กลุ่มใหญ่ ชั้นทั้งชั้น เรียน หรือกลุ่ม ย่อย	ตัวอย่าง เหตุการณ์ ณ์ที่ เกิดขึ้น จริง	หลักการ/ แนวคิดที่ทำ ให้เกิด ความสำเร็จ	ทักษะต่างๆ - การคิด วิเคราะห์ - การอภิปราย - การสรุป - การประเมิน * ผลงานที่ ได้รับ มอบหมาย

หมายเหตุ. ปรับปรุงจาก *ศาสตร์การสอน* (หน้า 261), โดยทีศนา เขมมณี, 2560, กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

2.3.7 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline

ทศนา แคมมณี (2560) กล่าวว่า ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline คือ ผู้เรียนจะเกิดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องที่เรียน ในระดับที่สามารถวิเคราะห์และสังเคราะห์ได้ รวมทั้งได้พัฒนาทักษะกระบวนการต่างๆ

วัฒนาพร ระวังทุกข์ (อ้างถึงใน อ่ำไพ จันทร์ทิพย์, 2551) กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ดังนี้

- 1) เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย ผู้เรียนสามารถจดจำความรู้ได้นาน
- 2) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ทั้งทางด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา ด้านสังคม เป็นการพัฒนาการทุกด้าน
- 3) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมตามประสบการณ์ชีวิตของตนและเป็นประสบการณ์ในชีวิตจริงของผู้เรียน
- 4) ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่างๆ ซ้ำหลายครั้งโดยที่ไม่เบื่อหน่าย
- 5) ผู้เรียนได้พัฒนาความคิดระดับสูง คิดไตร่ตรอง คิดอย่างมีวิจารณญาณ คิดแก้ปัญหา คิดริเริ่มสร้างสรรค์
- 6) ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการทำงานเป็นกลุ่มตั้งแต่สองคนขึ้นไป
- 7) ผู้เรียนจะได้สร้างจินตนาการตามเรื่องที่กำหนด เป็นการเรียนรู้ด้านธรรมชาติ
- 8) ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสิ่งใกล้ตัวสู่สิ่งไกลตัวตามระดับความซับซ้อนของเนื้อหา และสติปัญญาของผู้เรียน
- 9) ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยความสุข สนุกสนาน เห็นคุณค่า ความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเอง

อรทัย มูลคำ และสุวิทย์ มูลคำ (อ้างถึงใน ปณิตดา โภคพิพัฒน์, 2553) กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ไว้ดังนี้

- 1) ประโยชน์ที่เกิดในตัวผู้เรียน
 - 1.1) ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงทักษะที่เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เพราะการทำงานกับหัวข้อ หรือประเด็นที่ผู้เรียนได้รับมอบหมายตามความสนใจ เป็นการฝึกฝนทักษะด้านต่างๆ ได้หลากหลาย โดยผู้เรียนไม่รู้สึกรำคาญ ในขณะที่เดียวกันก็มีการตรวจสอบความสามารถในการนำไปใช้โดยการสาธิตหรือการแสดงผลงานของผู้เรียนได้
 - 1.2) ผู้เรียนสร้างสรรค์งานออกจากประสบการณ์ของตนเองนับเป็นเรื่องที่ล้ำค่ามหัศจรรย์ในห้องเรียนนั้น เพราะเป็นวิธีการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เพราะความรู้ที่อยู่ในสมองของผู้เรียนเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ซึ่งมีอยู่มากมายหลากหลาย

1.3) ทำให้เกิดรูปแบบของการแก้ปัญหา ที่ยากและซับซ้อน นอกเหนือจากเนื้อหาที่มีในหลักสูตร เพราะผู้เรียนจะมีโอกาสได้สร้างสรรค์ สิ่งแวดล้อมต่างๆ จากจินตนาการของตนเองเพิ่มมากขึ้น

1.4) เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่สามารถทบทวนไปมาได้ จากมวลประสบการณ์เดิมของนักเรียนการทบทวนฝึกหัดบ่อยๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่คงทนถาวรมากขึ้น ดังนั้นการที่ครูสามารถสร้างกิจกรรมที่มีคุณค่าต่อการเรียนรู้มากที่สุด รวมไปถึงการสร้างเค้าโครงเรื่องที่ดี ซึ่งทำให้นักเรียนสนใจในการฝึกทักษะแปลกใหม่ย่อมเป็นการท้าทายความสามารถของผู้สอน

1.5) วิธีการนี้ง่ายต่อการนำสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวของผู้เรียนมาเป็นประเด็นในการศึกษา

1.6) เป็นวิธีการที่มีชีวิตชีวา เนื้อหาที่ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันสร้างขึ้นเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ทักษะในการสำรวจสภาพแวดล้อม และใช้ทักษะในการอธิบายความคิดได้อย่างเต็มที่

1.7) ช่วยให้ผู้สอนสามารถเชื่อมต่อดระดับความยากง่ายของความรู้ให้แก่ผู้เรียนแต่ละคนในห้องได้อย่างเหมาะสม ผู้เรียนจะเพลิดเพลินกับการสร้างสรรค์งานของเขา และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมเสริมทักษะต่างๆ ของตัวผู้เรียนเอง

2) ประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับผู้สอน

2.1) เปลี่ยนทัศนคติเห็นว่าเทคโนโลยีเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นและเปล่าประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน เพราะที่แท้จริงแล้วเทคโนโลยีเป็นเหมือนขุมทรัพย์สำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนและผู้สอนได้นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการสร้างเรื่องราวและจัดการปัญหาต่างๆ ได้

2.2) เป็นการสร้างแรงจูงใจได้ในระดับสูง และสม่ำเสมอ ผู้เรียนรู้สึกมั่นใจและมีเสรีภาพในการเรียนรู้ ผ่านโครงเรื่อง que ผู้เรียนเป็นผู้มีส่วนร่วมในสร้างขึ้น ผู้สอนจะสนุกสนานไปกับการเรียนรู้ของผู้เรียน ในบรรยากาศที่เป็นมิตรและอบอุ่นด้วยเวลาที่ผ่านไปโดยไม่รู้ตัว

2.3) ผู้สอนไม่ต้องเหนื่อยเหมือนกับการสอนปกติ ที่ต้องบรรยายทั้งวันเพียงแต่ต้องเตรียมการสอนเพิ่มมากขึ้น ด้วยการใช้ความคิดในการออกแบบกิจกรรม การจัดเตรียมอุปกรณ์สำหรับให้ผู้เรียนจัดทำสื่อเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ และให้ความสนใจผู้เรียนเป็นรายบุคคลตามแนวทางปฏิบัติสำหรับผู้สอน

3) ประโยชน์ร่วมกันทั้งผู้เรียนและผู้สอน

3.1) เป็นการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน

3.2) เป็นวิธีการที่ส่งผลได้ดี ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนจาก

ประสบการณ์การทำงานร่วมกัน

3.3) จะเป็นวิธีการที่สอนให้เคารพความคิดเห็นซึ่งกันและกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ผู้เรียนจะกล้าแสดงออก และมีความสุข มีความพร้อมในการเรียน

วลัย พานิช (อ้างถึงใน จันทรสม วรกิจพูนผล, 2555) กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ไว้ดังนี้

1) เป็นการตอบสนองความต้องการ 4ประการของผู้เรียนที่เรียกว่า “The Four Universal Need of Children” ได้แก่

1.1) การสื่อสาร (Communication) โดยผู้เรียนทุกคนต้องการพูดคุย และรับฟัง ดังนั้นหลักการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เน้นการปรึกษาหารือ พูดคุย ร่วมวางแผน ซึ่งผู้เรียนต่างต้องรับฟังซึ่งกันและกัน และเสนอความคิดเห็นร่วมกันด้วย

1.2) การสร้างหรือลงมือทำด้วยตนเอง (Building/Construction) ซึ่งโดยธรรมชาติผู้เรียนทุกคนต้องการสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ด้วยมือของตนเอง (Love to make things with hands) หรือสร้างด้วยปัญญาของตน เช่นความคิดที่เป็นนามธรรม และรูปธรรม ดังนั้นในหลักการของการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline การใช้ความคิดจินตนาการ การวางแผน จัดหาข้อมูล สร้างความรู้ใหม่ด้วยตนเอง จึงเป็นการผลิตงานที่ได้จากความสามารถ โดยมีได้มาจากการจดจำข้อมูล

1.3) การคิดและลงมือปฏิบัติ (Thought and Action) โดยธรรมชาติผู้เรียนทุกคนรู้จักถามคำถามและต้องการรับฟังคำตอบในสิ่งที่ตนเองอยากทราบ ซึ่งในการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline จะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำ ได้คิด อย่างอิสระในทุกขั้นตอน เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแต่ละคนได้ค้นพบ สืบค้น สร้างความท้าทายในการคิด สำรวจและสร้างจินตนาการ ผู้เรียนได้ฝึกการแก้ปัญหา การตัดสินใจ จึงอาจสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline นับเป็นวิธีที่สร้างประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เกิดความคิดและฝึกปฏิบัติความสามารถในเรื่องต่อไปนี้

1.3.1) ผู้เรียนได้อยู่ในสถานการณ์การเรียนรู้ใหม่ ซึ่งต้องตีความ และแสดงความคิดเห็น

1.3.2) ผู้เรียนได้ใช้ความคิดของตนเองในการหาข้อมูลต่างๆ

- 1.3.3) ผู้เรียนได้ใช้ความคิดของตนเองสร้างสรรค์ทั้งเชิงศิลปะ และจินตนาการ
- 1.3.4) ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการแก้ปัญหา ซึ่งผู้เรียนได้ วิเคราะห์และแสวงหา
- 1.3.5) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีทางเลือกที่เหมาะสมที่สุดบนหลักฐาน ที่เชื่อถือได้
- 1.3.6) ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้ดำเนินการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ดังนั้น ผู้เรียนต้องรับผิดชอบต่อบทบาทหน้าที่เพื่อทำให้การเรียนรู้ใหม่ได้เกิดขึ้น

1.4) ความต้องการที่ยอมรับว่าตนเองมีค่าสามารถแสดงความรู้สึกได้ (Self-Expression) โดยธรรมชาติผู้เรียนทุกคนต้องการมีความรู้สึกว่าได้รับการยกย่องเกี่ยวกับ งานหรือความคิดเห็นของตน ซึ่งในหลักการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline กิจกรรมทุกอย่างแสดงให้เห็นถึงการเห็นคุณค่าของผู้เรียนโดยผู้เรียนได้สร้างงานและผู้สอนยอมรับในคุณค่าของงานนั้น

2) เป็นการสอนที่เป็นการเน้นการลงมือปฏิบัติ (Action Learning) โดยผู้เรียน สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้เพราะผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติศึกษาเอง คิดเอง เป็นการเรียนรู้ที่ท้าทายความรู้ ความสามารถของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนได้เห็นผลงานของตนเองจึงถือเป็นการเรียนรู้ที่มีคุณค่าสำหรับตัวผู้เรียน

3) ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพของตนเอง ทั้งทางด้านสติปัญญา ไม่ว่าจะเป็นการ คิดวิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ การแก้ไขปัญหา การตัดสินใจ หรือการสร้างองค์ ความรู้ (เนื้อหา) ด้วยตนเอง หรือพัฒนาทักษะกระบวนการ รวมทั้งการพัฒนา ค่านิยมก็แทรกไว้ในการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline

จากการศึกษาประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ข้างต้น สรุปได้ว่า ผู้เรียนจะได้พัฒนาทักษะต่างๆของตนเอง ทั้งด้านความจำ การคิดวิเคราะห์ การปฏิบัติ การสร้างจินตนาการและเจตคติที่ดี เพื่อส่งเสริมศักยภาพของตนเองต่อไป

2.4 ทักษะการฟัง

2.4.1 ความหมายของการฟัง

พรสวรรค์ สีป้อ (อ้างถึงใน กรรณิกา คงทอง, 2557) กล่าวว่า การฟัง คือ ทักษะการ รับ (Receptive Skill) ประกอบด้วย ผู้ส่งสาร สาร และผู้รับสาร ผู้รับสารต้องประมวล ข้อมูลที่ได้รับโดยใช้ความรู้เดิมและความรู้ด้านภาษา ต้องมีความสามารถในการแยกแยะ และเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูดซึ่งต้องเข้าใจสำเนียงหรือการออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ของผู้

พูด พร้อมกับจับความหมาย การฟังข้อความแต่ละอย่างแตกต่างกัน เช่น การฟังบทสนทนาระหว่างเพื่อนย่อมแตกต่างจากการฟังประกาศในสนามบิน เป็นต้น ดังนั้นกระบวนการฟังจึงเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อนสำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ

กรรณิกา คงทอง (2557) สรุปไว้ว่า การฟัง หมายถึง การที่ผู้รับสารสามารถเข้าใจความหมายรับรู้เรื่องราวต่างๆ เข้าใจสำเนียงหรือการออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ของผู้ส่งสาร รวมทั้งเข้าใจในวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสารด้วย

ศิริรัตน์ นาอุดม (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ขุมเงิน, 2556) กล่าวว่า ทักษะการฟัง เป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนภาษา การฟังด้วยความเข้าใจและมีความหมาย หรือฟังอย่างมีจุดประสงค์ เป็นความสามารถในการรับสาร และจับใจความสำคัญจากผู้พูดด้วยความเข้าใจ และสามารถตอบสนองกันได้อย่างเข้าใจ ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บัญชา อึ้งสกุล (อ้างถึงใน ศิริการณ ตาปราบ, 2553) กล่าวว่า การฟังภาษา เป็นการฟังคำพูดหรือฟังเสียงมิใช่มุ่งเฉพาะความหมายอย่างเดียว การที่ผู้ฟังฟังคำพูดหรือเสียงและเข้าใจความหมายในสิ่งที่ผู้พูดพูด ทำให้เป็นผู้ฟังที่ดี คือ เข้าใจว่าผู้พูดพูดอะไร และพูดเกี่ยวกับอะไร

ฉัญยเขตต์ สมนึก (2553) กล่าวว่า การฟัง คือ ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายต่อผู้ฟัง และประสิทธิภาพของการฟังนั้นขึ้นอยู่กับความสนใจ ความตั้งใจและความรู้ที่มีอยู่แล้วของผู้ฟัง ผู้ฟังต้องพยายามเข้าใจความหมายของผู้พูดที่ต้องการสื่ออย่างตั้งใจ ประมวลผลเข้ากับความรู้เดิมจนสามารถตีความและวิเคราะห์คำพูดได้

ดังนั้นสรุปได้ว่า การฟัง หมายถึง การรับสารผ่านทางฟังคำพูดหรือเสียง ซึ่งนับว่าเป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนการสอนภาษา การฟังนั้นจะมีประสิทธิภาพหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสนใจ ความตั้งใจและความรู้ที่มีอยู่แล้ว เพื่อที่จะสามารถตอบสนองกันได้อย่างเข้าใจระหว่างผู้พูดและผู้ฟังอย่างมีประสิทธิภาพ

2.4.2 ประเภทของการฟัง

กรรณิการ์ พวงเกษม (อ้างถึงใน กรรณิกา คงทอง, 2557) กล่าวว่า การฟังจำแนกออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

- 1) การฟังแบบให้นักเรียนนั่งฟังจริง ๆ (Passive Listening) การฟังแบบนี้ผู้เรียนจะนั่งฟังเฉยๆ ไม่ต้องแสดงออก ซึ่งการฟังแบบนี้ใช้ได้ผลน้อยมากเพราะผู้เรียนจะอยู่นิ่งนานๆ ไม่ได้ เขาต้องได้มีการเปลี่ยนแปลงอิริยาบถอยู่เรื่อยๆ ดังนั้นครูควรใช้การฟังแบบนี้ให้น้อยที่สุด

2) การฟังแบบให้ผู้ฟังมีส่วนร่วม (Active Listening) เป็นการฟังที่ส่งเสริมให้ผู้ฟังแสดงออก เช่น ฟังคำสั่งแล้วปฏิบัติ ฟังนิทานแล้วแสดงท่าประกอบ การฟังแบบนี้ใช้กับนักเรียนได้ยาวนานกว่าแบบแรก ดังนั้น การใช้การฟังแบบนี้จะต้องจัดกิจกรรมการฟังและการจัดรายการการเรียนให้ถูกต้องเหมาะสมกับระดับชั้นเรียน โดยยึดหลักสูตรเป็นหลัก

วรรณิ โสมประยูร (อ้างถึงใน กรรณิกา คงทอง, 2557) จำแนกการฟังออกเป็น 3 ประเภทดังนี้

1) การฟังอย่างนิยมชมชอบ (Appreciation) ผู้ฟังเข้าใจเรื่องแล้วยังได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินและเกิดความรู้สึกคล้อยตามไปกับเรื่องที่ฟังอีกด้วย

2) การฟังเพื่อรับเอาสาระสำคัญ (Information) เป็นการฟังที่ผู้ฟังตั้งใจฟังและจับใจความสำคัญจากสิ่งที่ได้ฟังจนสามารถตอบคำถามและอธิบายเหตุการณ์ตามลำดับขั้นตอนของเรื่องได้

3) การฟังอย่างพินิจพิจารณา (Critical listening) เป็นลักษณะการฟังที่ผู้ฟังเข้าใจและสามารถแยกแยะสิ่งที่ฟังได้ว่าอะไรเป็นความคิดเห็นของผู้พูดอะไรเป็นข้อเท็จจริง

จากการศึกษาประเภทของการฟังข้างต้น สรุปได้ว่า การฟังแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การฟังอย่างนิยมชมชอบซึ่งผู้ฟังจะเกิดความสุขและคล้อยตามสิ่งที่ฟัง การฟังเพื่อรับเอาสาระสำคัญซึ่งผู้ฟังจะมีความตั้งใจและพยายามจับใจความสำคัญ การฟังอย่างพินิจพิจารณาซึ่งผู้ฟังจะสามารถเข้าใจและแยกแยะข้อเท็จจริงของสิ่งที่ฟังได้

2.4.3 องค์ประกอบของการฟัง

แอนเดอร์สัน และ ลินซ์ (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ขุมเงิน, 2556) กล่าวว่า การฟังต้องอาศัยองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ

1) ประเภทของตัวป้อน (The type of input) ซึ่งได้แก่ลักษณะภาษาที่ผู้ฟังได้รับฟัง ความยากง่ายของตัวป้อนทางภาษาจึงขึ้นอยู่กับการจัดลำดับข้อมูล ความคุ้นเคยกับหัวเรื่องที่ได้รับฟัง และความชัดเจนของข้อมูลที่ให้ตลอดจนความซับซ้อนของเนื้อหา เป็นต้น

2) การสนับสนุนจากบริบทในการฟัง (The support provided by the listening context) ความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่ฟัง ยังขึ้นอยู่กับจำนวนข้อมูล และเวลาที่ใช้ในการฟัง ถ้าผู้ฟังได้ผ่านกิจกรรมก่อนการฟังที่เหมาะสมมาก่อน มีความเข้าใจจุดหมายของการฟังอย่างชัดเจนจะทำให้การรับข้อมูลของผู้ฟังเป็นขั้นตอน

มากขึ้น ทำให้ผู้ฟังไม่ต้องเน้นความจำจนเกินไป การใช้สื่อหรือวัสดุสื่อสารที่มองเห็น จะช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจ หรือตีความสิ่งที่ฟังได้ชัดเจนนอกจากนี้การทำงานเป็นกลุ่ม จะช่วยให้นักเรียนได้ร่วมมือกันทำงาน และเป็นการส่งเสริมสภาพแวดล้อมในการ เรียน ทำให้การฝึกทักษะการฟังได้ผลดียิ่งขึ้น

3) ประเภทของกิจกรรม (The kind of task involved) กิจกรรมที่ต่างกันทำให้ผู้รับฟังสิ่งที่ซับซ้อนต่างกัน ตัวอย่างเช่น การสรุปเนื้อหาสิ่งที่ฟัง อาจจะเป็น กิจกรรมที่ยากกว่า การให้เติมเนื้อความให้สมบูรณ์ ทั้งที่เป็นเนื้อความเดียวกัน การให้วาดรูปหรือแรเงาภาพตามลำดับเหตุการณ์ เป็นงานที่ง่ายกว่าการให้หาข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง หรือเป็นความคิดเห็น เป็นต้น ดังนั้นการจัดกิจกรรมจะต้องจัดให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนด้วย

รอส (อ้างถึงใน เสาวรัจ ชลารักษ์, 2553) ทักษะการฟังประกอบด้วยทักษะใหญ่ 3

ทักษะ คือ

1) ทักษะการได้ยิน (Perception Skill) คือ การแยกความต่างของเสียงและการสังเกตคำ

2) ทักษะการวิเคราะห์ (Analysis Skill) คือ การระบุไวยากรณ์ของคำ และการระบุหน่วยของประโยคหรือสำนวน

3) ทักษะการประมวล (Synthesis Skill) คือ การเชื่อมโยงตัวบ่งชี้ทางภาษากับ การเน้นเสียงหรือระดับเสียง และตัวบ่งชี้ทางอวัจนภาษา เช่น ภาษาท่าทาง และ องค์ประกอบในสถานการณ์เพื่อสร้างความหมาย การใช้ความรู้เดิมและสิ่งที่ได้มา เพื่อใช้ในการทำนายและยืนยันการทำนาย รวมทั้งการรวบรวมคำและความคิดที่สำคัญ

จากการศึกษาองค์ประกอบของการฟังข้างต้น สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการฟัง ได้แก่ ประเภทของตัวป้อน อันได้แก่ลักษณะภาษา ความยากง่าย ความคุ้นเคย ความชัดเจน ความซับซ้อน เป็นต้น ต่อมาเป็นการสนับสนุนจากบริบทในการฟัง และสุดท้าย เป็นประเภทของกิจกรรม

2.4.4 กระบวนการฟัง

บาร์คเกอร์ (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน, 2556) การฟังเป็นกระบวนการที่ละเอียดอ่อน ประกอบไปด้วยสิ่งต่างๆ ดังนี้

1) การได้ยิน (Hearing) ผู้ฟังต้องได้ฟังก่อนเป็นอันดับแรก

2) ความตั้งใจ (Attention) จะทำหน้าที่พิจารณา ตัดสินว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธข่าวสารนั้นๆ (คือ การเลือกรับฟังนั่นเอง) ถ้าปฏิเสธข่าวสารกระบวนการก็สิ้นสุดแค่นั้น

3) การเข้าใจ (Comprehension) การเข้าใจในสิ่งที่ได้ยินนั้น ผู้ฟังจะต้องรับรู้ภาษานั้น หรือคุ้นเคยกับภาษานั้นเสียก่อน ถึงจะเข้าใจได้

4) การตีความ (Interpretation) ต้องอาศัยประสบการณ์ในตัวผู้ฟังด้วย จึงจะตีความได้ หากฟังข่าวสารนั้นอย่างพินิจพิเคราะห์ก็สามารถจะตีความข่าวสารนั้นได้อย่างถูกต้อง

5) การตอบสนอง (Reaction) เมื่อผู้ฟังตีความข่าวสารนั้นได้แล้วก็สามารถตอบสนองกลับต่อข่าวสารนั้น (Feedback) เช่น การยิ้มรับ หรือการพูดจาโต้ตอบกลับไป เป็นต้น

6) การจำ (Remembering) เมื่อทำความเข้าใจข่าวสารนั้นแล้วก็จะเก็บไว้ในส่วนของความทรงจำ (Memory Area) เพื่อการนำไปใช้ต่อไป

แวนเดอร์กิฟท์ (อ้างถึงใน ธัญยเขตต์ สมนึก, 2553) กล่าวว่า กระบวนการฟังมี 2 ประการ ดังต่อไปนี้

1) กระบวนการบนลงล่าง (Top-down process) เป็นกระบวนการที่ใช้ความรู้ภูมิหลังเพื่อความเข้าใจความหมายของข่าวสาร ความรู้ภูมิหลังอาจจะเป็นความรู้เกี่ยวกับหัวข้อ เนื้อหา ประเภทของเนื้อหา วัฒนธรรมหรือข้อมูลอื่นๆ ที่เก็บไว้ในความจำระยะยาวในรูปของหน่วยความจำ ซึ่งผู้ฟังจะใช้คำศัพท์และเนื้อหาเป็นตัวตั้งสมมติฐานในรูปแบบการสำรวจ

2) กระบวนการล่างขึ้นบน (Bottom-up Process) เป็นกระบวนการที่ใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์เพื่อความเข้าใจความหมายของข่าวสาร ผู้ฟังจะสร้างความหมายจากเสียงระดับต่ำไปสู่คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องทางโครงสร้างแล้วไปยังความหมายของคำศัพท์เพื่อที่จะไปถึงสารในขั้นสุดท้าย

จากการศึกษากระบวนการฟังข้างต้น สรุปได้ว่า กระบวนการฟัง ประกอบไปด้วย การได้ยิน ความตั้งใจที่จะทำหน้าที่คัดกรองว่าจะยอมรับหรือไม่ยอมรับในสารนั้นๆ ความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง การตีความซึ่งต้องผ่านฟังอย่างพินิจพิเคราะห์และอาศัยประสบการณ์ของตัวผู้ฟังด้วยเช่นกัน การตอบสนองและการจำ

2.4.5 ความสำคัญของการฟัง

สุมิตรา อังควัฒนกุล (อ้างถึงใน กรรณิกา คงทอง, 2557) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะที่สำคัญมากและเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการสอนเพราะผู้พูดจะต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อนจึงจะสามารถพูดโต้ตอบ อ่านหรือเขียนได้ กล่าวได้ว่าทักษะการฟังเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ ต่อไป

ดวงเดือน แสงชัย (อ้างถึงใน สุวิวัชรา มาตรโพธิ์, 2554) กล่าวว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะสำคัญที่สุดที่จะนำไปสู่ทักษะขั้นต่อไป คือ การพูด การอ่าน และการเขียน และการฟังยังแยกออกเป็น 2 ระดับคือ ระดับเริ่มต้นจะเน้นไปในการฟังเสียง ระดับสองจะเป็นการฟังประโยคและเรื่องราวเพื่อความเข้าใจ

สุวิวัชรา มาตรโพธิ์ (2554) กล่าวว่า การฟังมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์มากเพราะการฟังเป็นทักษะแรกที่มนุษย์ต้องใช้เป็นเครื่องมือในการรับรู้ข้อมูลเพื่อนำไปสู่การคิด วิเคราะห์ และตัดสินใจ นอกจากนี้การฟังยังเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การสื่อสารครบวงจร

เพ็ญเทียน และ ออกซ์ฟอร์ด (อ้างถึงใน ธิดารัตน์ วิเชียรลม, 2554) กล่าวว่า มนุษย์ใช้ทักษะการฟัง ร้อยละ 45 การพูดร้อยละ 30 การอ่าน ร้อยละ 16 และการเขียนร้อยละ 9 ดังนั้นในแต่ละวันมนุษย์เราใช้ทักษะการฟังมากกว่าทักษะอื่นๆ

รอสส์ (อ้างถึงใน ธิดารัตน์ วิเชียรลม, 2554) กล่าวถึง การให้เหตุผลถึงความสำคัญของการฟังต่อการเรียนรู้ภาษาดังนี้

1) ในชั้นเรียนภาษานั้นผู้ฟังต้องมีความเข้าใจในตัวบ่อนภาษาที่ได้รับเพราะถ้าไม่เข้าใจแล้ว ก็จะไม่เกิดการเรียนรู้ภาษาที่เรียน ผู้เรียนจึงต้องมีความสามารถในการฟัง

2) ในการเรียนภาษา โดยเฉพาะในปัจจุบันที่เน้นการเรียนการสอนเชิงปฏิสัมพันธ์เป้าหมายของการเรียนเริ่มจากให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่ฟังแล้วจะสามารถโต้ตอบได้

3) การฟังภาษาพูดที่เจ้าของภาษาใช้อยู่เป็นสิ่งที่แปลกแตกต่างจากภาษาพูดของผู้เรียนจึงเป็นสิ่งที่ท้าทายที่ผู้เรียนจะต้องพยายามทำความเข้าใจ

4) การฝึกการฟังประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ มากมายที่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจที่จะเรียน ทำให้มีผลต่อการเรียนรู้ในด้านอื่นๆ ด้วย

ธิดารัตน์ วิเชียรลม (2554) กล่าวว่า การฟังถือเป็นกุญแจสำคัญของการเรียนรู้ภาษาทั้งในการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองพัฒนาการของความสามารถทางภาษาไม่ว่า

จะเป็นความสามารถในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนล้วนเริ่มจากการมีความสามารถในการฟังเป็นพื้นฐานทั้งสิ้น

จากการศึกษาความสำคัญของทักษะการฟังข้างต้น สรุปได้ว่า การฟังเป็นทักษะพื้นฐานที่มีความสำคัญมาก เนื่องจากมนุษย์เราอาศัยการฟังเป็นทักษะแรกในการรับสารเพื่อนำไปสู่ทักษะการพูด การอ่าน การเขียนในลำดับถัดมา

2.4.6 วัตถุประสงค์/จุดมุ่งหมายของการฟัง

แอนเดอร์สันและแลปป์ (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน, 2556) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของทักษะการฟังมีดังต่อไปนี้

- 1) ฟังเพื่อแยกแยะหน่วยเสียงและโครงสร้างย่อยของภาษา
- 2) ฟังเพื่อจับเสียง คำ หรือความคิดใหม่
- 3) ฟังรายละเอียดเพื่อตีความและโต้ตอบ
- 4) ฟังเพื่อตอบคำถาม
- 5) ฟังเพื่อจับใจความสำคัญ
- 6) ฟังเพื่อแยกแยะระหว่างข้อเท็จจริงกับความคิดเห็นของผู้พูด
- 7) ฟังเพื่อแยกแยะรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง และไม่เกี่ยวข้องกับประเด็น
- 8) ฟังเพื่อพิจารณารูปแบบในการเขียนว่าเป็นแบบเล่าเรื่อง บรรยาย พรรณนา หรืออื่นๆ
- 9) ฟังเพื่อวาดภาพหรือจินตนาการภาพตามคำบรรยาย
- 10) ฟังเพื่อจัดลำดับเหตุการณ์
- 11) ฟังเพื่อสรุปข้อคิดเห็นจากเหตุการณ์ที่ได้ฟัง

ริชาร์ดส์ (อ้างถึงใน ธัญยเขตต์ สมนึก, 2553) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของทักษะการฟังมีดังต่อไปนี้

- 1) การฟังร่วมกัน (Interactional Listening) เป็นการฟังเพื่อการสื่อสารความพึงพอใจต่อความต้องการทางสังคมของผู้ร่วมสื่อสาร เช่น การพูดเรื่องทั่วไปและบทสนทนาที่ไม่เป็นทางการ ซึ่งเป็นการฟังร่วมกันทั้งสองฝ่ายทั้งผู้พูดและผู้ฟัง (Two-way Listening)
- 2) การฟังฝ่ายเดียว (Transactional Listening) เป็นการฟังเพื่อให้ได้ข้อมูลข่าวสาร เช่น การฟังข่าวและการบรรยาย ซึ่งการฟังฝ่ายเดียวจำเป็นต้องมีความ

เข้าใจที่ถูกต้องในข่าวสารโดยไม่มีโอกาสที่จะแสดงความรู้สึกหรือการอธิบายกับผู้พูด (One-way Listening)

จากการศึกษาวัตถุประสงค์/จุดมุ่งหมายของการฟังข้างต้น สรุปได้ว่า การฟังนั้นมี วัตถุประสงค์เพื่อการรับสารและจับใจความ ดีความ ตอบคำถาม โต้ตอบสื่อสารต่อผู้ร่วมสื่อสาร

2.4.7 ระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศ

แม็กกี (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน, 2556) กล่าวว่า ระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศ แบ่งระดับได้ดังต่อไปนี้

1) ระดับการรับรู้ (Recognition level) ผู้ฟังสามารถแยกแยะเสียงเน้นหนัก ในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยคได้

2) ระดับความเข้าใจ (Comprehension Level) ผู้ฟังสามารถฟังเสียงต่างๆ ได้เข้าใจ รวมทั้งการฟังข้อความที่ได้ยินได้เข้าใจด้วย

วอลเลท และ ดีซิก (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน, 2556) กล่าวว่า ระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศ แบ่งออกเป็น 5 ระดับดังต่อไปนี้

1) ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skill) ผู้ฟังสามารถแยกความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศจากเสียงที่ได้ยิน โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย

2) ระดับความรู้ (Knowledge) ผู้ฟังเข้าใจความหมาย ของคำหรือประโยคที่เคยได้ยินมาแล้ว สามารถปฏิบัติตามคำสั่งที่คุ้นเคย จับคู่ประโยคหรือคำพูดที่ได้ยินกับรูปภาพ สามารถเลือกประโยคในภาษาที่หนึ่ง ที่มีความหมายเหมือนประโยคในภาษาต่างประเทศได้

3) ระดับถ่ายโอน (Transfer) ผู้ฟังสามารถเข้าใจประโยคที่แต่งขึ้นใหม่โดยใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว สามารถตอบคำถามได้ว่าถูกหรือผิด เลือกคำหรือข้อความที่เหมาะสมเพื่อตอบคำถามในประโยคได้ สามารถฟังข้อความยาวๆ หลายประโยคได้เข้าใจ

4) ระดับสื่อสาร (Communication) ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำสั่ง คำแนะนำ และคำอธิบายที่เป็นภาษาต่างประเทศได้ และเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความที่มีคำศัพท์ใหม่ โดยการคาดเดาความหมายจากความรู้เดิม สามารถสื่อสาร

ความหมายด้วยพฤติกรรมขั้นสูงสุดในระดับนี้ คือ เข้าใจคำพูดของเจ้าของภาษาในบทละคร บทภาพยนตร์ รายการวิทยุหรือโทรทัศน์ได้

5) ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) ผู้ฟังสามารถวิเคราะห์ภาษาที่ได้ยินว่าภาษาของชนชั้นใด ใช้ในถิ่นใด สามารถเข้าใจความหมายและความหมายแฝง (Explicit and Implicit Meaning) สามารถเข้าใจความแตกต่างของความหมายของคำพูดได้จากระดับเสียงสูง-ต่ำ เสียงเน้นหนักของคำพูดที่ได้ยิน เข้าใจอารมณ์และน้ำเสียงของผู้พูดได้

วรวรรณ เปลียนบุญเลิศ (อ้างถึงใน ัญญเขตต์ สมนึก, 2553) กล่าวว่า ระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศ แบ่งออกเป็น 5 ระดับดังต่อไปนี้

1) การรับรู้ (Perception) ผู้ฟังสังเกตความแตกต่างของภาษาเกี่ยวกับเสียงคำ การเน้นระดับเสียงขึ้นลงของข้อความ

2) การระลึก (Recognition) ผู้ฟังเข้าใจความหมายของข้อความสั้นๆ ที่ได้ยิน

3) การรับความคิด (Reception) ผู้ฟังเข้าใจสัญลักษณ์ทางไวยากรณ์ คำศัพท์ ประโยคและบทความสั้นๆ

4) ความเข้าใจ (Comprehension) ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำอธิบาย คำสอนรู้จักจับใจความของข้อความที่ได้ยิน แม้จะไม่มี ความหมายแทรกอยู่ และสามารถฟังข้อความที่พูดอย่างรวดเร็วได้

5) การวิเคราะห์ (Analysis) ผู้ฟังเข้าใจและแยกประเภทของข้อความที่ฟังได้ว่าเป็นมาตรฐานหรือไม่ ตลอดจนเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึกและความมุ่งหมายของผู้พูดจากน้ำเสียงและถ้อยคำที่ชัดเจน ผู้ฟังสามารถประเมินได้ว่า สิ่งที่ได้รับฟังนั้นเหมาะสมที่จะใช้ในการสื่อความคิดหรือไม่

จากการศึกษาระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศข้างต้น สรุปได้ว่าระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศ แบ่งออกเป็น 5 ระดับอันได้แก่ ระดับทักษะกลไกเป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่ได้ยินแต่ไม่สามารถเข้าใจความหมายได้ ระดับความรู้เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่ได้ยินแล้ว ระดับถ้อยคำเป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจประโยคที่ถูกดัดแปลงขึ้นมาใหม่โดยอิงจากที่เรียนมาแล้ว ตอบคำถามและเลือกคำตอบเพื่อตอบคำถามได้ ระดับสื่อสารเป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถคาดเดาความหมายผ่านความรู้เดิมที่เรียนมา และระดับวิพากษ์วิจารณ์เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถจำแนก วิเคราะห์ได้ถึงความหมายหรือนัยแฝงของคำหรือประโยคที่ได้ยิน

2.4.8 การฝึกทักษะการฟัง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (อ้างถึงใน กรรณิกา คงทอง, 2557) กล่าวว่า การฝึกทักษะการฟังมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและให้ผู้เรียนได้รู้จุดมุ่งหมายของการฝึกทักษะการฟังผู้สอนจะต้องแจ้งให้ผู้เรียนได้รู้จุดมุ่งหมายเฉพาะหรืองานที่จะทำหลังจากฟังแล้ว เช่น ผู้เรียนจะต้องรู้ว่าเมื่อฟังจบแล้วจะต้องตอบคำถามหรือทำแผนภูมิเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง เป็นต้น

2) ให้ผู้เรียนฟังข้อความหรือเรื่องราวที่เตรียมไว้ข้อความที่ฟังควรเป็นข้อความที่ใช้อัตราความเร็วปกติและควรเปิดโอกาสให้ผู้ฟังได้ฟังซ้ำซึ่งจะฟังกี่ครั้งนั้นขึ้นอยู่กับความยาว และความยากง่ายของเรื่องที่ฟังลักษณะงานที่ทำ และความสามารถของผู้เรียน

3) ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหรืองานที่มอบหมายให้หลังจากการฟังแล้ว

4) ผู้สอนให้คำติชมในงานของผู้เรียน เช่น เฉลยคำตอบหรือให้ผู้เรียนได้แก้ไขคำตอบที่ผิดด้วยตนเอง

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน, 2556) กล่าวว่า การฝึกทักษะการฟัง ควรปฏิบัติไปตามลำดับจากง่าย ไปหายาก ดังต่อไปนี้

1) การฟังคำเดี่ยว วลีและประโยค ทำได้โดยให้แสดงออกในลักษณะต่างๆ เช่น ปฏิบัติตามคำสั่ง วาดภาพ เล่นเกม อาจให้สังเกตการเน้นเสียงหนักเบาในคำ หรือ ความสูงต่ำในประโยค

2) การฟัง โดยพยายามเชื่อมโยงคำต่างๆที่ได้ยิน เป็นกลุ่มที่มีความหมายเพื่อจำได้ง่าย เช่น พยายามสร้างจินตนาการจากคำเป็นภาพเพื่อให้จำสิ่งที่ฟังได้นานขึ้น และเกิดความสนใจที่จะฟังต่อ

3) การฟังเนื้อหาเรื่องสั้นๆ ซึ่งอาจมีคำศัพท์ หรือ โครงสร้างที่รู้จักแล้ว โดยผู้สอนให้สรุปเหตุการณ์ว่า ใครทำอะไร ทำแล้วหรือยังไม่ได้ทำ หรือสรุปได้ว่า บุคคลในเรื่องมีอาชีพอะไร

4) การฟังบทสนทนาหรือข้อความต่างๆ ควรเป็นบทสนทนาหรือข้อความที่อยู่ในชีวิตประจำวัน เป็นธรรมชาติ คือ พูดด้วยความเร็วปกติ เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้จริงๆ

อรุณี วิริยะจิตตรา (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน, 2556) กล่าวว่า ขั้นตอนการสอนทักษะการฟังมีดังต่อไปนี้

1) ระยะเวลาก่อนฟัง คือ ผู้ฟังมีความต้องการที่จะฟัง และเตรียมตัวเองให้พร้อมที่จะรับสาร เป็นขั้นกระตุ้นให้สนใจใคร่รู้ในเนื้อหา อาจให้เดาว่าจะได้รับรู้อะไรบ้าง โดยพิจารณาจากหัวเรื่อง หรือรูปภาพประกอบ แล้วบอกว่าคุณมีความหมายในเรื่องที่ฟังอย่างไร ต้องการรู้อะไรเพิ่มเติม หรือออกความเห็นในเรื่องที่อยากฟัง หรือครูอธิบายให้ฟัง ก่อนฟังจากบทเรียน

2) ระยะเวลาฟัง คือ ผู้ฟังทำกิจกรรมการฟังด้วยตนเองโดยใช้กลยุทธ์ต่างๆ ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ทางการฟัง มุ่งให้สื่อความหมายจากการฟังโดยให้ทราบจุดหมายก่อน แล้วจึงหาข้อมูลต่างๆตามนั้นด้วยตนเอง แบ่งเป็น 2 ระยะเวลา คือ ฟังเพื่อจับใจความสำคัญให้รู้ว่า เรื่องที่ฟังนั้นเกี่ยวกับอะไร ใจความสำคัญมีอะไรบ้าง ส่วนการฟังเพื่อเก็บรายละเอียดเป็นการฟังหลายครั้งจนกว่าจะได้รายละเอียด หรือเพื่อทำความเข้าใจให้ได้มากที่สุด

3) ระยะเวลาหลังฟัง คือ ผู้ฟังนำข้อความที่ได้จากการฟังมาทำกิจกรรมต่อเนื่อง รวมถึงการใช้ทักษะการฟังอื่นๆเป็นการสอนให้นำข้อมูลที่ได้จากการฟังมาประกอบกับความรู้ความคิดเห็นของผู้เรียนแล้วนำไปทำกิจกรรมต่อเนื่องอื่นๆที่มีจุดหมายที่ตั้งไว้

ชไมพร ภูชำนาญ (อ้างถึงใน ธิติรัตน์ วิเชียรลม, 2554) กล่าวว่า ขั้นตอนการฝึกทักษะการฟังมีดังต่อไปนี้

1) ระยะเวลาก่อนฟัง เป็นระยะที่ผู้ฟังมีความต้องการที่จะฟังและเตรียมตัวเองให้พร้อมที่จะรับสารนั้นๆ การสอนในขั้นนี้เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจใคร่รู้ในเนื้อหาซึ่งอาจให้ระดมความคิดและคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะได้รับรู้อะไรบ้าง โดยพิจารณาจากหัวเรื่องหรือจากการดูภาพ แผนภูมิประกอบการฟังแล้วให้ผู้เรียนบอกว่าตนเองมีความรู้ในเรื่องที่ฟังอย่างไรและต้องการรู้อะไรเพิ่มขึ้น หรืออาจให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นก่อนที่จะฟังเรื่องนั้นๆ

2) ระยะเวลาขณะฟัง เป็นระยะที่ผู้ฟังทำกิจกรรมการฟังด้วยตนเองโดยใช้กลยุทธ์ต่างๆ ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ในการฟังนั้นๆ การสอนในระยะนี้เป็นการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสื่อความหมายจากการได้ฟัง โดยให้ผู้เรียนรู้ก่อนว่าจุดมุ่งหมายในการฟังคืออะไร แล้วจึงให้ผู้เรียนหาข้อมูลต่างๆ ตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ ในขั้นนี้ผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรมด้วยตนเอง ผู้สอนจะช่วยเมื่อผู้เรียนต้องการเท่านั้น การให้

ผู้เรียนทราบจุดมุ่งหมายในการฟังก็เพื่อให้ผู้เรียนมีเหตุผลในการฟังเพื่อให้สามารถกำหนดกลยุทธ์ในการฟังได้ถูกต้อง

3) ระยะเวลาหลังฟัง เป็นระยะที่ผู้ฟังนำข้อมูลที่ได้จากการฟัง มาประกอบกับความรู้อุบายความคิดและความเห็นของผู้ฟังเอง เพื่อนำไปใช้ในการทำกิจกรรมต่อเนื่องอื่นๆ ที่มีอยู่ในจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ เช่น การนำข้อมูลมาแลกเปลี่ยนกันเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์หรือนำข้อมูลมาใช้ในการตัดสินใจปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่งหรือใช้ในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนั้น

ริกสัน (อ้างถึงใน ธิดารัตน์ วิเชียรลม, 2554) กล่าวว่า ขั้นตอนการฝึกทักษะการฟังมีดังต่อไปนี้

1) ขั้นก่อนการฟัง (Pre – listening Stage) เป็นขั้นเตรียมให้ผู้เรียนมีความต้องการหรือมีความพร้อมที่จะฟัง โดยการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจใคร่รู้ในเนื้อหา และเกิดความกระตือรือร้นที่จะฟัง ครูควรใช้กิจกรรมที่ทำท่าย อาจใช้วิธีระดมสมอง คาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะได้รับรู้อะไรบ้าง โดยพิจารณาจากหัวข้อเรื่องจากรูปภาพ แผนภูมิประกอบบทฟัง แล้วให้ผู้เรียนบอกว่าตนมีความรู้ในเรื่องที่จะฟังอย่างไร และต้องการรู้อะไรเพิ่มขึ้น โดยครูอาจให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง เป็นการให้แนวคิดกว้างๆ ของบทฟัง เช่น ก่อนการฟังบทสนทนาที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลสองคนกำลังปรึกษาหารือกันถึงคุณลักษณะของบุคคลที่จะมาทำงานตำแหน่งเลขานุการ ครูอาจให้ผู้เรียนระดมสมองเพื่อหาคำตอบว่าเลขานุการควรเป็นคนอย่างไร แล้วจึงให้ผู้เรียนฟังบทสนทนา การให้ผู้เรียนคาดคะเนว่าจะได้ฟังอะไร การทำนายเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่จะได้ฟัง ก็เป็นวิธีที่ทำให้ผู้เรียนมีความคิดกว้างไกล และสร้างความตื่นตัวให้กับผู้เรียนในขั้นการฟัง (While – listening stage) กล่าวคือ ผู้เรียนเกิดความสงสัยใคร่รู้ว่าเรื่องที่ตนทำนายกับเรื่องที่จะได้ฟังนั้นตรงกันหรือไม่ เป็นต้น การเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมในการรับสารนั้น คือ การให้ผู้เรียนมีความรู้พอสมควรเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง หรือเตรียมเนื้อหาให้ผู้เรียนนั่นเอง ถ้าไม่แน่ใจว่าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะฟังหรือไม่ ผู้สอนอาจจะถามคำถามซึ่งนำเข้าสู่บทเรียน หรืออาจจะเล่าเรื่องย่อให้ผู้เรียนฟัง นอกจากนี้ผู้สอนต้องเตรียมผู้เรียนให้รู้ความหมายของคำศัพท์สำคัญๆ ที่จะพบในบทฟังตลอดจนโครงสร้างทางภาษาต่างๆ เพื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจข้อมูลหรือสารที่ได้ฟังอย่างถูกต้อง

2) ขั้นการฟัง (While – listening Stage) เป็นขั้นที่ผู้เรียนหรือผู้ฟังทำกิจกรรมการฟังหรือแบบฝึกหัดด้วยตนเอง โดยใช้กลยุทธ์หลากหลายให้เหมาะสมกับจุดประสงค์การฟัง การสอนในขั้นนี้มุ่งให้ผู้เรียนสื่อความหมายจากการฟัง ดังนั้นก่อนฟังผู้เรียนควรจะได้ทราบจุดมุ่งหมายในการฟังคืออะไร เพื่อผู้เรียนจะได้มีเหตุผลในการฟัง และจะได้กำหนดกลยุทธ์ในการฟังได้ถูกต้อง จากนั้นให้ผู้เรียนหาข้อมูลต่างๆ ตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ได้แก่

- 2.1) ฟังเพื่อตรวจสอบข้อความตามรูปภาพ
- 2.2) ฟังเพื่อเลือกภาพตามเค้าโครงเรื่อง
- 2.3) ฟังเพื่อเรียงลำดับรูปภาพตามบทฟัง
- 2.4) ฟังเพื่อต่อเติมภาพให้สมบูรณ์
- 2.5) ฟังเพื่อตรวจสอบข้อความ ถูก/ผิด ตามบทฟัง
- 2.6) ฟังเพื่อเติมคำลงในช่องว่างให้สมบูรณ์
- 2.7) ฟังเพื่อหาข้อความสำคัญ
- 2.8) ฟังเพื่อปฏิบัติตามคำแนะนำหรือขั้นตอนการทำงาน

หลังจากที่ผู้เรียนทำกิจกรรมตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมแล้ว ผู้สอนควรให้ผลย้อนกลับทันทีเพื่อให้ผู้เรียนทราบถึงผลสัมฤทธิ์ของภาระงานที่ผู้เรียนทำ ผู้เรียนจะรู้ว่าตนเข้าใจสิ่งที่ฟังถูกต้องมากน้อยเพียงใด ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้การอภิปรายข้อผิดพลาดของผู้เรียน โดยผู้สอนต้องอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจข้อผิดพลาดของตนด้วย

3) ขั้นหลังการฟัง (Post – listening Stage) เป็นขั้นที่ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้จากการฟังมาทำกิจกรรมต่อเนื่อง ซึ่งรวมถึงการใช้ทักษะสัมพันธ์อื่นๆ ฝึกให้ผู้เรียนนำข้อมูลที่ได้จากการฟังมาผสมผสานกับความรู้ ความคิดเห็นของตนเพื่อนำไปใช้ในการทำกิจกรรมอื่นๆ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การอภิปราย การแก้ปัญหา หรืออาจจะเป็นกิจกรรมการถ่ายโอน การเขียน เช่น การเติมแผนภูมิหรือแบบฟอร์มให้สมบูรณ์ การย่อความ การเขียนจดหมาย เป็นต้น ริชาร์ด (อ้างถึงใน ริดาร์ตัน วิเชียรลม, 2554) กล่าวว่า ลักษณะของการฝึกทักษะการฟังมีไว้ดังนี้

- 1) การจับคู่หรือการจำแนกความแตกต่าง (Matching or Distinguishing) เช่น การเลือกคำตอบ หรือ รูปภาพให้สัมพันธ์กับสิ่งที่ได้ยิน
- 2) การถ่ายโอน (Transferring) เป็นการฟังแล้วถ่ายโอนข้อมูลออกมาเป็นอีกลักษณะหนึ่ง เช่น ฟังโทรศัพท์แล้วบันทึกข้อมูล

- 3) จดบันทึก (Transcribing) เช่น ฟังแล้วเขียนตามคำบอก (Dictation)
- 4) การหาข้อมูลเฉพาะอย่าง (Scanning)
- 5) การขยายความ (Extending) เช่น ฟังเรื่องราวแล้วเติมตอนจบของเรื่อง
- 6) การสรุปย่อ (Condensing) เช่น ฟังคำบรรยายแล้วสรุปประเด็นสำคัญ
- 7) การตอบคำถาม (Answering) เช่น ฟังแล้วตอบคำถามในรายละเอียดของสิ่งที่ได้ฟัง

8) การคาดการณ์หรือการทำนาย (Predicting or Guessing) ฟังแล้วคาดการณ์หรือทำนายผลลัพธ์ หาสาเหตุหรือความสัมพันธ์

จากการศึกษาการฝึกทักษะการฟังข้างต้น สรุปได้ว่า การฝึกทักษะการฟัง แบ่งออกเป็น 3 ระยะ อันได้แก่ ระยะก่อนฟังที่ผู้สอนจะต้องทำหน้าที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความต้องการหรือพร้อมที่จะฟัง ระยะกำลังฟังที่ผู้ฟังจะต้องทำกิจกรรมการฟังหรือแบบฝึกหัดการฟังตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ และระยะหลังฟังที่ผู้ฟังจะนำข้อมูลที่ได้มาผนวกกับความคิดของตัวเอง

2.4.9 การวัดและการประเมินทักษะการฟัง

ดวงเดือน แสงชัย (อ้างถึงใน กรรณิกา คงทอง, 2557) กล่าวว่า บางครั้งความสามารถในการฟังสามารถวัดควบคู่ไปกับการพูดได้หรือบางครั้งวัดได้แค่เพียงการฟังเท่านั้น สำหรับการวัดและการประเมินทักษะการฟังสามารถวัดด้วยเกณฑ์ดังต่อไปนี้

- 1) วัดความถูกต้องในการฟังเสียงตัวอักษร
- 2) การฟังเสียงคำการเน้นพยางค์
- 3) การฟังเสียงประโยคว่าเป็นประโยคแสดงความหมายอะไร เช่นบอกเล่า คำถาม คำสั่ง แปลกใจ ตกใจ ตีใจ เสียใจ เป็นต้น
- 4) การฟังการสนทนาโต้ตอบได้เข้าใจ
- 5) การฟังข้อความหรือเรื่องราวแล้วเข้าใจสามารถตอบคำถามได้หรือวาดภาพตามข้อความที่ได้ยิน

อัจฉรา วงศ์โสธร (อ้างถึงใน สุวิวัชรา มาตรโพธิ์, 2554) กล่าวว่า เกณฑ์การประเมินการฟังควรเป็นไปตามรูปแบบการฟัง เช่น ถ้าเป็นการฟังแบบตัวต่อตัวในการสนทนาควรใช้เกณฑ์ที่กำหนดความสามารถในการจับใจความ การตีความการสังเกตเกี่ยวกับกิริยาอาการ สีหน้า ท่าทางของผู้พูด วัตถุประสงค์ของการพูด บริบทของการพูด สัมพันธภาพระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง สถานภาพของผู้พูด ลีลาภาษาที่ใช้ ถ้าเป็นการฟังที่

ไม่ใช่แบบ ตัวต่อตัว เช่น การฟังวิทยุ โทรทัศน์ การบรรยาย ฯลฯ ก็ควรเพิ่มเกณฑ์การกำหนดความสามารถในการระบุประเภทของเนื้อความของการพูดว่าเป็นโวหารใด มีหน้าที่ภาษาและความสัมพันธ์ของเนื้อความด้านภาษาและความสัมพันธ์ของเนื้อความทางด้านประสบการณ์ของผู้พูดและผู้ฟังอย่างไร นอกจากนี้เกณฑ์การประเมินอาจเป็นไปตามเนื้อหาคือเป็นภาษาอังกฤษทั่วไป หรือภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ เช่น การฟังบรรยายทางสาขาวิชาการ หรือการฟังด้านวิชาชีพ ในที่นี้ มุ่งแต่การฟังภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่มีการใช้ทักษะฟังเฉพาะด้านในวงจำกัดเฉพาะแหล่งเท่านั้น

นอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (อ้างถึงใน เสาวรัจ ชลารักษ์, 2553) ยังกล่าวว่า การทดสอบการฟังตามการกำหนดระดับทักษะภาษาของ วอเล็ทและดีซิค มีดังต่อไปนี้

ระดับกลไก การทดสอบหน่วยเสียง เช่น การฟังและแยกได้ว่าเป็นเสียงเดียวกันหรือต่างกัน เช่น mane mail main

ระดับความจำ การฟังคำหรือข้อความสั้นๆ แล้วรู้ความหมายตามที่ได้เรียนมา เช่น ดูภาพเด็กชายเตะกระดูกให้สุนัข แล้วได้ยินประโยคว่า Sutee is kicking a ball toward his dog. และให้ผู้เรียนตอบว่า Yes / No หรือ True / False หรือ Right / Wrong

ระดับถ่ายโอน การฟังข้อความที่ยาวขึ้นกว่าระดับความจำ และเป็นข้อความที่ผู้เรียนไม่เคยได้ยินมาก่อน แต่คำศัพท์และโครงสร้างทั้งหมดเป็นสิ่งที่ได้เรียนมาแล้ว สิ่งใหม่ คือ บริบทเท่านั้น เช่น ในภาษาพูดมีการใช้คำกว้างๆ ที่ไม่เฉพาะเจาะจงเหมือนภาษาเขียน และมีคำบุรุษสรรพนามมากอาจถามว่า คำ thing, that, it we, him, do หมายถึง ใคร สิ่งใดหรือทำอะไร เป็นต้น

ระดับสื่อสาร ภาษาที่ใช้และบริบทเป็นของใหม่ทั้งสิ้น ผู้เรียนตอบจากความเข้าใจโดยรวมทั้งทางด้านภาษา บริบทการใช้ที่อยู่ในโครงสร้างความรู้ของตน

ระดับวิพากษ์วิจารณ์ นอกจากบทฟังจะเป็นสิ่งใหม่แล้ว ในการตอบคำถามผู้เรียนจะต้องใช้ความสามารถในการตีความ ความคิดเชิงเหตุผลในการตอบคำถาม อับบาร์ด (อ้างถึงใน ธัญยเชตต์ สมนึก, 2553) กล่าวว่า การวัดและประเมินทักษะการฟังจำแนกออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่

1) การทดสอบการฟังที่แท้จริง (Pure Listening Test) เป็นการทดสอบการฟังและจำแนกเสียงของคำที่ได้ยิน เช่น

1.1) การทดสอบจำแนกเสียงโดยใช้การเทียบเสียง

1.2) การทดสอบการจำแนกเสียงโดยการวัดการฟังเสียงเน้นหนัก (Stress) ในคำและประโยค

1.3) การทดสอบการฟังระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

2) การทดสอบความเข้าใจในการฟัง (Listening Comprehension Test) เป็นการทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง เช่น ฟังแล้วตอบคำถาม เป็นต้น

จากการศึกษาการวัดและการประเมินทักษะการฟังข้างต้น สรุปได้ว่า การวัดและการประเมินทักษะการฟัง สามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเภททั้ง การทดสอบการฟังที่แท้จริงและการทดสอบความเข้าใจในการฟัง ทั้งยังสามารถวัดและการประเมินทักษะการฟังตามการกำหนดระดับทักษะภาษาของ วอเล็ทและดีซิค โดยการทดสอบหน่วยเสียงในระดับกลไก การฟังคำหรือข้อความสั้นๆที่เคยเรียนมาแล้วตอบคำถามในระดับความจำ การใช้ความรู้เดิมในการคาดเดาความหมายของคำที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนในระดับการถ่ายโอน การตอบคำถามจากการเข้าใจความหมายโดยรวมในระดับสื่อสาร และการใช้ความสามารถในการตีความเพื่อตอบคำถามในระดับวิพากษ์วิจารณ์

2.5 ทักษะการพูด

2.5.1 ความหมายของการพูด

สุมิตรา อังวัฒนกุล (อ้างถึงใน กรรณิกา คงทอง, 2557) กล่าวว่า การพูด คือ การถ่ายทอดความคิดความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวันในการประกอบธุรกิจต่างๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดและจำเป็นมากในชีวิตประจำวัน เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถเข้าใจและฟังผู้อื่นได้เข้าใจและจะช่วยให้การอ่านและการเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม ทักษะการพูดเป็นทักษะที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานานไม่ได้เกิดจากความเข้าใจและจดจำ

พรสวรรค์ สีป้อ (อ้างถึงใน กรรณิกา คงทอง, 2557) การพูด คือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม เป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง และต่างฝ่ายก็ต้องตีความสิ่งที่ตนเองได้ฟัง ดังนั้นจุดประสงค์ของทักษะการพูด คือ สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจหลีกเลี่ยงการทำให้ผู้ฟังสับสน เนื่องจากการออกเสียงผิด

ไวยากรณ์ผิด การใช้คำผิดหรือไม่เหมาะสมนอกจากนั้นยังต้องพูดให้เหมาะสมกับสังคม และวัฒนธรรมด้วย

กรรณิกา คงทอง (2557) ทักษะการพูด หมายถึง การใช้ภาษา ท่าทาง ในการสื่อสาร เพื่อถ่ายทอดความคิดไปยังผู้ฟังรับรู้และเข้าใจตรงกัน ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จินดา งามสุทธิ และอัมพร สุขเกษม (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน, 2556) กล่าวว่า การพูด คือ การเปล่งเสียงออกมาเป็นคำพูดเพื่อสื่อสารให้เข้าใจกันระหว่างผู้พูด และผู้ฟังเป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อความหมาย หรือการคิดด้วยถ้อยคำที่เรียกว่า Oral Communication เป็นการใช้ภาษาเสียง กิริยาท่าทางต่างๆ เพื่อถ่ายทอดแก่ผู้ฟังให้ได้ผลตามจุดมุ่งหมายของผู้พูด คู่กันไปกับการติดต่อสื่อความคิดที่ใช้การเขียนสัญลักษณ์ แทนความคิด (Written Communication)

วิดิวัฒน์ (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน, 2556) กล่าวว่า ทักษะการพูด เป็นได้ทั้ง การกระทำหรือการผลิต และการส่งในการพูดนั้นจะมีการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง เป็นการปะทะสังสรรค์เพื่อสื่อความเข้าใจ การพูดไม่เพียงแต่ใช้อยู่ในการสื่อสารเท่านั้น แต่ยังต้องใช้ท่าทาง การเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อในส่วนต่างๆ ของใบหน้า ร่างกาย กล่าวคือ การพูดออกเสียงเป็นการสื่อความหมายโดยผ่านอวัยวะในการรับสาร คือ หู ส่วนการพูดที่ไม่มีเสียง สามารถสื่อความหมายผ่านทางสายตา ให้เป็นที่เข้าใจ

ดังนั้นสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก สื่อสารทางวาจา และการเปล่งเสียงไปยังผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจถึงจุดมุ่งหมายของผู้พูด ปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในสังคม และแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน

2.5.2 ความสำคัญของทักษะการพูด

สุมิตรา อังวัฒนกุล (อ้างถึงใน ช่อผกา บุทธิจักร, 2553) กล่าวว่า การพูดเป็นจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาตามวิธีสอนแบบพูดมุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้โดยใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนโดยผู้เรียนจะต้องฝึกภาษานั้นซ้ำๆ จนเกิดเป็นนิสัย สามารถพูดได้โดยไม่ต้องหยุดคิด ผู้สอนต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาให้แก่ผู้เรียนในการเลียนแบบ ส่วนผู้เรียนนั้นเป็นผู้ลอกเลียนแบบและปฏิบัติตามผู้สอน วิธีสอนพูดเน้นภาษาที่พูดในชีวิตประจำวัน ซึ่งผู้สอนต้องจัดระดับความซับซ้อนของภาษาสำหรับผู้เรียนโดยจะเรียนรู้อย่างง่ายๆ ก่อนโดยนำคำศัพท์และโครงสร้างประโยคมาฝึกในรูปแบบต่างๆ เช่น พูดซ้ำๆ ถามตอบ ซึ่งทักษะที่ผู้เรียนสนใจมากที่สุด คือ ทักษะการพูด

การฝึกออกเสียงตั้งแต่เริ่มแรกการเรียนการสอนในห้องเรียนควรใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนไม่ใช่ภาษาแม่ของผู้เรียน การวิเคราะห์ความแตกต่างของภาษาของผู้เรียนและภาษาต่างประเทศที่เรียน จะทำให้ผู้สอนคาดได้ว่าจุดไหนที่นักเรียนประสบความยุ่งยากมากที่สุด การป้องกันไม่ให้ผู้เรียนทำผิดนั้นสำคัญ เพราะความผิดพลาดจะก่อนิสัยที่ไม่ดี ฉะนั้นเมื่อผู้เรียนทำผิดผู้สอนต้องรีบแก้ไขทันที วิธีสอนแบบนี้ต้องใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนเพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจรวดเร็วถูกต้องทำให้การเรียนการสอนไม่น่าเบื่อ

กรมวิชาการ (อ้างถึงใน ช่อผกา บุทธิจักร, 2553) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็น เพราะมีส่วนช่วยที่จะแสดงออกถึงความต้องการและความรู้สึกนึกคิดของผู้พูด โดยสามารถนำการพูดนั้นไปใช้ในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องชีวิตประจำวันหรือการรายงานเหตุการณ์ต่าง ๆ ด้วยถ้อยคำที่กะทัดรัด อีกทั้งยังสามารถเรียบเรียงคำพูดที่ได้ฟังหรือสิ่งที่อ่านมาให้เป็นคำพูดของตนเอง อีกทั้งยังสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างคล่องแคล่ว เมื่อสามารถพูดได้ก็ย่อมสามารถฟังสิ่งที่ผู้อื่นพูดได้เข้าใจ และช่วยให้ง่ายต่อการอ่านและการเขียน

กุศยา แสงเดช (อ้างถึงใน อูรรัตน์ สิงหเดช, 2553) กล่าวว่า การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารในการสอนทักษะการพูดเบื้องต้น มุ่งเน้นให้ใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริงสิ่งสำคัญ คือ ตัวครูผู้สอนจะต้องให้ความถูกต้อง รูปแบบเสียง ดังนั้นกิจกรรมต่างๆ จึงเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติตามแบบหรือตัวอย่างที่กำหนดเพื่อนำไปสู่ขั้นการสอนพูดให้มีประสิทธิภาพและได้ผลสัมฤทธิ์สูงสุด การเตรียมกิจกรรมที่จะนำไปสู่กิจกรรมการสอนพูด ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงความถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์ และระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้เรียน

พรสวรรค์ สิป้อ (อ้างถึงใน อูรรัตน์ สิงหเดช, 2553) กล่าวว่า การสอนทักษะการพูดมักจะสอนควบคู่ไปกับทักษะการฟัง การสอนแบบเดิมมักจะเป็นการฝึก โดยให้คนหนึ่งถามอีกคนตอบ ทั้งคำถามและคำตอบจะถูกกำหนดไว้ สามารถเดาคำตอบได้ มักจะมีคำตอบที่ถูกเพียงคำตอบเดียว ซึ่งได้กำหนดไว้ก่อนแล้ว ดังนั้น จุดประสงค์ของการพูดคือ การแสดงความสามารถในการถามและตอบคำถามไม่ใช่การพูดที่แท้จริง

อูรรัตน์ สิงหเดช (2553) กล่าวว่า การพูดเป็นทักษะที่จำเป็น เพราะเป็นสิ่งที่มีมนุษย์ต้องใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่าทักษะอื่นๆ การพูดได้และพูดเป็นทำให้การใช้ทักษะอื่นๆ ง่ายขึ้น และการพูดนำไปสู่ปฏิสัมพันธ์อันดีระหว่างกันและกัน การสอนทักษะการพูดควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมในการฝึกการพูดที่ใช้

สื่อสารกันในชีวิตประจำวัน การฝึกพูดควรเริ่มจากง่ายไปหายากและให้โอกาสผู้เรียนทุกคนได้ฝึก

จากการศึกษาความสำคัญของทักษะการพูดข้างต้น สรุปได้ว่า การพูดเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร เพราะเป็นส่วนที่ช่วยในการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดของผู้พูด และเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องใช้ในชีวิตประจำวันเพราะต้องใช้ในการสร้างปฏิสัมพันธ์ต่อกัน

2.5.3 องค์ประกอบของการพูด

จินดา งามสุทธิ (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน, 2556) กล่าวว่า องค์ประกอบของการพูด มี 5 ประการ ดังนี้

- 1) ผู้พูด (Speaker) คือ ผู้ที่มีเรื่องราวพร้อมที่จะพูดออกไป
- 2) เนื้อเรื่อง (Speech) คือ เรื่องราวที่ผู้พูดเตรียมไว้ที่จะพูด
- 3) ผู้ฟัง (Audience) คือ ผู้ที่ฟังเรื่องราวต่างๆที่ผู้พูดพูดให้ฟัง
- 4) เครื่องมือสื่อความหมาย (Communicative Act) คือการใช้เครื่องมือช่วยสื่อความหมายให้การพูดน่าสนใจขึ้น ได้แก่ ลักษณะท่าทาง หรือเครื่องมือโสตทัศนวัสดุ
- 5) สถานการณ์ในการพูด (Speaking Situation) ควรพิจารณาถึงโอกาสในการพูด เวลา ตลอดจนจนสภาพแวดล้อม

สการเลต์ (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน, 2556) กล่าวว่า องค์ประกอบของการพูด มีดังต่อไปนี้

- 1) การกล่าวถ้อยคำ (Utterance Act) คือ การที่ผู้พูดกล่าวคำ หรือประโยคขึ้นมาใช้ในการสื่อสาร โดยคำพูด หรือประโยคดังกล่าวต้องมีจุดประสงค์เพื่อการติดต่อสื่อสารด้วย
- 2) การกล่าวคำพูดที่ทำให้บรรลุผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามสถานการณ์ (Propositionary Act) คือ การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับเหตุการณ์และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นๆ เช่น การพูดให้ผู้ฟังเกิดการสำนึกและเชื่อถือ หรือเกิดการเข้าใจผิด เป็นต้น
- 3) การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด (Illocutionary Act) คือ การแสดงออกซึ่งความตั้งใจในการกล่าวถ้อยคำ เช่น ต้องการทักทาย ขอร้อง ตักเตือนหรือขอโทษ เป็นต้น

คาร์ล (อ้างถึงใน ธิดาร์ตัน วิเชียรลม, 2554) กล่าวว่า องค์ประกอบของการพูดมีดังต่อไปนี้

- 1) ออกเสียงให้ชัดเจนเพื่อให้ผู้ฟังสามารถแยกเรื่องได้
- 2) เป็นเสียงหนัก เบา และออกเสียงให้ถูกต้องเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่พูด
- 3) ใช้รูปแบบคำให้ถูกต้องมีความหมาย
- 4) เรียงคำให้ถูกต้อง
- 5) เลือกใช้คำศัพท์ให้เหมาะสม
- 6) เลือกใช้ภาษาที่หลากหลายให้เหมาะสมกับสถานการณ์และเป็นมิตรกับคู่สนทนา

7) มีความชัดเจนในการพูดประโยคหลักใช้ภาษาที่ถูกต้องทั้ง ประธาน กริยากรรม อยู่ตรงไหน

8) แยกประโยคหลักออกจากประโยครองอย่างชัดเจน

9) พูดให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจและสนทนาด้วยรู้เรื่อง

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (อ้างถึงใน ช่อผกา บุทธิจักร, 2553) กล่าวว่า องค์ประกอบของการพูดมีดังต่อไปนี้

1) ความคล่องแคล่ว (Fluency) มีได้หมายถึงความเร็ว แต่หมายถึงความราบรื่นและความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติในการพูด

2) ความเข้าใจ (Comprehensibility) หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด

3) ปริมาณของข้อมูลที่สื่อสารได้ (Amount of Communication) หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ

4) คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร (Quality of Communication) หมายถึง ความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป

5) ความพยายามในการสื่อสาร (Effort to Communicate) หมายถึง ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดโดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเพื่อสื่อสาร

จากการศึกษาองค์ประกอบของการพูดข้างต้น สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการพูด ได้แก่ ผู้พูด เนื้อหา คุณภาพของเนื้อหา ความคล่องแคล่วของเนื้อหา ความเข้าใจในเนื้อหา ความพยายามในการสื่อสารเนื้อหา ปริมาณของเนื้อหา การเรียงและใช้รูปแบบของเนื้อหา สถานการณ์ของเนื้อหา เจตนาในการแสดงเนื้อหาและผู้ฟัง

2.5.4 ระดับความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศ

แฮร์ริส (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน, 2556) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดแบ่งออกเป็นระดับต่างๆเพื่อใช้ในการวัดความสามารถ ดังที่สถาบันบริการการสอบสัมภาษณ์ด้านต่างประเทศ (The Foreign Institute Oral-Interview) ได้จัดความสามารถในการพูดไว้ 5 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 ระดับต้น (Elementary Proficiency) ผู้พูดสามารถเข้าใจคำถามและประโยคบอกเล่าง่ายๆ โดยถามและตอบได้ด้วยความรู้ทางภาษาที่จำกัด

ระดับที่ 2 ระดับใช้งานได้ในวงจำกัด (Limited Working Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดในสถานการณ์พื้นฐานของสังคมได้ เช่น แนะนำตัว และสนทนาในเรื่องง่ายๆที่ไม่สามารถเตรียมตัวมาก่อน เช่น เรื่องราวต่างๆที่เกี่ยวข้องกับครอบครัว และตนเอง

ระดับที่ 3 ระดับมืออาชีพขั้นต้น (Minimum Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถสนทนาเกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆด้านอาชีพ สังคม รวมทั้งเรื่องที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะเรื่อง

ระดับที่ 4 ระดับมืออาชีพ (Full Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วถูกต้องในการสนทนาทุกระดับ โดยมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียง ไวยากรณ์น้อยมาก และสามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมในทุกเรื่องแม้ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย

ระดับที่ 5 ระดับเจ้าของภาษา (Native or Bilingual Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษา ใช้คำศัพท์ สำนวน คำพูดและการอ้างอิงทางวัฒนธรรมได้

คาร์โรลล์ (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน, 2556) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดแบ่งระดับได้ 9 ระดับดังนี้

ระดับที่ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ (Non-user) ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจ หรือพูดภาษาได้เลย

ระดับที่ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent) ผู้พูดสามารถพูดได้เพียงคำ สองคำ

ระดับที่ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัดมาก (Extremely Limited) ผู้พูดพูดตะกุกตะกัก เข้าใจผิดบ่อยๆ เข้าใจบทสนทนาในระดับปกติเพียงเล็กน้อย บางส่วน

จึงไม่อาจจะคุยอย่างต่อเนื่องได้ด้วยเรื่องราวที่ถูกต้อง จับได้แต่ใจความสำคัญ จับรายละเอียดไม่ได้

ระดับที่ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาเกือบจะพอเพียง (Marginal) สนทนาโต้ตอบได้ แต่ไม่สามารถทำการสนทนา พูดเสนอแนะ หรืออภิปรายได้ ขาดความถูกต้องและคล่องแคล่ว การสนทนาดำเนินไปอย่างไม่ต่อเนื่อง แต่ยังคงแสดงให้เห็นว่าเข้าใจเรื่องที่สนทนาได้ตรงกัน มีสำเนียงภาษาเดิมปนอยู่ ซึ่งแตกต่างจากระดับที่ 3 ตรงที่ว่าคู่สนทนามีความเข้าใจผิดกันน้อยกว่า

ระดับที่ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ปานกลาง (Modest) ผู้พูดสื่อความสำคัญในบทสนทนาได้ แต่ยังขาดลีลาทางภาษา และไวยากรณ์ผิดพลาด ต้องถามหรือถูกถามเป็นครั้งคราวเพื่อให้ได้ใจความชัดเจน ขาดความคล่องแคล่วและความสามารถในการนำบทสนทนา ผู้พูดต้องพูดขัดถ้อยขัดคำจึงดำเนินการสนทนาได้ แต่ไม่ค่อยน่าสนใจ หรือมีลีลาทางภาษาไม่ดีนัก

ระดับที่ 6 ระดับผู้ใช้ความสามารถทางภาษาได้ (Competent) ผู้พูดสามารถคุยหัวข้อที่ต้องการ ติดตามเรื่อง เปลี่ยนเรื่องพูดได้ หยุดหรือตะกุกตะกักเป็นครั้งคราว มีความสามารถในการริเริ่มเรื่องสนทนาได้

ระดับที่ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี (Good) ผู้พูดเล่าเรื่องได้ชัดเจนและมีเหตุผล สนทนาได้อย่างต่อเนื่องเป็นเรื่องราวแต่ไม่คล่องแคล่วมากนัก สามารถติดตามการสนทนาเมื่อมีการเปลี่ยนน้ำเสียง มีการตะกุกตะกักหรือพูดซ้ำคำแต่โต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ระดับที่ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาดีมาก (Very Good) ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ นำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อและขยายความได้ตามความจำเป็น แสดงอารมณ์ขัน โต้ตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสม

ระดับที่ 9 ระดับผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (Expert) สามารถพูดได้เหมือนเจ้าของภาษาในหัวข้อต่างๆ สามารถนำการสนทนา ขยายความและพูดได้ใจความสำคัญ

จากการศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศข้างต้น สรุปได้ว่าระดับความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศ แบ่งออกเป็น 5 ระดับได้แก่ ระดับต้น ระดับใช้งานได้ในวงจำกัด ระดับมีอาชีพขั้นต้น ระดับมีอาชีพ และระดับเจ้าของภาษา

2.5.5 การฝึกทักษะการพูด

สุมิตรา อังวัฒนกุล (อ้างถึงใน กรรณิกา คงทอง, 2557) กล่าวว่า การฝึกทักษะการพูด มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 1) ขึ้นบอกรัตถุประสงค์ผู้สอนควรบอกผู้เรียนให้รู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
- 2) ขึ้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรอยู่ในรูปบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษาความหมายของข้อความที่จะพูดซึ่งจะต้องขึ้นกับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่พูดสถานที่พูดและเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง
- 3) ขึ้นการฝึกและการถ่ายโอนการฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหาอาจจะฝึกพูดพร้อมๆ กันหรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบ และเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริงและควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

นอกจากนี้ สุมิตรา อังวัฒนกุล (อ้างถึงใน กรรณิกา คงทอง, 2557) ได้เสนอกิจกรรมต่างๆ ในการฝึกทักษะการพูดซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับได้ดังนี้

- 1) ให้ตอบคำถามซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเรียนเป็นผู้ถาม
- 2) บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
- 3) ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเกี่ยวกับชั้นเรียน หรือประสบการณ์ต่างๆ นอกชั้นเรียน
- 4) ให้บอกลักษณะวัตถุสิ่งของต่างๆ จากภาพ
- 5) ให้เล่าประสบการณ์ต่างๆ ของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญต่างๆ
- 6) ให้รายงานเรื่องราวต่างๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
- 7) จัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่างๆ กันไป เช่น ร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น
- 8) ให้เล่นเกมต่างๆ ทางภาษา
- 9) ให้ได้ว่าที่อภิปรายแสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ
- 10) ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
- 11) ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยแล้วรายงานเป็นภาษาต่างประเทศ
- 12) ให้แสดงบทบาทสมมติ

กุศยา แสงเดช (อ้างถึงใน กรรณิกา คงทอง, 2557) กล่าวว่า การฝึกทักษะการพูด ผู้เรียนควรได้ฝึกแบบ “Automatic Speaking” โดยใช้กิจกรรมและสถานการณ์เป็นสื่อ ซึ่งมีแนวปฏิบัติดังนี้

- 1) จัดบรรยากาศในห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนภาษาครูผู้สอนต้องใช้ภาษาอังกฤษที่จำเป็นในห้องเรียน (Classroom English Expression) ให้มากที่สุด เพื่อให้ นักเรียนมีความคุ้นเคยและเป็นตัวอย่างในการฝึกปฏิบัติ
 - 2) ใช้สื่อการสอนที่หลากหลายจะช่วยให้ นักเรียนฝึกทักษะการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 - 3) ไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนทุกจุดควรแก้ไขเฉพาะขั้นนำเสนอความรู้ (Presentation) ที่ต้องการเน้นความถูกต้องเท่านั้น แต่ถ้าเป็นขั้นฝึกปฏิบัติขั้นผลผลิตทางภาษาและหากข้อผิดพลาดนั้นไม่มีผลต่อความเข้าใจทางภาษา ข้อผิดพลาดนั้นก็ไม่ต้องแก้ทันทีควรรอโอกาสที่เหมาะสมเพราะนักเรียนจะเกิดความท้อถอยและขาดความเชื่อมั่น
 - 4) ครูผู้สอนภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาให้พัฒนาก้าวหน้าอยู่เสมอ
 - 5) การจัดกิจกรรมการฝึกควรมีรูปแบบหลากหลายมุ่งเน้นให้นักเรียน มีความสนุกสนานเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา
 - 6) การสอนภาษาควรสอนทักษะสัมพันธ์หรืออย่างน้อยต้องสอนคู่กัน เช่น สอนทักษะการพูดคู่กับทักษะการฟัง เป็นต้น
 - 7) การสอนทักษะการพูดควรจัดกิจกรรมคู่ (Pair work) ให้มากเพราะการทำกิจกรรมคู่จะช่วยฝึกให้นักเรียนใช้ภาษาในการสื่อสารและแสวงหาข้อมูลได้ดี เปิดโอกาสให้นักเรียนที่ขาดความเชื่อมั่นมีโอกาสแสดงออก
 - 8) ควรชมเชยนักเรียนและให้กำลังใจบ่อยๆ เพราะเป็นแรงกระตุ้นที่สร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้เรียน
 - 9) การฝึกพูดเริ่มจากง่ายไปยากและให้โอกาสนักเรียนทุกคนได้ฝึก
- สกีออตต์ (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ขุมเงิน, 2556) กล่าวว่า การฝึกทักษะการพูดมีขั้นตอนดังต่อไปนี้
- 1) บอกผู้เรียนให้ทราบวัตถุประสงค์ของการเรียน

2) เสนอเนื้อหาที่จะเรียนรู้ในรูปบริบท ให้นักเรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่พูดขึ้นอยู่เกี่ยวกับว่าพูดกับใคร ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สนทนากับสิ่งที่พูด

3) ฝึกสิ่งที่เรียน กิจกรรมที่ใช้คือ เกมส์ การแสดงบทบาทสมมติ ฯลฯ

4) การถ่ายโอน โดยนำสิ่งที่ฝึกมาใช้ในสถานการณ์ใหม่ที่ใกล้เคียงกับสถานที่ฝึก เบิร์น (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน, 2556) กล่าวว่า การฝึกทักษะการพูดมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) ขั้นการให้ความรู้ (The Presentation Stage) ในขั้นนี้ครูเป็นผู้เลือกเนื้อหา มาสอนให้ผู้เรียนเข้าใจและจะต้องจดจำสิ่งที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้ในขั้นนี้ คือ โครงสร้างของภาษา ศัพท์ การสื่อความหมาย เพื่อแสดงจุดมุ่งหมายทางสังคมของผู้พูด ซึ่งควรใช้บทสนทนาในการสอน เพราะการใช้บทสนทนาทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ในบทเรียนที่คล้ายคลึงกับสถานการณ์จริง จึงทำให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาและนำไปใช้พูดได้ตามต้องการ

2) ขั้นการฝึกฝน (The Practice Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีบทบาทมากขึ้น โดยที่ครูทำหน้าที่แจกจ่ายงานให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนบทเรียนด้วยการพูดมากที่สุด เช่น การจด ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมหมู่ หรือกิจกรรมเดี่ยว

3) ขั้นการใช้ภาษาตามความต้องการ (The Production Stage) ในขั้นนี้ครูจะ ทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะ แนะนำหรือที่ปรึกษา โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้ ความเข้าใจมาใช้ในการสื่อความหมายอย่างเสรีตามความต้องการของตน เป็นการ พิสูจน์ให้รู้ว่า ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนมาใช้ในสถานการณ์จริงได้หรือไม่ ข้อผิดพลาดต่างๆที่อาจเกิดขึ้นกับผู้เรียนในการใช้ภาษาจริง ไม่ถือเป็นเรื่องสำคัญ สิ่ง ที่สำคัญ คือ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้กล้าแสดงออกทางภาษา

สมถวิล ธนะโสภณ (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน, 2556) กล่าวว่า การฝึกทักษะ การพูดมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) การพูดต้องมีแรงจูงใจ แรงจูงใจภายใน ได้แก่ การที่ผู้พูดปรารถนาที่จะบอก สิ่งที่น่าสนใจ สิ่งที่สำคัญแก่ผู้ฟัง แรงจูงใจภายนอก เช่น คະแนนในการสอบพูด ดังนั้นครูจึงต้องคำนึงถึงแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนต้องการพูด ต้องการแสดงความคิดเห็น ไม่ใช่การนำคำพูดของผู้อื่นมาพูด คำพูดของผู้เรียนควรได้รับแรงหนุนซึ่งจะ ช่วยให้นักเรียนต้องการตอบด้วยตนเอง

2) การพูดต้องมีผู้ฟัง ครูควรจัดกระบวนการสอนที่ทำให้นักเรียนพูดกับเพื่อนร่วมชั้น ไม่ใช่พูดกับครูเพียงคนเดียว พยายามให้เด็กพูดสิ่งใหม่ๆ ที่น่าสนใจกับตัวผู้เรียน ไม่ใช่เล่าเรื่อง que ทุกคนได้เรียนมาแล้ว เพราะจะไม่มีใครฟังสิ่งที่ตัวเองรู้แล้ว

3) เวลาที่มีคนพูดปกติมักจะใส่อารมณ์ลงไปในเรื่องที่เขาพูด แสดงความรู้สึกนึกคิด ดังนั้นครูจึงควรสอนเด็กในเรื่องการใช้ระดับเสียงสูง-ต่ำ

4) การพูดขึ้นอยู่กับสถานการณ์ควรสร้างสถานการณ์เพื่อกระตุ้นให้เด็กพูด

5) ภาษาพูดค่อนข้างอิสระเด็กควรรู้จักใช้ประโยคสั้นๆ ซึ่งมักใช้พูดปกติ

6) เด็กควรคุ้นเคยกับการพูดธรรมชาติ เช่น การตอบโต้โดยใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์แต่สื่อความหมายได้ การใช้คำย่อ เป็นต้น

7) ครูควรคำนึงถึงลักษณะประจำตัวของเด็ก ซึ่งมีผลต่อการร่วมมือในการพูด เช่น ช่างพูด หรือ ขี้อาย ตกใจง่าย ลักษณะเหล่านี้มีผลต่อการพูดภาษา

8) ครูควรใจกว้างยอมรับความคิดเห็นของเด็ก และไม่แก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มากนัก เพราะอาจไปขัดกับความพยายามที่จะเรียบเรียงคำพูดของเด็ก ครูควรคำนึงถึงเฉพาะข้อผิดพลาด ที่ทำให้ความหมายผิดไปเท่านั้น แล้วจึงทบทวนให้นักเรียนทั้งชั้นได้ฝึกอีกครั้ง

9) การพูดภาษาที่เป็นธรรมชาติ จะเกิดขึ้นได้ในห้องเรียนที่มีบรรยากาศเป็นกันเองระหว่างครูและนักเรียน

10) แบบเรียนที่เป็นรูปสนทนา (Dialogue) จะช่วยการสอนพูดได้ดี เพราะในบทสนทนา จะมีภาษาที่ใกล้เคียงกับภาษาในชีวิตประจำวัน กระทรวงศึกษาธิการ (อ้างถึงใน ช่อผลกา บุทธิจักร, 2553) กล่าวว่า การฝึกทักษะการพูดมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) ฝึกให้ตั้งคำถามและคำตอบ

2) ฝึกบทสนทนา

3) ฝึกให้เล่าเรื่อง

4) การฝึกให้ตั้งคำถามและตอบคำถาม ในการฝึกสนทนาในลักษณะนี้ ควรฝึกประเภทของคำถามลักษณะต่อไปนี้ เช่น คำถามเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ คำถามเรื่องบุคคลหรือเรื่องส่วนตัว

5) การฝึกบทสนทนา วิธีสอนในปัจจุบันใช้การฝึกบทสนทนา มาก เพราะฝึกให้นักเรียนได้ใช้ในการสื่อสารความหมายกันจริงๆ ในการสร้างบทสนทนา

ภาษาต่างประเทศควรใช้ภาษาต่างประเทศอย่างง่าย ๆ ครูต้องอธิบายความหมายของคำศัพท์ และสำนวนที่นักเรียนไม่รู้จักก่อนที่จะฝึกพูดสนทนา

6) การฝึกพูดการเล่าเรื่อง การฝึกแบบนี้ควรใช้สถานการณ์ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาถูกต้องตามสถานการณ์ และเกิดความสุขสนทนา พยายามใช้คำศัพท์และโครงสร้างที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับผู้เรียน

จากการศึกษาการฝึกทักษะการพูดข้างต้น สรุปได้ว่า การฝึกทักษะการพูด เริ่มต้นจากการบอกรายละเอียดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนทราบถึงสิ่งที่จะเรียน จากนั้นผู้สอนจึงทำการนำเสนอเนื้อหาซึ่งในขั้นตอนนี้ผู้สอนควรเลือกสื่อการสอนที่หลากหลายและเนื้อหาในรูปแบบบริบทสถานการณ์จำลองเพื่อให้ผู้เรียนรู้ถึงบริบทและโครงสร้างของประโยคในบทสนทนา จึงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้มาสื่อความหมายได้อย่างเสรีเพื่อให้ทราบถึงความสามารถของผู้เรียนในการนำความรู้ที่ได้ไปใช้ได้หรือไม่ โดยในขั้นตอนนี้ผู้สอนควรคำนึงเฉพาะความผิดพลาดที่จะทำให้เกิดความผิดพลาดทางความหมายในการสื่อมากกว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์ เพราะจะขัดต่อความพยายามของผู้เรียนซึ่งจะส่งผลต่อความกล้าแสดงออกของผู้เรียน

2.5.6 การวัดและการประเมินทักษะการพูด

อัจฉรา วงศ์โสธร (อ้างถึงใน กรรณิกา คงทอง, 2557) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสารที่อาศัยท่วงท่า วาจา ความชัดถ้อยชัดคำ น้ำเสียงประกอบกับการใช้ภาษาการประเมินความสามารถในการใช้ทักษะพูดจึงควรคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ได้แก่

- 1) การออกเสียงว่าชัดเจนหรือไม่เพียงใดการลงเสียงหนักเบาการใช้เสียงขึ้นลง การเว้นจังหวะในการพูด
- 2) ท่วงท่าสีหน้าการสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้องและเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดหรือไม่และผู้พูดสามารถใช้อย่างได้ผลหรือไม่
- 3) ศัพท์สำนวนที่ใช้เหมาะสมและได้ความหมายหรือไม่
- 4) โครงสร้างและประโยคที่ใช้ว่าถูกต้องหรือไม่
- 5) ใจความสำคัญของการพูด
- 6) รายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการให้เหตุผล
- 7) การสรุปประเด็นหรือการขมวดท้ายการพูด
- 8) การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ฟังที่พูดด้วยโดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่

เหมาะสม เช่น วิธีสอดแทรกคำพูดของผู้อื่น การนำเข้าสู่การพูดของตนเองอย่างราบรื่นไม่ห้วนและไม่ใช่การขัดคออย่างสุภาพกลวิธีขึ้นต้นและลงท้ายการพูดที่เหมาะสม

นอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (อ้างถึงใน ฉิดรัตน์ วิเชียรลม, 2554) ยังได้แบ่งรูปแบบการวัดและการประเมินทักษะการพูดออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1) การพูดเดี่ยว เช่น การกล่าวรายงาน การอธิบาย การเล่าเรื่อง การให้คำแนะนำในการทำอะไรอย่างใดอย่างหนึ่ง การกล่าวแสดงความคิดเห็น หรือการกล่าววิพากษ์วิจารณ์เทคนิควิธีการวัดและการประเมินทักษะการพูดประเภทนี้ มักเป็นวิธีการทดสอบแบบตรง เพราะผู้พูดได้แสดงทักษะพูดจริงตามเนื้อหาที่ได้เตรียมมา

2) การสัมภาษณ์ หรือ การสนทนา ซึ่งมักเป็นการพูดระหว่างบุคคลสองคนโดยฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ดำเนินการสอบ เป็นผู้ป้อนคำถามให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะพูดของตนเอง การสนทนามักเริ่มด้วยการทักทายเพื่อให้ผู้เรียนคลายความเครียด หรือความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น และช่วยให้คุ้นกับสถานการณ์ของการสอบได้ดีขึ้น ต่อจากนั้นจะเป็นการเข้าสู่เรื่องที่มุ่งทดสอบ ซึ่งอาจเป็นเรื่องทั่วไปตามบทบาทสมมติที่กำหนดให้ผู้เรียน เช่น การถามทิศทาง การจองบัตรชมการแสดงดนตรี การสั่งอาหารในภัตตาคาร ฯลฯ หรือเป็นการพูดแสดงความคิดเห็นเรื่องการเมือง การศึกษา เหตุการณ์ปัจจุบัน การพูดเกี่ยวกับแผนการในอนาคตของตนเอง เช่น การศึกษาต่อ และอื่นๆ

3) การอภิปรายหรือโต้วาที ซึ่งมีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่มโดยมีกรรมการให้คะแนนเป็นผู้ให้คะแนนผู้เรียนเป็นรายบุคคล อย่างไรก็ตามการพูดเป็นกลุ่มแบบนี้มีการพูดของผู้อื่นเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพูดของแต่ละคน

ตารางที่ 11

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดสนทนา ของอัจฉรา วงศ์โสธร

ระดับคะแนน/ ประเด็นการประเมิน	4	3	2	1
ความถูกต้อง	ออกเสียง คำศัพท์ และประโยค ได้ถูกต้องตาม หลักการออก เสียง มีเสียง เน้นหนักใน คำ/ประโยค อย่างสมบูรณ์	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียง มีเสียง เน้นหนักในคำ/ ประโยคเป็น ส่วนใหญ่	ออกเสียง คำศัพท์ และประโยคได้ ถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่ ไม่มีเสียง เน้นหนักในคำ/ ประโยค	ออกเสียงคำ ประโยคไม่ ถูกต้อง ทำให้ สื่อสารไม่ได้
ความคล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่องไม่ ติดขัด พูด ชัดเจนให้ สื่อสารได้	พูดตะกุกตะกัก บ้าง แต่ยังพอ สื่อสารได้	พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ สื่อสารได้ไม่ ชัดเจน	พูดได้บางคำ สื่อความหมาย ไม่ได้
การแสดงท่าทาง น้ำเสียงประกอบการ พูด	แสดงท่าทาง และพูดด้วย น้ำเสียง เหมาะสมกับ บทบรรยาย	พูดด้วยน้ำเสียง เหมาะสมกับบท บรรยาย แต่มี ท่าทางประกอบ ไม่เหมาะสม	พูดเหมือนอ่าน ไม่เป็นธรรมชาติ ไม่มีท่าทาง ประกอบ	พูดได้น้อย มาก

หมายเหตุ. ปรับปรุงจาก ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมมือเทคนิคเล้ารอบวง (หน้า 23), โดยช่อผกา บุทธิจักร, 2553, มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

คลาร์ก (อ้างถึงใน กรรณิกา คงทอง, 2557) กล่าวว่า เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถทางการพูด 4 ระดับ เริ่มจากระดับ 1 ซึ่งเป็นระดับเริ่มเรียนไปจนถึงระดับ 4 ซึ่งเป็นระดับการสื่อสารโดยแบ่งหัวข้อ ดังนี้

- 1) ความถูกต้องของการออกเสียง
 - 1.1) ยังพูดโต้ตอบไม่ได้

- 1.2) ออกเสียงผิดๆ พุดเข้าใจยาก
- 1.3) ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว
- 1.4) ออกเสียงถูกต้อง
- 2) เลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมและถูกต้องตามเนื้อหา
 - 2.1) ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
 - 2.2) ใช้ศัพท์ผิดบ่อยๆแต่ยังใช้ศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้
 - 2.3) สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ใช้ศัพท์ที่เหมาะสม
 - 2.4) ใช้ศัพท์ที่เหมาะสมในทุกสถานการณ์
- 3) ความถูกต้องของโครงสร้างไวยากรณ์และความสอดคล้องกับสถานการณ์
 - 3.1) โครงสร้างไวยากรณ์ผิดไม่สามารถสื่อสารได้
 - 3.2) ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิดเล็กน้อย
 - 3.3) ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้องมีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
 - 3.4) ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งการใช้ศัพท์หรือโครงสร้างไวยากรณ์
- 4) ความคล่องน้ำเสียงตามธรรมชาติและต่อเนื่องในการพูด
 - 4.1) พุดแล้วหยุดนานพุดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้
 - 4.2) พุดแล้วพูดต่อไปไม่ได้พยายามพูดต่อโดยเริ่มต้นใหม่
 - 4.3) บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่องบางครั้งหยุดติดตะกุกตะกัก
 - 4.4) บทสนทนาเป็นธรรมชาติหยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา
- 5) การแสดงท่าทางประกอบการพูด
 - 5.1) แสดงท่าทางการพูดไม่เป็นธรรมชาติ ติดขัด เขินอาย พุดไม่ตรงตามบทบาทและสถานการณ์ ไม่กล้าสบตากับผู้ฟัง
 - 5.2) แสดงท่าทางการพูดไม่เป็นธรรมชาติ ติดขัด เขินอายเล็กน้อย พุดได้ตรงตามบทบาทและสถานการณ์สบตากับผู้ฟังบางครั้ง
 - 5.3) แสดงท่าทางการพูดเป็นธรรมชาติไม่ติดขัด เขินอาย พุดได้ตามบทบาทและสถานการณ์สบตากับผู้ฟังบางครั้ง
 - 5.4) แสดงท่าทางการพูดเป็นธรรมชาติไม่ติดขัด เขินอาย พุดได้ตามบทบาทและสถานการณ์สบตากับผู้ฟังอย่างมั่นใจ

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (อ้างถึงใน ธีรรัตน์ วิเชียรลม, 2554) กล่าวว่า การวัดและการประเมินทักษะการพูด สามารถทำได้ดังนี้

1) ให้นักเรียนดูภาพ หรือวีดิทัศน์ แล้วอธิบายโดยใช้ศัพท์ และโครงสร้างที่เรียนแล้ว และให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับภาพเรื่อง เพศ วัย วุฒิ สถานภาพทางสังคม อาชีพ สภาพแวดล้อม สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง อากัปกริยา และความรู้สึก ตลอดจนให้ข้อสังเกตผู้ที่เกี่ยวข้อง คู่สนทนาในภาพ หรือวีดิทัศน์

2) ให้สนทนาเป็นคู่ๆ โดยกำหนดสร้างสถานการณ์ใหม่

3) ให้บันทึกตารางเวลาทำงาน แล้วนัดประชุมครั้งต่อไป

4) หารายงานเพื่อนๆ ในชั้น หลังจากสำรวจว่ากิจกรรมที่เพื่อนๆ ทำมากที่สุด

5) ให้สัมภาษณ์เป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม

6) ให้เล่าเรื่องโดยใช้จินตนาการของตนเอง หรือจากประสบการณ์จริง

กลุ่มส่งเสริมการเรียนรู้การสอนและประเมินผล (อ้างถึงใน อูรารัตน์ สิงหนเดช, 2553) กล่าวว่่า เกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูดไว้ดังนี้

1) ความถูกต้อง

1.1) ออกเสียงคำ ประโยค ไม่ถูกต้อง ทำให้สื่อสารไม่ได้

1.2) ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ ไม่มีเสียงเน้นหนักในคำและประโยค

1.3) ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง มีเสียงเน้นหนักในคำและประโยคเป็นส่วนใหญ่

1.4) ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง มีเสียงเน้นหนักในคำและประโยคอย่างสมบูรณ์

2) ความคล่องแคล่ว

2.1) พูดได้บางคำ สื่อความหมายไม่ได้

2.2) พูดเป็นคำๆ หยุดเป็นช่วงๆ สื่อสารได้ไม่ชัดเจน

2.3) พูดตะกุกตะกักบ้าง แต่ยังสามารถสื่อสารได้

2.4) พูดต่อเนื่องไม่ติดขัด พูดชัดเจนให้สื่อสารได้

3) การแสดงท่าทางน้ำเสียงประกอบการพูด

3.1) พูดได้น้อยมาก

3.2) พูดเหมือนอ่าน ไม่เป็นธรรมชาติ ไม่มีท่าทางประกอบ

3.3) พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสมกับบทบรรยาย แต่มีท่าทางประกอบไม่

เหมาะสม

3.4) แสดงท่าทางและพูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสมกับบทบรรยาย

กึ่งแก้ว อารีรักษ์ (อ้างถึงใน อูรารัตน์ สิงหเดช, 2553) กล่าวว่า การแบ่งวิธีการทดสอบทักษะพูดเพื่อความเข้าใจและทักษะพูดในชั้นสื่อสาร เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1) การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดย

1.1) การให้ตัวนะที่สามารถมองเห็นได้ นักเรียนพูดประโยคโดยมีรูปภาพเป็นสื่อ แต่นักเรียนควรมีความคุ้นเคยกับสัญลักษณ์ที่ใช้เสียก่อน

1.2) การให้ตัวนะที่เป็นคำพูด คำแนะนำสำหรับการทดสอบอาจใช้ภาษาแม่ หรือภาษาที่เรียน หรือในบางครั้งอาจเขียนก็ได้

1.2.1) ผู้สอนพูดประโยค 1 ประโยค และแสดงคำตอบด้วยท่าทางหรือสีหน้าแล้วให้นักเรียนตอบตามลักษณะท่าทางนั้นๆ

1.2.2) นักเรียนเปลี่ยนประโยคตามที่กำหนด

1.2.3) นักเรียนจะได้รับบทบาท และคำแนะนำเกี่ยวกับชนิดของการสนทนาที่นักเรียนจะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย

1.2.4) นักเรียนฟังบทสนทนาของเจ้าของภาษา แล้วรายงานเนื้อหาของสิ่งที่ได้ฟัง

1.2.5) นักเรียนแสดงบทบาทเป็นผู้สัมภาษณ์ และพยายามหาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์ แล้วจดบันทึกไว้

1.3) การสอบพูดปากเปล่าด้วยวิธีการทดสอบแบบโคลซ (Cloze) การเลือกข้อความสำหรับสอบใช้วิธีเดียวกับการเลือกข้อความสำหรับให้เขียนตามคำบอกโดยอาจบันทึกเทปจากรายการทางวิทยุ หรือข้อความอื่นๆ ที่อยู่ในรูปแบบของการพูด แต่ข้อความไม่ควรยากเกินไปแบบสอบชนิดนี้นักเรียนจะได้ฟังข้อความ 2 ครั้ง ครั้งแรกฟังข้อความทั้งหมด (อาจให้ฟัง 2 ครั้งก็ได้ขึ้นอยู่กับผู้สอน) หลังจากนั้นให้นักเรียนฟังข้อความที่มีบางตอนเว้นว่างให้เดิมนักเรียนจะต้องพูดแล้วเติมช่องว่างด้วยข้อความที่เหมือนกับที่ได้ยินมาแล้วในรอบแรก

1.4) การเล่าเรื่อง (Narrative Task) เช่น ผู้สอนเล่าเรื่องให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนเล่าต่อให้เพื่อนฟัง แล้วบันทึกเทปไว้สำหรับให้คะแนนภายหลัง การให้คะแนนอาจให้ตามประสิทธิภาพของการสื่อสารทั้งหมด หรือให้ตามรายละเอียดหลักๆ ของเรื่องที่มีผลต่อความเข้าใจในเรื่อง

1.5) ให้พูดตามสถานการณ์สมมติโดยใช้ภาษาตามหน้าที่ (Function) ที่เหมาะสม

2) การพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง มีวิธีการทดสอบดังนี้

2.1) ให้นักเรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นระดับเริ่มเรียน อาจให้คำสั่งเป็นภาษาแม่

2.2) ให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องง่าย ๆ

2.3) ให้นักเรียนพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ผู้สอนควรให้หลายๆ หัวข้อ เพราะนักเรียนอาจจะคล่องในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัวข้อหนึ่งก็เป็นได้

2.4) นักเรียนบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน ถ้าเป็นระดับกลาง วัตถุนั้นอาจจะไม่สลับซับซ้อนมากนัก แต่ถ้าเป็นระดับที่สูงขึ้นอาจเป็นสิ่งที่ซับซ้อนขึ้น

2.5) ให้พูดเพื่อสนับสนุนความคิดของตนเอง โต้แย้ง ปฏิเสธพูดหักล้าง ข้อโต้แย้ง

2.6) การสนทนาและสัมภาษณ์เป็นวิธีการทดสอบทักษะพูดที่เหมาะสม นิยมใช้และเป็นธรรมชาติมากที่สุด แบบทดสอบสมรรถภาพทางการพูดจะเป็นแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาตามหน้าที่หรือความสามารถในการสื่อสารก็ต่อเมื่อแบบสอบนั้นให้โอกาสแก่ผู้เข้าสอบในการแสดงความสามารถที่จะเรียบเรียง ส่วนประกอบต่างๆ ของคำพูดให้สอดคล้องกันอย่างเหมาะสม เนื้อหาในการสัมภาษณ์ ควรเลือกให้เหมาะสมกับระดับความสามารถและความสนใจของนักเรียน เช่น นักเรียนในระยะเริ่มต้น ควรสนทนาเกี่ยวกับเรื่องราวของตัวนักเรียนเอง ส่วนนักเรียนในระดับกลาง การสนทนาควรซับซ้อนขึ้น ต้องใช้ความคิดและจินตนาการประกอบด้วย เช่น ถ้าท่านเป็นเศรษฐี ท่านจะทำอะไร เป็นต้น สำหรับนักเรียนในระดับสูง หัวข้อการสนทนาส่วนใหญ่เป็นความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะต่าง ๆ โดยอาจให้นักเรียนอ่านบทความที่เตรียมไว้ล่วงหน้าการสนทนาจะเป็นการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ในสังคมปัจจุบัน

2.7) ให้พูดนำเสนอข้อมูลจากสื่อต่าง ๆ เช่น บทความ ภาพ ภาพประกอบบทความ แถบบันทึกเสียง วีดิทัศน์

2.8) ให้พูดสรุปจากเอกสาร

2.9) ให้พูดเชิงวิเคราะห์โดยนำเสนอหน้าชั้น

จากการศึกษาการวัดและการประเมินทักษะการพูดข้างต้น สรุปได้ว่า สามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ อันได้แก่ การพูดที่มีการควบคุม ที่ทำการทดสอบโดยการให้ตัวแนะที่สามารถมองเห็นได้ การให้ตัวแนะที่เป็นคำพูด การสอบพูดปากเปล่า การเล่าเรื่อง และการให้พูดตามสถานการณ์สมมติ นอกจากการการพูดที่มีการควบคุมยังมีการพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสาร ซึ่งทำการทดสอบโดย ให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ใน

ภาพชุด ให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องง่าย ๆ ให้ผู้เรียนพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ให้ผู้เรียนบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน ให้ผู้เรียนพูดเพื่อสนับสนุนความคิดของตนเอง การสนทนาและสัมภาษณ์ ให้ผู้เรียนพูดนำเสนอข้อมูลจากสื่อต่าง ๆ ให้ผู้เรียนพูดสรุปจากเอกสาร ให้ผู้เรียนพูดเชิงวิเคราะห์โดยนำเสนอหน้าชั้น

2.6 การหาประสิทธิภาพนวัตกรรมการเรียนรู้

2.6.1 การหาประสิทธิภาพนวัตกรรมการเรียนรู้

ภูษิต บุญทองเถิง (2559 , น.281) ได้ระบุไว้ใน แบบเรียน การพัฒนาการเรียนการสอนว่า การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมการ โดยทั่วไปจะใช้ทดลองกับผู้เรียนกลุ่มหนึ่งตามความเหมาะสม ซึ่งสามารถใช้วิธีการหาประสิทธิภาพได้ดังต่อไปนี้

1) วิธีการบรรยายเปรียบเทียบสภาพก่อนและหลังการใช้นวัตกรรม จากการทดลองใช้กับกลุ่มเล็กๆ โดยมีการบันทึกหรือเก็บข้อมูลที่ได้จากการวัดผลผู้เรียนด้วยเครื่องมือต่างๆ ทั้งก่อนและหลังการใช้นวัตกรรมแล้วจึงนำข้อมูลเหล่านั้นมาประกอบการบรรยายเชิงคุณภาพเพื่อแสดงให้เห็นว่าหลังการใช้นวัตกรรมแล้วผู้เรียนมีการพัฒนาเพิ่มขึ้นเป็นที่น่าสนใจมากน้อยเพียงใด

2) วิธีนิยามตัวบ่งชี้ที่แสดงผลลัพธ์ที่ต้องการ แล้วเปรียบเทียบข้อมูลก่อนใช้กับหลังใช้นวัตกรรม

3) วิธีการคำนวณหาอัตราส่วนระหว่างร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ทำแบบทดสอบอิงเกณฑ์ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (P1) ต่อร้อยละของคะแนนเต็มที่กำหนดเกณฑ์การผ่านไว้ (P2) จึงจะมีประสิทธิภาพ

4) วิธีหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมการโดยใช้สูตร E1/E2 การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมการนี้ ผู้สร้างนวัตกรรมจะต้องกำหนด E1 และ E2 ไว้ล่วงหน้า ก่อนทดลองนวัตกรรม โดยทั่วไปนิยมกำหนดเกณฑ์อยู่ในช่วง 70% ถึง 90% ทั้งนี้แล้วแต่ความเหมาะสมของนวัตกรรมและการวัดความสามารถของผู้เรียน และมีเกณฑ์ความคลาดเคลื่อนไว้เท่ากับร้อยละ 2.5

พิสนุ พองศรี (อ้างถึงใน ภูษิต บุญทองเถิง, 2559) กล่าวว่า ความหมายของเกณฑ์ประสิทธิภาพของนวัตกรรมที่เป็นที่นิยมกันโดยทั่วไป ได้แก่ E1 คือ ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนที่ได้ระหว่างการปฏิบัติการใช้นวัตกรรม และ E2 คือ ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนทดสอบหลังการใช้นวัตกรรม ซึ่งการคำนวณค่าประสิทธิภาพ E1/E2 ตามความหมายของเกณฑ์ดังกล่าวนี้ มีสูตรดังนี้

$$\text{สูตร } E_1 = \frac{\sum X}{A} \times 100 \quad \text{หรือ} \quad E_1 = \frac{\bar{X}}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการเรียนรู้
ที่เกิดจากกิจกรรมระหว่างเรียน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนที่ได้จากการวัดผล
ระหว่างเรียน

N แทน จำนวนผู้เรียน

\bar{X} แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการวัดผลระหว่าง
เรียน

A แทน จำนวนเต็มจากการวัดผลระหว่างเรียน

$$\text{สูตร } E_2 = \frac{\sum Y}{B} \times 100 \quad \text{หรือ} \quad E_2 = \frac{\bar{Y}}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ที่ได้จากคะแนน
เฉลี่ยของการทำแบบทดสอบหลังเรียนของ
ผู้เรียนทั้งหมด

$\sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลัง
เรียน

N แทน จำนวนผู้เรียน

\bar{Y} แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลัง
เรียน

B แทน จำนวนเต็มของผลการสอบหลังเรียน

เกณฑ์ประสิทธิภาพ (E1/E2) มีความหมายแตกต่างกันหลายลักษณะ ในที่นี้ยกตัวอย่าง เช่น $E1/E2 = 80/80$ ดังนี้

1) เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 1 คือ ตัวเลข 80 ตัวแรก (E1) คือ ผู้เรียนทั้งหมดทำแบบฝึกหัด หรือแบบทดสอบย่อยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E2) คือ ผู้เรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 เป็นเกณฑ์ประสิทธิภาพของนวัตกรรมที่เป็นที่นิยมใช้กันทั่วไปดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น

2) เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 2 คือ ตัวเลข 80 ตัวแรก (E1) คือ จำนวนร้อยละ 80 ของผู้เรียนทั้งหมด ได้คะแนนแบบทดสอบหลังเรียน ถึงร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E2) คือ ผู้เรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนครั้งนั้น ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 เช่น มีผู้เรียน 40 คน ร้อยละ 80 ของผู้เรียนทั้งหมด คือ 32 คน แต่ละคนได้คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนถึงร้อยละ 80 (E1) ส่วน 80 ตัวหลัง (E2) คือ ผลการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด 40 คน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

3) เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 3 คือ ตัวเลข 80 ตัวแรก (E1) คือ จำนวนผู้เรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E2) คือ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ที่ผู้เรียนทำเพิ่มขึ้นจากแบบทดสอบหลังเรียนโดยเทียบกับคะแนนที่ได้ก่อนการเรียน

4) เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 4 คือ ตัวเลข 80 ตัวแรก (E1) คือ ผู้เรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E2) คือ ผู้เรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนแต่ละข้อถูกมีจำนวนร้อยละ 80 (ถ้าผู้เรียนทำข้อสอบข้อใดถูกมีจำนวนไม่ถึงร้อยละ 80 แสดงว่า ข้อไม่มีประสิทธิภาพ และชี้ให้เห็นว่าจุดประสงค์ที่ตรงกับข้อนั้นมีความบกพร่อง)

ประสิทธิภาพของนวัตกรรมด้านการเรียนการสอน มาจากผลลัพธ์ของการคำนวณ E1 และ E2 เป็นค่าตัวแรกและตัวหลังตามลำดับ ถ้าตัวเลขใกล้ 100 มากเท่าไรถือว่ามีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นับว่าเป็นที่รับรองประสิทธิภาพของนวัตกรรมสื่อการเรียนการสอน ส่วนแนวคิดในการหาประสิทธิภาพควรคำนึง ดังนี้

1) นวัตกรรมที่สร้างขึ้น ต้องมีวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมเพื่อการเรียนการสอนที่ชัดเจนและสามารถวัดได้

2) เนื้อหาของนวัตกรรมที่สร้างขึ้น ต้องผ่านขั้นตอนการวิเคราะห์เนื้อหาตาม วัตถุประสงค์การเรียนการสอน

3) แบบฝึกหัดและแบบทดสอบ ต้องมีการประเมินความเที่ยงตรงของเนื้อหา ตามวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนที่ได้วิเคราะห์ไว้ ส่วนความยากง่ายและ อำนาจจำแนกแบบฝึกหัดและแบบทดสอบควรมีการวิเคราะห์ เพื่อนำไปใช้ กำหนดค่าน้ำหนักของคะแนนในแต่ละข้อคำถาม

4) จำนวนแบบฝึกหัดต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน จำนวนข้อแบบฝึกหัด และข้อคำถามในแบบทดสอบไม่ควรน้อยกว่าจำนวน วัตถุประสงค์

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) ระบุไว้ใน วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัยว่า วิธีการ ประเมินหาประสิทธิภาพ E1 ทำได้ดังนี้

คำนวณหาโดยใช้สูตร

$$E_1 = \frac{\frac{\sum x}{N}}{A} \times 100 \quad \text{หรือ} \quad E_1 = \frac{\bar{X}}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum x$ แทน คะแนนรวมของแบบฝึกปฏิบัติกิจกรรม

หรืองานที่ทำระหว่างเรียนทั้งที่เป็น

กิจกรรมในห้องเรียน นอกห้องเรียน

หรือออนไลน์

A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกปฏิบัติ ทุกชิ้น

รวมกัน

N แทน จำนวนผู้เรียน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) ระบุไว้ใน วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัยว่า วิธีการประเมินหาประสิทธิภาพ E2 ทำได้ดังนี้

คำนวณโดยใช้สูตร

$$E_2 = \frac{\sum F}{N} \times 100 \quad \text{หรือ} \quad E_2 = \frac{\bar{F}}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum F$ แทน คะแนนรวมของผลลัพธ์ของการ

ประเมินหลังเรียน

N แทน จำนวนผู้เรียน

B แทน คะแนนเต็มของการประเมินสุดท้าย

ของแต่ละหน่วย ประกอบด้วยผล

การสอบหลังเรียนและคะแนนจาก

การประเมินงานสุดท้าย

ดังนั้นสรุปได้ว่า การหาคุณภาพนวัตกรรมการเรียนรู้ (ประสิทธิภาพ) สามารถทำได้ดังนี้

คำนวณหาโดยใช้สูตร

$$E_1 = \frac{\sum x}{A} \times 100 \quad \text{หรือ} \quad E_1 = \frac{\bar{X}}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum x$ แทน คะแนนรวมของกิจกรรม (งาน/

แบบฝึกหัดที่ทำในระหว่างเรียน) ที่

เกิดขึ้นจากการวัดผลระหว่างเรียน

\bar{X} แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนกิจกรรม (งาน/
แบบฝึกหัดที่ทำในระหว่างเรียน) ที่เกิดขึ้นจาก
การวัดผลระหว่างเรียน

A แทน คะแนนเต็มของกิจกรรม (งาน/
แบบฝึกหัดที่ทำในระหว่างเรียน) ที่เกิดขึ้น
จากการวัดผลระหว่างเรียน ทุกชั้นรวมกัน

N แทน จำนวนผู้เรียน

$$E_2 = \frac{\sum F}{\frac{N}{B}} \times 100 \quad \text{หรือ} \quad E_2 = \frac{\bar{F}}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (ได้จาก
คะแนนเฉลี่ยจากการทำข้อสอบหลัง
เรียนหรือคะแนนจากการประเมินงาน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
RAJABHAT MAHARAJAKUMAR UNIVERSITY

$\sum F$ แทน คะแนนรวมของการประเมินหลังเรียน
(คะแนนสอบหลังเรียนหรือคะแนนจาก
การประเมินงานสุดท้าย)

N แทน จำนวนผู้เรียน

\bar{F} แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการ
ประเมินหลังเรียน (คะแนนสอบหลัง
เรียนหรือคะแนนจากการประเมินงาน
สุดท้าย)

B แทน คะแนนเต็มของการประเมินสุดท้าย
 ของแต่ละหน่วย ประกอบด้วยผลการ
 สอบหลังเรียนและคะแนนจากการ
 ประเมินงานสุดท้าย

2.7 แผนการจัดการเรียนรู้

2.7.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (อ้างถึงใน วิไลลักษณ์ ศรีแก้ว, 2553) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ กำหนดขั้นตอนการสอนที่ครุมุ่งหวังที่จะให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ในเนื้อหาและประสบการณ์ในหน่วยใด ๆ ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

นิยม ทิพจักร (อ้างถึงใน วิไลลักษณ์ ศรีแก้ว, 2553) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ การวางแผนการสอนที่จัดไว้เป็นลายลักษณ์อักษรล่วงหน้า เพื่อทำการสอนวิชาใดวิชาหนึ่ง เป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่ออุปกรณ์ และการวัดผล ประเมินผลให้สอดคล้องมาจากเจตนารมณ์ของหลักสูตร และความพร้อมของผู้เรียนและโรงเรียน

วิไลลักษณ์ ศรีแก้ว (2553) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญโดยมีการวางแผนเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ล่วงหน้าอย่างละเอียด มีวัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน และวิธีการวัดผล ประเมินผลที่ชัดเจน และครูคนอื่นสามารถใช้แผนการสอนร่วมกันในรายวิชานั้น ๆ ได้

กนกกาญจน์ ศรีตะวัน (อ้างถึงใน เสาวรัตน์ ไชยสุนันท์, 2560) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ เครื่องมือที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่ผู้สอนวางแผนจัดเตรียมรายละเอียดของการสอนไว้ล่วงหน้า เพื่อใช้ในการปฏิบัติการสอนในรายวิชาใดวิชาหนึ่ง สามารถนำไปใช้สอนได้ทันทีและช่วยในการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ได้เป็นอย่างดี

เสาวรัตน์ ไชยสุนันท์ (2560) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เตรียมการไว้ล่วงหน้าอย่างมีขั้นตอนและจัดทำไว้เป็นลายลักษณ์อักษรสำหรับครู ใช้เป็นเครื่องมือว่าจะสอนอย่างไร ใช้สื่ออะไรและวัดประเมินผลด้วยวิธีใดจึงจะสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และบรรลุตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้

ดังนั้นสรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แบบแผนกำหนดกิจกรรมการเรียน การสอนล่วงหน้าอย่างเป็นระบบของครูผู้สอนเพื่อเตรียมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

2.7.2 ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

บุรุษย์ ศิริมหาสาคร (อ้างถึงใน สุภัญญา โยธายุทธ, 2560) กล่าวว่า แผนการจัดการ เรียนรู้ มีความสำคัญดังต่อไปนี้

1) แผนการเรียนรู้เป็นหลักฐานที่แสดงความเป็นครูแบบมืออาชีพ มีการเตรียม การสอนล่วงหน้า แผนการเรียนรู้ของครูเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการใช้เทคนิคการสอน สื่อ นวัตกรรมและจิตวิทยาการเรียนรู้ของเด็กมาผสมผสานกันหรือประยุกต์ใช้ให้ เหมาะสมกับสภาพของนักเรียนที่ตนสอน

2) แผนการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้ครูได้ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิค การสอน สื่อ นวัตกรรมและวิธีการวัดและประเมินผลเพื่อพัฒนาวิชาชีพของตนเอง

3) แผนการเรียนรู้ทำให้ครูที่จะปฏิบัติการสอนแทนสามารถปฏิบัติการสอนได้ อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพ

4) แผนการเรียนรู้เป็นหลักฐานที่แสดงข้อมูลด้านการเรียนการสอน การวัดและ การประเมินผลที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนครั้งต่อไป

5) แผนการเรียนรู้เป็นหลักฐานที่แสดงถึงความเชี่ยวชาญในวิชาชีพครู ซึ่ง สามารถนำไปเสนอเป็นผลงานทางวิชาการเพื่อประกอบการพิจารณาความดีความชอบ ประจำปี เพื่อขอเลื่อนตำแหน่งหรือระดับให้สูงขึ้นและเพื่อใช้ประกอบการขอใบอนุญาต ประกอบวิชาชีพ

เผชิญ กิจระการ (อ้างถึงใน สุภัญญา โยธายุทธ, 2560) กล่าวถึงความสำคัญของ แผนการจัดการเรียนรู้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นสิ่งที่ช่วยให้ครูสามารถบูรณาการ เทคนิค วิธีการ สิ่งที่เป็นต่อการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมสำหรับนักเรียนแต่ละกลุ่ม เป็นเครื่องมือสำหรับครูที่มีประสบการณ์น้อยใช้ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน จะทำให้เกิดความมั่นใจ ส่วนครูที่มีประสบการณ์มากๆ ก็สามารถเลือกกิจกรรมที่ เหมาะสมอย่างหลากหลายหรือจัดลำดับกิจกรรมใหม่ ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ให้ ตรงจุด และยังสามารถทำให้ผู้สอนทราบว่าการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้นั้นๆ ทำ ให้ผู้เรียนพัฒนาอย่างไร

สุกัญญา โยธายุทธ (2560) กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ เอกสารที่ใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมให้แก่ผู้เรียนที่ ครูผู้สอนสามารถกำหนดรูปแบบ ลำดับขั้นตอนกิจกรรม เทคนิควิธีสอน สื่อการเรียนรู้ แหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลตลอดจนบรรยากาศในการเรียนรู้ที่เหมาะสมไว้ล่วงหน้า เมื่อถึงกำหนดเวลาต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้จึงสามารถดำเนินกิจกรรมตาม ขั้นตอนได้อย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ มีความสุขในการเรียนรู้ ได้รับการส่งเสริมช่วยเหลือจากครูและสมาชิกในชั้นอย่างเหมาะสม ครูผู้สอนสามารถรับรู้ถึงระดับพัฒนาการของผู้เรียนมีคุณลักษณะตรงตามที่หลักสูตรได้ตั้งเป้าหมายเอาไว้

ทวีศักดิ์ ไชยมาโย (อ้างถึงใน วิไลลักษณ์ ศรีแก้ว, 2553) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ มีความสำคัญดังต่อไปนี้

- 1) ช่วยให้ผู้ได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้ในเรื่องหลักสูตรแนวการสอน การจัดทำ จัดหาสื่อประกอบการสอน ตลอดจนวิธีการวัดผลประเมินผลอย่างละเอียดทุกแง่มุม
- 2) ช่วยให้เกิดการวางแผนวิธีสอน วิธีเรียนที่มีความหมายยิ่งขึ้น เพราะการทำ แผนการสอนเป็นการผสมผสานเนื้อหาสาระ และจุดประสงค์การเรียนกับหลักสูตรกับ หลักจิตวิทยาการศึกษาหรือนวัตกรรมการเรียนใหม่ๆ ตลอดจนปัจจัยอำนวยความสะดวกของโรงเรียนและสภาพปัญหา ความสนใจ ความต้องการของนักเรียน ผู้ปกครอง และทรัพยากรในท้องถิ่นโดยใช้วิธีเชิงระบบ เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
- 3) ช่วยให้ผู้มีคู่มือครูที่ทำด้วยตัวเองไว้ล่วงหน้า เพื่อให้เกิดความสะดวกในการ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างมีคุณภาพ ตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร ส่งเสริมใน ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ครบถ้วน สอดคล้องกับระยะเวลาและจำนวนคาบที่มีอยู่ในแต่ละ ภาคเรียน นั่นคือ สอนได้ครบถ้วนและทันเวลา ช่วยให้ผู้มีความมั่นใจการสอนมากขึ้น
- 4) ทำให้การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ช่วยให้ผู้สามารถวินิจฉัยจุดอ่อนของนักเรียนที่จะได้รับการแก้ไข และทราบจุดเด่นที่ ควรได้รับ การเสริมสร้างต่อไป นอกจากนี้ยังช่วยให้ครูเห็นภาพการทำงานของตนเองให้ เด่นชัดขึ้น
- 5) ครูผู้สอนสามารถใช้เป็นข้อมูลที่ถูกต้อง เทียบตรง เพื่อเสนอแนะแก่บุคลากร และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กรมวิชาการ ศึกษานิเทศก์ และผู้บริหาร เพื่อปรับปรุง หลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

6) ช่วยให้ผู้บริหารหรือผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถทราบขั้นตอน กระบวนการต่างๆ ในการสอนของครู เพื่อการนิเทศติดตาม และประเมินผลการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

7) ผู้สอนติดภาระจำเป็นไม่สามารถสอนได้ด้วยตนเองได้ แผนการสอน จะใช้เป็น คู่มือแก่ผู้มาสอนแทนได้อย่างต่อเนื่อง

8) เป็นการพัฒนาวิชาชีพครู ที่แสดงว่างานสอนต้องได้รับการฝึกฝนมี ความเชี่ยวชาญ โดยเฉพาะมีเครื่องมือและเอกสารที่จำเป็นสำหรับการประกอบอาชีพ

9) เป็นผลงานทางวิชาการอย่างหนึ่ง que แสดงให้เห็นถึงความชำนาญพิเศษหรือ ความเชี่ยวชาญของผู้จัดทำแผนการสอน ซึ่งสามารถนำไปพัฒนางานในหน้าที่ และเสนอ เลื่อนระดับให้สูงขึ้นได้

วิไลลักษณ์ ศรีแก้ว (2553) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ มีความสำคัญดังต่อไปนี้

1) เพื่อส่งเสริมให้ครูใฝ่ศึกษาหาความรู้ ทั้งหลักสูตรและการจัดกิจกรรมการ เรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม

2) เพื่อให้ครูได้มีการเตรียมการสอนล่วงหน้า

3) เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ครูที่ไม่มีประสบการณ์ในการสอน

4) เพื่อให้เป็นคู่มือสำหรับครูที่มาสอนแทน เมื่อติดภาระหรือลา ทำให้กิจกรรม การเรียนการสอนเป็นไปอย่างต่อเนื่อง

5) สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนด

6) เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารในการแนะนำ หรือนิเทศติดตามประเมินผล ครูผู้สอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

จากการศึกษาความสำคัญ of แผนการจัดการเรียนรู้ สรุปได้ว่า แผนการจัดการ เรียนรู้มีความสำคัญในการเป็นหลักฐานที่แสดงความเป็นครูแบบมืออาชีพ ทำให้ครูที่จะ ปฏิบัติการสอนแทนสามารถปฏิบัติการสอนได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพ

เป็นหลักฐานที่แสดงข้อมูลด้านการเรียนการสอน ช่วยให้เกิดการวางแผนวิธีสอน ช่วยให้ ครูมีคู่มือครูที่ทำด้วยตัวเองไว้ล่วงหน้า ทำให้การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไป ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ช่วยให้ผู้บริหารหรือผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถทราบขั้นตอน กระบวนการต่างๆ ในการสอนของครูเป็นผลงานทางวิชาการอย่างหนึ่ง que แสดงให้เห็นถึง ความชำนาญพิเศษหรือความเชี่ยวชาญของผู้จัดทำแผนการสอน และอำนวยความสะดวกแก่ครูที่ไม่มีประสบการณ์ในการสอน

2.7.3 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (อ้างถึงใน สุกัญญา โยธายุทธ, 2560) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ มีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

- 1) วิชา หัวเรื่อง ความคิดรวบยอด หรือสาระสำคัญ
- 2) จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
- 3) เนื้อหา
- 4) กิจกรรมการเรียนการสอน
- 5) สื่อการเรียนการสอน
- 6) วัดผลประเมินผล

รุจิร ภู่อาระ (อ้างถึงใน สุกัญญา โยธายุทธ, 2560) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ มีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

- 1) สาระสำคัญ
- 2) จุดประสงค์ปลายทาง
- 3) จุดประสงค์นำทาง
- 4) เนื้อหา
- 5) กิจกรรมการเรียนการสอน
- 6) สื่อการเรียนการสอน

- 7) การวัดและการประเมินผล

สุกัญญา โยธายุทธ (2560) กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า องค์ประกอบและรูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ไม่ได้มีรูปแบบที่กำหนดไว้แน่นอน ครูผู้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้สามารถประยุกต์ใช้ได้ตามความเหมาะสมและตามความต้องการ แต่ต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญหลักๆ คือ จุดประสงค์ที่สอน เนื้อหาที่สอน กิจกรรมที่สอน สื่อที่ใช้และการวัดผลประเมินผล โดยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีนั้นต้องเน้นให้ผู้เรียนหาความรู้ด้วยตนเอง

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (อ้างถึงใน เสาวรัตน์ ไชยสุนันท์, 2560) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ มีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

ส่วนนำ : แผนการจัดการเรียนรู้ที่ วิชา ชั้น เรื่อง จำนวนคาบ

- 1) สาระสำคัญ
- 2) จุดประสงค์การเรียนรู้
- 3) ชนิดของสมรรถภาพ

- 4) ประสบการณ์เดิม
- 5) สารระการการเรียนรู้
- 6) ลำดับขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
- 7) สื่อการเรียนรู้
- 8) การวัดผลและประเมินผล
- 9) กิจกรรมสืบเนื่อง/กิจกรรมเสนอแนะ

รวีวัฒน์ สิริบาล (อ้างถึงใน เสาวรัตน์ ไชยสุนันท์, 2560) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ มีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

- 1) สารระสำคัญ
- 2) จุดประสงค์การเรียนรู้
- 3) เนื้อหาสาระ
- 4) กิจกรรมการเรียนรู้
- 5) สื่อและแหล่งเรียนรู้
- 6) การวัดและประเมินผล

จากการศึกษาองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบไปด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ วิชา ชั้น เรื่อง จำนวนคาบ สารระสำคัญ จุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผลและกิจกรรมเสนอแนะ

2.7.4 ขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (อ้างถึงใน เสาวรัตน์ ไชยสุนันท์, 2560) กล่าวถึง ขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ไว้ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้

เป็นการกำหนดสิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนมีหรือบรรลุ ซึ่งมีทั้งความรู้ ทักษะ และเจตคติ จุดประสงค์การเรียนรู้จะได้อาจมาจากจุดหมายของหลักสูตร จุดประสงค์ของวิชา หรือกลุ่มประสบการณ์และจุดประสงค์ในคำอธิบายรายวิชา การเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้จะต้องเขียนให้ครอบคลุมพฤติกรรมทั้ง3ด้าน และเขียนในเชิงพฤติกรรม จุดประสงค์สามารถจำแนกได้ 3 ด้านดังนี้

1. พุทธิพิสัย (Cognitive) คือ จุดประสงค์การเรียนรู้ที่เน้นความสามารถทางสมอง หรือความรู้ในเนื้อหาวิชาหรือในทฤษฎี
2. ทักษะ (Skill) คือ จุดประสงค์การเรียนรู้ที่เน้นการปฏิบัติที่ต้องลงมือทำ

3. จิตพิสัย (Affective) คือ จุดประสงค์การเรียนรู้ที่เน้นคุณธรรม เจตคติ หรือความรู้สึกในจิตใจ

จุดประสงค์การเรียนรู้ แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ

1. จุดประสงค์ปลายทาง คือ จุดประสงค์ที่เป็นเป้าหมายสำคัญที่มุ่งหวังให้เกิดขึ้นกับ ผู้เรียนในการเรียนแต่ละเรื่อง หรือแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้

2. จุดประสงค์นำทาง คือ จุดประสงค์ที่วิเคราะห์แตกออกจากจุดประสงค์ปลายทาง เป็นจุดประสงค์ย่อย โดยกำหนดพฤติกรรมสำคัญที่คาดหวังให้เกิดกับผู้เรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอนจากจุดย่อยไปจนถึงจุดใหญ่ ปลายทางในการสอน จึงควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุจุดประสงค์นำทางไปสู่จุดประสงค์ปลายทาง

ขั้นที่ 2 การกำหนดแนวการจัดการเรียนการสอน

การเรียนการสอนในแผนนั้นมีจุดเน้นหรือสาระสำคัญอะไรจะต้องสอนเนื้อหาใด จึงจะครอบคลุมครบถ้วน จะเลือกใช้เทคนิคหรือวิธีสอนใดในการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนจึงจะทำให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ และจะใช้สื่อการเรียนการสอนใด จึงจะสอดคล้องเหมาะสมกับกิจกรรมที่กำหนด การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ประกอบด้วย

1. การเขียนสาระสำคัญ สาระสำคัญหมายถึง ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเนื้อหา หลักการวิธีการที่ต้องการจะให้ผู้เรียนได้รับหลังจากเรียนเรื่องนั้น ๆ แล้ว ทั้งในด้านความรู้ ความสามารถ เจตคติ สาระสำคัญจะเป็นข้อความที่เขียนในลักษณะสรุปเนื้อหา เป้าหมายอย่างสั้นๆ จะเขียนเป็นความเรียงหรือเป็นข้อ ๆ ก็ได้

2. เนื้อหา คือ รายละเอียดของเรื่องที่ใช้จัดการเรียนการสอนให้บรรลุตามจุดประสงค์ การเรียนรู้ ประกอบด้วย ทฤษฎี หลักการ วิธีการและแนวปฏิบัติ การจะเขียนเนื้อหาสาระในการสอนแต่ละจุดประสงค์หรือแต่ละเรื่องได้ดีนั้นครูผู้สอนจะต้องศึกษาหาความรู้จากเอกสารตำราเรียน หนังสือ คู่มือครูและแหล่งความรู้ต่างๆ นำมาพิจารณาใช้ประกอบให้เหมาะกับวัยและระดับของ ผู้เรียนทั้งในด้านความยากง่ายและความถูกต้องเหมาะสม การเขียนเนื้อหาสาระในแผนการจัดการเรียนรู้ ครูจะเขียนเนื้อหา สาระรายละเอียด ทั้งหมดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ ตามหัวข้อที่อยู่ในแผนการจัดการเรียนรู้ก็ได้ แต่หากรายละเอียดของเนื้อหาไม่มากควรเขียนเฉพาะหัวข้อเรื่องเนื้อหานั้นๆ ไว้ ส่วนรายละเอียดให้นำไปไว้ในส่วนท้ายแผนการจัดการเรียนรู้ หรือนำส่วนที่เป็นเนื้อหาสาระของทุกแผนการจัดการเรียนรู้ แยกไว้อีกเล่มหนึ่งต่างหากเป็นเอกสารประกอบการสอนก็ได้

3. กิจกรรมการเรียนการสอน คือ สภาพการเรียนรู้ที่กำหนดขึ้นเพื่อนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายหรือจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด การออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา และสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ด้านต่างๆ จึงเป็น ความสามารถและทักษะของครุมีอาชีพในการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิผล กิจกรรมการเรียนการสอนควรมีลักษณะดังนี้

- 3.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา
- 3.2 ฝึกกระบวนการที่สำคัญให้กับผู้เรียน
- 3.3 เหมาะสมกับธรรมชาติและวัยของผู้เรียน
- 3.4 เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในโรงเรียนและชีวิตจริง
- 3.5 เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

4. สื่อการเรียนการสอนหมายถึง สิ่งที่เป็นพาหนะหรือสื่อที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติให้บรรลุผลตามจุดประสงค์การเรียนการสอน และตามจุดหมายของหลักสูตรได้ดียิ่งขึ้นหรือเร็วยิ่งขึ้น จากการศึกษาวิจัย พบว่า สื่อประเภทต่าง ๆ มีประสิทธิผลช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เรื่องต่าง ๆ ในระดับที่แตกต่างกัน

ขั้นที่ 3 การกำหนดวิธีวัดและประเมินผล

การวัดและการประเมิน จัดเป็นกิจกรรมสำคัญที่สอดแทรกอยู่ในทุกขั้นตอนของกระบวนการจัดการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่ก่อนการเรียนการสอนจะเป็นการประเมินเพื่อตรวจสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียน ระหว่างการเรียนการสอน จะเป็นการประเมินเพื่อปรับปรุงผลการเรียนและเพื่อให้ผู้เรียนทราบผลการเรียนของตนเป็นระยะ ๆ และเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในแต่ละรายวิชา/ภาคเรียน จะเป็นการประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียนเพื่อตรวจสอบให้แน่ชัดว่าผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (อ้างถึงใน เสาวรัตน์ ไชยสุนันท์, 2560) กล่าวถึง ขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ไว้ดังต่อไปนี้

- 1) ศึกษาและวิเคราะห์สาระการเรียนรู้
 - 1.1 จุดประสงค์ประจำวิชา
 - 1.2 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง (ตัวชี้วัด)
 - 1.3 คำอธิบายรายวิชา
 - 1.4 โครงสร้างของหลักสูตรสถานศึกษา
 - 1.5 การวิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้

1.6 แผนการจัดการเรียนรู้

2) ศึกษาแนวการจัดการเรียนรู้ของกรมวิชาการเพื่อ

2.1 ศึกษารายละเอียดสาระการเรียนรู้ กับตัวชี้วัดว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่

2.2 วิเคราะห์ตัวชี้วัดว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่

2.3 นำมาเป็นแนวการจัดการเรียนรู้มาพิจารณาประกอบการจัดกิจกรรมในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ต่อไป

3) ชั้นเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

3.1 กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

3.2 กำหนดเนื้อหาให้เหมาะสมกับเวลา

3.3 สื่อการเรียนรู้และการวัดผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

3.4 กิจกรรมสอดคล้องกับจุดเน้นของหลักสูตร

3.5 จัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นกระบวนการ เช่น กระบวนการกลุ่ม กระบวนการแก้ปัญหา 9 ประการ เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะกระบวนการ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (อ้างถึงใน เสาวรัตน์ ไชยสุนันท์, 2560) กล่าวถึง ขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ไว้ดังต่อไปนี้

1) จัดทำหน่วยการเรียนรู้

2) แบ่งเนื้อหาสาระ เวลาให้ครอบคลุมหน่วยการเรียนรู้

3) จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

4) กำหนดเป้าหมายสำหรับผู้เรียนในการจัดการเรียนรู้

5) ระบุมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

6) กำหนดสมรรถนะของผู้เรียน

7) ระบุคุณลักษณะอันพึงประสงค์

8) กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมาย

9) เลือกกระบวนการเรียนรู้ที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

10) เลือกใช้สื่อ/แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการจัดกิจกรรม

11) กำหนดชิ้นงาน/ภาระงาน

12) การวัดและประเมินผล ควรเลือกใช้เครื่องมือที่เหมาะสมกับลักษณะของกิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดให้แก่ผู้เรียน

จากการศึกษาขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ สรุปได้ว่า การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ มีขั้นตอนเริ่มตั้งแต่การศึกษาและวิเคราะห์สาระการเรียนรู้ จุดประสงค์ประจำวิชา ตัวชี้วัด คำอธิบายรายวิชา โครงสร้างของหลักสูตรสถานศึกษา จากนั้นจึงดำเนินการกำหนดจุดประสงค์ กำหนดเนื้อหา กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมาย เลือกใช้สื่อ/แหล่งเรียนรู้ กำหนดชิ้นงาน และกำหนดวิธีวัดและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้เป็นขั้นตอนสุดท้าย

2.8 ความพึงพอใจ

2.8.1 ความหมายของความพึงพอใจ

วัชรินทร์ โสดาทิพย์ (2555) กล่าวว่า ความพึงพอใจ คือ ระดับความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกพึงพอใจ จะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการของบุคคลได้รับการตอบสนองทั้งในด้านวัตถุและในด้านจิตใจโดยเปรียบเทียบระหว่างผลประโยชน์ที่ได้รับกับความคาดหวัง ส่วนความพึงพอใจในการปฏิบัติงานโดยทั่วไปมักนิยามศึกษากันใน 2 มิติ คือ มิติความพึงพอใจของผู้ปฏิบัติงาน และมิติความพึงพอใจในการรับบริการ

กานแก้ว เปี่ยมมหกุล (อ้างถึงใน วัชรินทร์ โสดาทิพย์, 2555) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจ เป็นสภาพคุณภาพหรือระดับความพึงพอใจ ซึ่งเป็นผลมาจากความสนใจต่างๆ และทัศนคติที่บุคคลมีต่อสิ่งที่ทำอยู่

เพ็ญศรี พลสมบัติ (2556) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดหรือเจตคติที่ดีของบุคคลที่มีต่อการทำงานหรือการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก รู้สึกพอใจ ชอบใจในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้เรียน และกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นสนองต่อความต้องการของผู้เรียนได้ เป็นแรงกระตุ้น กระตือรือร้นทำให้ผู้เรียนมุ่งหวังที่จะทำงานให้ประสบผลสำเร็จ

วิไลลักษณ์ ศรีแก้ว (2553) กล่าวว่า ความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งต่างๆ ในทางบวกและเป็นความรู้สึกที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่อเวลาหรือสถานการณ์เปลี่ยนไป ดังนั้นความพึงพอใจในการเรียนรู้ จึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจที่มีต่อการได้ร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนจนบรรลุผลหรือเป้าหมายในการเรียนรู้

ณรงค์ ศรีวิเชียร (อ้างถึงใน เพ็ญศรี พลสมบัติ, 2556) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ ยินดี เต็มใจ หรือเจตคติที่ดีของบุคคลที่มีต่อสิ่งที่ปฏิบัติ ความพึงพอใจเกิดจากการได้รับการตอบสนองความต้องการทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ

จากการศึกษาความพึงพอใจ สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ที่อยู่ในระดับชอบ ยินดี เต็มใจ พอใจ

2.8.2 ทฤษฎีของความพึงพอใจ

สกอตต์ (อ้างถึงใน เสาวรัตน์ ไชยสุนันท์, 2560) ได้เสนอแนวคิดในเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงานที่จะให้ผลในเชิงปฏิบัติ มีลักษณะดังนี้

- 1) งานควรมีความสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานนั้นจะต้องมีความหมายกับผู้ทำ
- 2) งานนั้นต้องการวางแผนและวัดความสำเร็จได้ โดยใช้กระบวนการทำงานและควบคุมอย่างมีประสิทธิภาพ
- 3) เพื่อให้ได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจภายใต้เป้าหมายของงาน จะต้องมึลักษณะดังนี้

3.1 คนทำงานมีส่วนร่วมในการตั้งเป้าหมาย

3.2 ผู้ปฏิบัติได้ทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง

3.3 งานนั้นสามารถทำได้สำเร็จ

เมื่อนำแนวคิดของสกอตต์ (Scott) มาประยุกต์ใช้กับกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อสร้างแรงจูงใจต่อกิจกรรมการเรียนการสอน มีแนวทางดังนี้

- 1) ศึกษาความต้องการ ความสนใจของผู้เรียนและระดับความสามารถหรือพัฒนาการตามวัยของผู้เรียน
- 2) วางแผนการสอนอย่างเป็นกระบวนการและประเมินผลอย่างมีประสิทธิภาพ
- 3) จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมและกำหนดเป้าหมายในการทำงาน สะท้อนผลงานและการทำงานร่วมกันได้

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (อ้างถึงใน เสาวรัตน์ ไชยสุนันท์, 2560) ได้กล่าวถึงส่วนประกอบสำคัญในกระบวนการกระตุ้นแรงจูงใจมนุษย์ได้แก่

- 1) เครื่องมือในการเลือกพฤติกรรม (Instrumentality) คือการรับรู้ว่าการมีพฤติกรรมอย่างหนึ่งนำไปสู่การตอบแทนอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหมายถึงการรู้ค่าที่มุ่งหวังของทางเลือกแต่ละทางซึ่งมีอิทธิพลต่อการเลือกของบุคคล
- 2) ความคาดหวัง (Expectancy) คือการที่บุคคลประเมินเป็นไปได้ว่าการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งมีทางที่จะนำไปสู่บางผลอย่าง
- 3) ความชอบหรือความพอใจ (Valence) คือคุณค่าหรือค่านิยมที่มีต่อผล

ที่เกิดขึ้นซึ่งหมายถึง ความพอใจของบุคคลในผลตอบแทนที่ได้จากสิ่งที่คาดหวังเฉพาะ
อย่าง

ศุภสิริ โสมาเกต (อ้างถึงใน วิไลลักษณ์ ศรีแก้ว, 2553) กล่าวว่า การทำให้ผู้เรียน
เกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้หรือการปฏิบัติงาน มีแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน ดังนี้

1) ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงาน การตอบสนองความต้องการของ
ผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการ
ทำงานที่สูงกว่า ผู้ที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

2) ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่าง
ความพึงพอใจ และผลการปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่นๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดี
จะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจ ผล
การปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนองในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทน ซึ่งแบ่ง
ออกเป็นผลตอบแทนภายใน (Intrinsic Rewards) และผลตอบแทนภายนอก (Extrinsic
Rewards)

2.8.3 การวัดความพึงพอใจ

การวัดโดยใช้แบบประมาณค่าของลิเคิร์ต (Likert) เป็นวิธีวัดอีกชนิดหนึ่งที่นิยมกัน
อย่างแพร่หลายซึ่งบุญชม ศรีสะอาด (อ้างถึงใน เสาวรัตน์ ไชยสุนันท์, 2560) ได้
กล่าวถึงการวัดหรือประเมินผลความพึงพอใจดังนี้

แบบสอบถามตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) จะแบ่งความรู้สึกออกเป็น 5 ช่วงหรือ 5
ระดับดังนี้

คะแนน 5	หมายถึง	ความถูกต้องและเหมาะสมมากที่สุด
คะแนน 4	หมายถึง	ความถูกต้องและเหมาะสมมาก
คะแนน 3	หมายถึง	ความถูกต้องและเหมาะสมปานกลาง
คะแนน 2	หมายถึง	ความถูกต้องและเหมาะสมน้อย
คะแนน 1	หมายถึง	ความถูกต้องและเหมาะสมน้อยที่สุด

เกณฑ์การพิจารณาระดับความพึงพอใจของผู้เรียน แปลความหมายจากค่าเฉลี่ย
ตามน้ำหนักคะแนนเฉลี่ยที่คำนวณได้ จำแนกเป็น 5 ระดับดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
4.51 - 5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.51 - 4.50	เหมาะสมมาก

2.51 - 3.50	เหมาะสมปานกลาง
1.51 - 2.50	เหมาะสมน้อย
1.00 - 1.50	เหมาะสมน้อยที่สุด

ชวลิต ชูกำแพง (อ้างถึงใน เสาวรัตน์ ไชยสุนันท์, 2560) กล่าวว่า การวัดและประเมินความพึงพอใจสามารถทำได้ดังนี้

1) การสังเกต (Observation) ด้านการพูด การกระทำ การเขียน ของนักเรียนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น การวัดความสนใจต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ สังเกตจากการมาเรียน การตอบคำถาม การทำการบ้านหรือการส่งงาน การอ่านหนังสือเกี่ยวกับคณิตศาสตร์ การเข้าร่วมกิจกรรมทางคณิตศาสตร์

2) การสัมภาษณ์ (Interview) ใช้วิธีพูดคุยในประเด็นที่อยากรู้ อาจจะเป็นความรู้สึกทัศนคติของนักเรียน เพื่อนำสิ่งที่นักเรียนพูดออกมาแปลความหมายเกี่ยวกับลักษณะจิตพิสัย

3) การใช้แบบวัด (Rating Scale) มี 5 รูปแบบ คือ แบบของลิเคิร์ต แบบเธอร์สตัน แบบของออสกูด แบบวัดเชิงสถานการณ์ และแบบจับคู่

ประภาพันธ์ พลายจันทร์ (อ้างถึงใน เสาวรัตน์ ไชยสุนันท์, 2560) กล่าวว่า การวัดและประเมินความพึงพอใจสามารถทำได้ดังนี้

1) การใช้แบบสอบถาม โดยผู้ออกแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบความคิดเห็นซึ่งสามารถกระทำได้ในลักษณะกำหนดคำตอบให้ เลือกหรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าวอาจถามความพอใจในด้านต่าง ๆ

2) การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจทางตรง ซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดีจะได้ข้อมูลที่เป็นจริงซึ่งนักวิชาการที่ศึกษาเรื่องความพึงพอใจส่วนใหญ่จะใช้วิธีการวัดโดยใช้แบบสอบถาม

จากการศึกษาการวัดความพึงพอใจ สรุปได้ว่า ความพึงพอใจสามารถวัดได้ด้วยการสังเกต สัมภาษณ์ และใช้แบบสอบถาม โดยมีแบบประมาณค่าของลิเคิร์ตเป็นวิธีวัดอีกชนิดหนึ่งที่นิยมกันอย่างแพร่หลายในการใช้เป็นเกณฑ์การพิจารณาระดับความพึงพอใจของผู้เรียน

2.9 บริบทของโรงเรียน

2.9.1 ข้อมูลพื้นฐานโรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล

ชื่อโรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล ที่ตั้งอยู่เลขที่ 559 หมู่ที่ 20 ถนนปัทมานนท์ ตำบลสระคู อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 27 โทร 043-581034 โทรสาร043-581034 e-mail: suwanpit99@gmail.com website : www.swp.ac.th เปิดสอนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เนื้อที่ 249 ไร่ 1 งาน 96 ตารางวา

2.9.2 วิสัยทัศน์

ภายในปี 2562 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ มีความเป็นเลิศทางวิชาการบนพื้นฐานความเป็นไทย

2.9.3 พันธกิจ

- 1) ส่งเสริมให้สถานศึกษาเป็นองค์กรที่พร้อมบริการ
- 2) ส่งเสริมการเรียนรู้อย่างหลากหลายโดยใช้เทคโนโลยีและแหล่งเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ
- 3) สร้างเสริมศักยภาพครูและบุคลากรในการปฏิบัติงาน
- 4) สร้างโอกาสทางวิชาการสู่เวทีสากล
- 5) เสริมสร้างอัตลักษณ์ความเป็นไทย

2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.10.1 งานวิจัยในประเทศ

ชมพูท อัจฉรินทร์ (อ้างถึงใน พรพรหม เข้มตระกูล, 2557) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การใช้วิธีสตอรีไลน์เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนระดับกำลังพัฒนา” ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการสอนโดยใช้วิธีสตอรีไลน์มีระดับสูงขึ้นซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้และหลังการสอนโดยใช้วิธีสตอรีไลน์ พบว่า นักเรียนมีความเชื่อมั่นหลังการทดลองสูงขึ้น

สมนึก ปฏิปทานนท์ (อ้างถึงใน ปนัดดา โภคพิพัฒน์, 2553) ได้ศึกษาผลของการเรียนการสอนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเดินเรื่อง ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา สังคมศึกษา และความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเดินเรื่อง มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชาริณี วิทยานิเวศน์ (อ้างถึงใน สุภา ศรีงาม, 2551) ศึกษาเรื่อง ผลของการเรียนการสอนด้วยวิธีสตอรี่ไลน์ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสตอรี่ไลน์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีปกติ นอกจากนี้ยังพบว่าเรียนที่เรียนโดยวิธีสตอรี่ไลน์มีค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 70 และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสตอรี่ไลน์มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนในระดับมาก

ทวิญญา เนคมานุรักษ์ (อ้างถึงใน ชมพูนุท อัจฉรินทร์, 2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยวิธีสตอรี่ไลน์ สำหรับนักเรียนในช่วงชั้นที่ 3” เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 0016 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยวิธีสตอรี่ไลน์ และกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติและศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยใช้วิธีสตอรี่ไลน์ ซึ่งผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยวิธีสตอรี่ไลน์มีผลสัมฤทธิ์ที่สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และระดับความคิดเห็นของผู้เรียนที่ได้รับการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยวิธีสตอรี่ไลน์อยู่ที่ระดับมาก จากผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นในด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความสามารถและกล้าที่จะค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองมาก มีความคิดสร้างสรรค์มาก ซึ่งทำให้เกิดความกระตือรือร้นที่จะแสวงหาความรู้และสนุกกับการหาความรู้ด้วยตนเองมาก

อารี ปรีดีกุล (อ้างถึงใน ชมพูนุท อันจันทร์, 2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษา รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางโดยใช้วิธีสตอรีไลน์สำหรับ นักศึกษาในสถาบันราชภัฏ : กรณีศึกษาสถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม” เพื่อศึกษารูปแบบ การสอนภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางโดยใช้วิธีสตอรีไลน์สำหรับนักศึกษา สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม และเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนในสถาบันราช ภัฏระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางโดยวิธีสตอรีไลน์และกลุ่มที่ ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติใน 2 ด้าน คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคิดเห็นที่มีต่อ กระบวนการเรียนการสอนรายวิชาการอ่านภาษาอังกฤษทั่วไป จากผลวิเคราะห์ความ คิดเห็นในด้านบรรยากาศการเรียนและสภาพแวดล้อมจะพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธี สตอรีไลน์มีความคิดว่า ลักษณะท่าทางและอวัชยาศัยของผู้สอน การสอนโดยวิธีสตอรีไลน์ มีความเป็นกันเองมากที่สุด ซึ่งมีผลทำให้นักศึกษากลับแสดงออกมากขึ้น

2.10.2 งานวิจัยต่างประเทศ

บัลโซว์ (อ้างถึงใน พรพพรหม เข้มตระกุล, 2557) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผล การเรียนการสอนด้วยวิธีสตอรีไลน์และการสอนด้วยวิธีการใช้ตำราเรียนแบบเดิมที่มีอัต มโนทัศน์ทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ เรียนด้วยวิธีสตอรีไลน์และวิธีการใช้ตำราเรียนแบบเดิมที่มีอัตมโนทัศน์ทางวิทยาศาสตร์ไม่ แตกต่างกัน

เมนเจส และ ลีวินสัน (อ้างถึงใน จันท์สม วรกิจพูนผล, 2555) วิจัยเรื่อง วิธีการ ปรับปรุงการสอน วิธีการเหล่านี้ได้ผลเพียงใด โดยจำแนกกิจกรรมออกเป็น 5 ชนิด ด้วยกัน คือการสัมมนา การประชุมเชิงปฏิบัติการ การจัดสรรทุนอุดหนุน การประเมินผล การสอนและการสอนจุลภาค ผลวิจัยพบว่า ผู้ที่ผ่านโปรแกรมการปรับปรุงการเรียนการ สอนเป็นภารกิจที่จำเป็นมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน โอกาสเหมาะสมและการลงมือปฏิบัติ จริงจะทำให้เกิดการดำเนินงานพัฒนาคุณภาพ เพื่อปรับปรุงการสอนอย่างสัมฤทธิ์ผล

ฟอร์แลค (อ้างถึงใน สุภา ศรีงาม, 2551) ได้สำรวจความคิดเห็นครู 56 คน ใน ประเทศเดนมาร์ก ระหว่างปี ค.ศ. 1994-1995 เรื่องวิธีการใช้สตอรีไลน์ และปัญหา อุปสรรคที่ผลการสำรวจเกี่ยวกับวิธีการนำสตอรีไลน์ไปใช้ พบว่า จำนวนเวลาในการใช้ วิธีการสอนแบบสตอรีไลน์แตกต่างกัน บางเรื่องใช้เวลาเพียงเล็กน้อย บางเรื่องใช้เวลา มากกว่า 70 ครั้ง ทั้งนี้ครูส่วนใหญ่ใช้เวลาสอน 4 ถึง 6 ครั้ง ต่อหนึ่งสัปดาห์ นอกจากนั้น แล้วการสำรวจ พบว่า ในระดับชั้นสูงขึ้นไปวิธีการสอนแบบสตอรีไลน์โดยมากนำมาใช้สอน

ในชั้นเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ เพราะครอบคลุมเรื่องการพูดและเขียน อย่างไรก็ตาม ครูสอนภาษาส่วนใหญ่คิดว่า ในการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์ยังจำเป็นที่จะต้องมีการสอนกฎไวยากรณ์เหมือนการสอนแบบปกติ เพื่อทำให้นักเรียนเข้าใจมากขึ้น ส่วนปัญหาอุปสรรคในการสอนแบบสตอรีไลน์นั้น ครูจำนวน 5 คน พบว่า เป็นการยากสำหรับครูในเรื่องการดูแลเรื่องประชาธิปไตย และสิทธิการมีส่วนร่วมในการทำงานของนักเรียน ครูบางคนบอกว่าเป็นเรื่องยากในการคิดคำถามสำคัญ ครูบางคนบอกว่า การเตรียมการสอนแบบสตอรีไลน์ใช้เวลานาน และครูบางคนบอกว่าห้องเรียนเล็กเกินไป

คูเปอร์ (อ้างถึงใน สุภา ศรีงาม, 2551) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง Cognitive Engagement in a Sixth-Grade Social Studies Class โดยมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ คือ ศึกษาการมีส่วนร่วมของนักเรียนเกรด 6 ที่เรียนด้วยวิธีสตอรีไลน์ ในวิชาสังคมศึกษา เรื่องประเทศแคนาดา โดยใช้เวลาทดลอง 6 สัปดาห์ หลังจากนั้นครูได้สัมภาษณ์นักเรียนกลุ่มเป้าหมายจำนวน 6 คน เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนของนักเรียน รวมทั้งรายงานผลการสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียน โดยผู้สังเกตการณ์ที่ผ่านการฝึกอบรมมาแล้วจำนวน 2 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีส่วนร่วมในด้านวิชาการ/ด้านสติปัญญา (cognitive engagement) ตามจุดประสงค์ของหน่วยการเรียนรู้ที่ประยุกต์ใช้เทคนิควิธีการสอนแบบสตอรีไลน์ รวมทั้งนักเรียนได้รับการกระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมในกิจกรรมการเรียน การสอน พฤติกรรมการสอนของครูก็เป็นไปในทางที่ดี (ทางบวก) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของนักเรียนและการใช้สื่อต่างๆ เพื่ออำนวยความสะดวกในการเรียนการสอน

ไมเคิล (อ้างถึงใน ชรินทร์ สัจจธรรมวดี, 2555) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลของการฟังเรื่องราวที่คุ้นเคยและไม่คุ้นเคยโดยใช้วิธีสตอรีไลน์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาเข้าใจเรื่องราวที่คุ้นเคยมากกว่าเรื่องราวที่ไม่คุ้นเคย

เจนเซน เอ. (อ้างถึงใน พรพรม เข้มตระกูล, 2557) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ให้กับนักเรียนที่ใช้ภาษา Danish เป็นภาษาที่สอง ณ the county of Soenderborg กลุ่มที่ทำการศึกษาคือ นักเรียน 21 คนเป็นนักเรียนต่างชาติ 6 คน ประกอบด้วยนักเรียนชาย 5 คน นักเรียนหญิง 1 คน ซึ่งใช้ภาษา Arabic เป็นภาษาแม่ ทำให้นักเรียนทั้ง 6 คน มีปัญหาในเรื่องการออกเสียง ผู้วิจัยจึงจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ในหัวข้อ A Trip โดยนักเรียนทั้งหมดมีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็นในหัวข้อ เรื่องเกี่ยวกับการเดินทางไป Greenland และเนื้อหาที่ต้องการศึกษา คือ การเดินทาง ราคาค่ายานพาหนะ จำนวนประชากรที่เมือง Greenland เป็นต้น ซึ่งจากการ

ทำวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า นอกจากการที่ผู้เรียนออกเสียงภาษา Danish ดีขึ้นแล้ว นักเรียนในห้องทั้งหมดเกิดการเรียนรู้เข้าใจถึงความแตกต่างของแต่ละวัฒนธรรม

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศพบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline มีความสามารถในการพูด การฟัง และความพึงพอใจต่อการเรียนดีขึ้น นอกจากนี้ยังได้รับค่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละตรงตามเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 4 ได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. รูปแบบการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 สำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา เขต 27 จำนวน 13 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 427 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 สำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา เขต 27 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 36 คน โดยใช้เทคนิคการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline จำนวน 6 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีน แบบปรนัย เขียนตามคำบอก จำนวน 6 ชุด ชุดละ 10 ข้อ
3. แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน แบบสอบปากเปล่า จำนวน 6 ชุด ชุดละ 1 ข้อ
4. แบบทดสอบหลังเรียน แบบปรนัย เลือกตอบ เขียนตามคำบอก แบบอัตนัย เขียนตอบคำถาม และแบบสอบปากเปล่า จำนวน 1 ชุด ชุดละ 25 ข้อ
5. แบบสอบถามความพึงพอใจ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) จำนวน 15 ข้อ

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.2 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน)

1.3 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ของ พรพรม เข้มตระกูล (2557) จันทน์สม วรกิจพูนผล (2555) ชรินภรณ์ สัจจธรรมวดี (2555) ปณิตดา โภคพิพัฒน์ (2553) สุภา ศรีงาม (2551) อำไพ จันทน์ทิพย์ (2551) ชมพูนุท อันจันทร์ (2550) ทิศนา แคมมณี (2560)

1.4 ศึกษา วิเคราะห์สาระการเรียนรู้และมาตรฐานตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับการวิจัยครั้งนี้จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) คือ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐานที่

ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล ตัวชี้วัดที่ 4. ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุปและแสดงความคิดเห็นจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่ายๆ ทั้งที่มีภาพและไม่มีภาพ ประกอบ

ตารางที่ 12

ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน)

ชั้น	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด
ม.4	<p>สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร</p> <p>มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำชี้แจง คำแนะนำ และคำอธิบายที่ฟังและอ่านง่ายๆ 2. ระบุสัทอักษรพินอิน (拼音) อ่านออกเสียงและประสมเสียงตามหลักการออกเสียง 3. บอกความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค หรือข้อความสั้นๆ ตามที่ฟังหรืออ่านจากสื่อที่เป็นความเรียงและไม่ใช่ความเรียงในรูปแบบต่างๆ 4. ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุปและแสดงความคิดเห็นจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่ายๆ ทั้งที่มีภาพและไม่มีภาพประกอบ

1.5 ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline จำนวน 6 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง ดังนี้

- 1.5.1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง 名字 (míngzì) ชื่อ
- 1.5.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง 问候 (wèn hòu) การทักทาย
- 1.5.3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง 家庭 (jiā tíng) ครอบครัว
- 1.5.4 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง 学习用品 (xué xí yòng pǐn) เครื่องเขียน
- 1.5.5 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง 颜色 (yán sè) สี
- 1.5.6 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง 动物 (dòng wù) สัตว์

ตารางที่ 13

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลา/ชั่วโมง
1	名字 (míngzì) ชื่อ	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ในบทเรียนได้ 2. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการฟัง 3. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการพูด 4. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำภาษาจีนได้อย่างถูกต้องชัดเจนได้ 5. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีและความพึงพอใจในการเรียนภาษาจีน 	2
2	问候 (wèn hòu) การทักทาย	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ในบทเรียนได้ 2. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการฟัง 3. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการพูด 	2

ตารางที่ 13

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลา/ชั่วโมง
2	问候 (wèn hòu) การทักทาย	4. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำภาษาจีนได้อย่างถูกต้องชัดเจนได้ 5. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีและความพึงพอใจในการเรียนภาษาจีน	2
3	家庭 (jiā tíng) ครอบครัว	1. เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ในบทเรียนได้ 2. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแนะนำสมาชิกครอบครัวได้ 3. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำภาษาจีนได้อย่างถูกต้องชัดเจนได้ 4. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการฟัง 5. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการพูด 6. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีและความพึงพอใจในการเรียนภาษาจีน	2

ตารางที่ 13

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลา/ชั่วโมง
4	学习用品 (xuéxí yòngpǐn) เครื่องเขียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ในบทเรียนได้ 2. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำภาษาจีนได้อย่างถูกต้องชัดเจนได้ 3. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการฟัง 4. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการพูด 5. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีและความพึงพอใจในการเรียนภาษาจีน 	2
5	颜色 (yánsè) สี	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ในบทเรียนได้ 2. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถบรรยายสีต่างๆได้ 3. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำภาษาจีนได้อย่างถูกต้องชัดเจนได้ 4. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการฟัง 5. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการพูด 	2

ตารางที่ 13

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลา/ชั่วโมง
5	颜色 (yánsè) สี	6. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีและความพึงพอใจในการเรียนภาษาจีน	2
6	动物 (dòngwù) สัตว์	1. เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ในบทเรียนได้ 2. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถอธิบายสัตว์ที่ชื่นชอบได้ 3. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำภาษาจีนได้อย่างถูกต้องชัดเจนได้ 4. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการฟัง 5. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการพูด 6. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีและความพึงพอใจในการเรียนภาษาจีน	2

ซึ่งในแต่ละแผนประกอบด้วยหัวข้อสำคัญดังนี้

1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด
2. สาระสำคัญ
3. จุดประสงค์การเรียนรู้
4. เนื้อหา / สาระ
5. กิจกรรมการเรียนการสอน

6. สื่อการเรียนการสอน

7. การวัดและประเมินผล

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญให้ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสมของ เนื้อหา เพื่อที่จะได้ปรับปรุงแก้ไขได้อย่างถูกต้อง ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ได้แก่

1.6.1 นายชวลิต พาระแพน ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 27

1.6.2 นายประภาส ศรีทอง รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารทั่วไป โรงเรียนสตรี ศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 27

1.6.3 นางสาวปิ่นมณี พันหนองแสน ครูชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 27

1.6.4 รศ.ดร.ประสพสุข ฤทธิเดช ผู้อำนวยการสำนักบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

1.6.5 ผศ.ว่าที่ ร.ต.ดร. อรัญ ชูยกระเดื่อง อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิจัยและ ประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแล้วมาหาค่าเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์ การให้คะแนนตามแบบประเมินของลิเคอร์ท (Likert) เป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) 5 ระดับ (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน, 2556) ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
คะแนน 4 หมายถึง	เหมาะสมมาก
คะแนน 3 หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
คะแนน 2 หมายถึง	เหมาะสมน้อย
คะแนน 1 หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

นำคะแนนจากการประเมินของแผนการสอนของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน มาหาค่าเฉลี่ยแล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์การประเมิน (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน, 2556) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
4.51 - 5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.51 - 4.50	เหมาะสมมาก
2.51 - 3.50	เหมาะสมปานกลาง
1.51 - 2.50	เหมาะสมน้อย
1.00 - 1.50	เหมาะสมน้อยที่สุด

ผลจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญปรากฏว่าผ่านเกณฑ์ทุกประเด็น และมีผลการประเมินโดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.31 ซึ่งอยู่ในระดับ เหมาะสมมาก

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 สำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา เขต 27 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 36 คน

2. แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีน

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline มีขั้นตอนการสร้าง

และหาคุณภาพเครื่องมือดังนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตรและโครงสร้างแบบทดสอบทักษะการฟัง

2.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทักษะการฟังของ ศิริการณั์ ตาปราบ (2553) เสาวรัจ ชลารักษ์ (2553) ธัญยเขตต์ สมนึก (2553) สุวิวัชรา มาตรโพธิ์ (2554) ธิดารัตน์ วิเชียรลม (2554) ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน (2556) กรรณิกา คงทอง (2557)

2.3 ดำเนินการสร้างแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline พร้อมทั้งกำหนดรูปแบบคำตอบ แบบปรนัย เขียนตามคำบอกและเกณฑ์การให้คะแนน จำนวน 6 ชุด ชุดละ 10 ข้อ

2.4 นำแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมให้ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสมของเนื้อหา และพิจารณาความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบทักษะการฟังที่ต้องการวัด โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้ (เสาวรัตน์ ไชยสุนันท์, 2560)

ให้ +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้

ให้ 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้

ให้ -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่วัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้

นำผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อนำไปวิเคราะห์หาค่า IOC และคัดเอาข้อสอบที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาตั้งแต่ 0.5 ถึง 1.00 ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline จำนวน 6 ชุด ชุดละ 10 ข้อ มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60-1.00 ถือว่าเป็นแบบทดสอบที่อยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่ใช้ได้ จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องและเหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2.5 นำแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 สำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา เขต 27 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 36 คน

3. แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน

การสร้างแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือดังนี้

3.1 ศึกษาหลักสูตรและโครงสร้างแบบทดสอบทักษะการพูด

3.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้ององค์ทักษะการพูดของ กรรณิกา คงทอง (2557) ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน (2556) ช่อผกา บุทธิจักร (2553) อิศารัตน์ วิเชียรลม (2554) อูรารัตน์ สิงหเดช (2553)

3.3 ดำเนินการสร้างแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline แบบสอบปากเปล่า พร้อมทั้งกำหนดรูปแบบคำตอบและเกณฑ์การให้คะแนนในรูปแบบของ Rubric scoring จำนวน 6 ชุด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้

ตารางที่ 14

เกณฑ์การวัดและประเมินผลแบบทดสอบทักษะการพูด

ระดับ คะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4	3	2	1
หัวข้อ				
ความถูกต้องของ การออกเสียง	ออกเสียง ถูกต้อง	ออกเสียงผิดเป็น ครั้งคราว	ออกเสียงผิดๆพูด เข้าใจยาก	ยังพูดโต้ตอบไม่ได้
เลือกใช้คำศัพท์	ใช้ศัพท์ได้ เหมาะสมในทุก สถานการณ์	สื่อความหมายได้ เป็นส่วนใหญ่ใช้ ศัพท์ได้เหมาะสม	ใช้ศัพท์ผิดบ่อยๆ แต่ยังใช้ศัพท์ใน เหตุการณ์นั้นได้	ใช้คำศัพท์ผิดและ โต้ตอบไม่ได้
ความถูกต้องของ โครงสร้าง ไวยากรณ์และ ความสอดคล้อง กับสถานการณ์	ไม่มีข้อผิดพลาดทั้ง การใช้ศัพท์หรือ โครงสร้าง ไวยากรณ์	ใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ได้ ถูกต้องมี ข้อผิดพลาด เล็กน้อย	ใช้ไวยากรณ์ เบื้องต้นผิด เล็กน้อย	โครงสร้าง ไวยากรณ์ผิดไม่ สามารถสื่อสารได้
ความคล่อง น้ำเสียงตาม ธรรมชาติและ ความต่อเนื่องใน การพูด	บทสนทนาเป็น ธรรมชาติหยุดบ้าง เช่นเดียวกับ เจ้าของภาษา	บทสนทนาเป็น ธรรมชาติและ ต่อเนื่องบางครั้ง หยุดติด ตะกุกตะกัก	พูดแล้วพูดต่อไป ไม่ได้พยายามพูด ต่อโดยเริ่มต้นใหม่	พูดแล้วหยุดนาน พูดไม่จบประโยค หรือโต้ตอบไม่ได้

ตารางที่ 14

เกณฑ์การวัดและประเมินผลแบบทดสอบทักษะการพูด (ต่อ)

หัวข้อ	ระดับ คะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน			
		4	3	2	1
การแสดงท่าทาง ประกอบการพูด		แสดงท่าทางการ พูดเป็นธรรมชาติ ไม่ติดขัด เชนอายุ พูดได้ตามบทบาท และสถานการณ์ สบตากับผู้ฟังอย่าง มั่นใจ	แสดงท่าทางการ พูดเป็นธรรมชาติ ไม่ติดขัด เชนอายุ พูดได้ตามบทบาท และสถานการณ์ สบตากับผู้ฟัง บางครั้ง	แสดงท่าทางการ พูดไม่เป็น ธรรมชาติ ติดขัด เชนอายุเล็กน้อย พูดได้ตรงตาม บทบาทและ สถานการณ์สบตา กับผู้ฟังบางครั้ง	แสดงท่าทางการ พูดไม่เป็น ธรรมชาติ ติดขัด เชนอายุ พูดไม่ตรง ตามบทบาทและ สถานการณ์ ไม่ กล้าสบตากับผู้ฟัง

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคะแนน 4 หมายถึง ดีมาก

ระดับคะแนน 3 หมายถึง ดี

ระดับคะแนน 2 หมายถึง พอใช้

ระดับคะแนน 1 หมายถึง ปรับปรุง

3.4 นำแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมให้ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสมของเนื้อหา และพิจารณาความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบทักษะการฟังที่ต้องการวัด โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้ (เสาวรัตน์ ไชยสุนันท์, 2560)

ให้ +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้

ให้ 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้

ให้ -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่วัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้

นำผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อนำไป
วิเคราะห์ข้อมูลหาค่า IOC และตัดเอาข้อสอบที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาตั้งแต่ 0.5

ถึง 1.00 ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline จำนวน 6 ชุด มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60-1.00 ถือว่าเป็นแบบทดสอบที่อยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่ใช้ได้ จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องและเหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

3.5 นำแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 สำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา เขต 27 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 36 คน

4. แบบทดสอบหลังเรียน

การสร้างแบบทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือดังนี้

4.1 ศึกษาหลักสูตรและโครงสร้างแบบทดสอบทักษะการฟังและการพูด

4.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทักษะการฟังและการพูดของ กรณีกา

คทอง (2557) ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน (2556) ช่อผกา บุทธิจักร (2553) ธิดารัตน์ วิเชียรสม (2554) อรุณรัตน์ สิงหเดช (2553) ศิริการณัฏ์ ตาปราบ (2553) เสาวรัจ ชลา รักษ์ (2553) ธัญยเขตต์ สมนึก (2553) สุวิษรา มาตรโพธิ์ (2554)

4.3 ดำเนินการสร้างแบบทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline แบบทดสอบหลังเรียน แบบปรนัย เลือกตอบ เขียนตามคำบอก แบบอัตนัย เขียนตอบคำถาม และแบบสอบปากเปล่า พร้อมทั้งกำหนดรูปแบบคำตอบและเกณฑ์การให้คะแนน จำนวน 25 ข้อ

4.4 นำแบบทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมให้ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสมของเนื้อหา และพิจารณาความสอดคล้องระหว่าง

จุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบทักษะการฟังที่ต้องการวัด โดยใช้ดัชนีความ
สอดคล้อง (IOC) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้ (เสาวรัตน์ ไชยสุนันท์, 2560)

ให้ +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้

ให้ 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้

ให้ -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่วัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้

นำผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อนำไป
วิเคราะห์ข้อมูลหาค่า IOC และคัดเอาข้อสอบที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาตั้งแต่ 0.5
ถึง 1.00 ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า แบบทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนหลังการ
จัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline จำนวน 25 ข้อ มีค่า IOC ตั้งแต่
0.60-1.00 ถือว่าเป็นแบบทดสอบที่อยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่ใช้ได้
จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องและเหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ
4.5 นำแบบทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการ
เรียนรู้แบบ Storyline ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล ภาคเรียนที่ 2 ปี
การศึกษา 2561 สำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา เขต 27 จำนวน 1 ห้องเรียน
จำนวนนักเรียนทั้งหมด 36 คน

5. แบบสอบถามความพึงพอใจ

การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การ
จัดการเรียนรู้แบบ Storyline มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือดังนี้

5.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ ของ วิไลลักษณ์ ศรีแก้ว
(2553) วชิรภรณ์ โสดาทิพย์ (2555) เพ็ญศรี พลสมบัติ (2556) เสาวรัตน์ ไชย
สุนันท์ (2560)

5.2 ดำเนินการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้
โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline มีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า
(Rating scale) ตามวิธีของ ลิเคอร์ท (Likert) (อ้างถึงใน ปิยะพงษ์ วงศ์ขุมเงิน, 2556)
จำนวน 15 ข้อ ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	พึงพอใจมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	พึงพอใจมาก
ระดับ 3	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	พึงพอใจน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด

โดยมีเกณฑ์การแปลผลคะแนนความพึงพอใจดังนี้

4.50-5.00	ระดับ	ความพึงพอใจมากที่สุด
3.51-4.50	ระดับ	ความพึงพอใจมาก
2.51-3.50	ระดับ	ความพึงพอใจปานกลาง
1.51-2.50	ระดับ	ความพึงพอใจน้อย
1.00-1.50	ระดับ	ความพึงพอใจน้อยที่สุด

5.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมให้ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสมของเนื้อหา และพิจารณาความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบสอบถามความพึงพอใจที่ต้องการวัด โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้ (เสาวรัตน์ ไชยสุนันท์, 2560)

ให้ +1 เมื่อแน่ใจว่าคำถามในแบบสอบถามความพึงพอใจสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

ให้ 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าคำถามในแบบสอบถามความพึงพอใจสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

ให้ -1 เมื่อแน่ใจว่าคำถามในแบบสอบถามความพึงพอใจสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

นำผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลหาค่า IOC และคัดเอาแบบสอบถามที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ตั้งแต่ 0.5 ถึง 1.00 ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline จำนวน 15 ข้อ มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60-1.00 ถือว่าเป็นแบบสอบถามที่อยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่ใช้ได้ จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องและเหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

5.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 สำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา เขต 27 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 36 คน

3.4 รูปแบบการวิจัย

รูปแบบการวิจัย เป็นการวิจัยเชิงทดลอง รูปแบบการทดลองกลุ่มเดียววัดผลหลังทดลอง (One – shot Case Design) ตามตารางต่อไปนี้ (อริญ ชูกระเดื่อง, 2557)

ตารางที่ 15

แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียววัดผลหลังทดลอง (One – shot Case Design)

	X		O
เมื่อ	X	เป็นตัวแปรสาเหตุที่ใช้จัดกระทำ (Treatment)	
	O	เป็นผลที่ได้จากการทดสอบหลังทดลอง	

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

- นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ที่ผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ ทดลองใช้กับผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างจนครบ โดยระหว่างการทำทดลองมีการทดสอบย่อยโดยแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนและแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนที่ผ่านการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพ โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถาม IOC (Index of Congruence) ตั้งแต่ 0.60 - 1.00 มาทดสอบกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วเก็บคะแนนและเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อนำไปวิเคราะห์หาค่าคะแนนร้อยละของคะแนนกระบวนการ (E1)
- นำแบบทดสอบหลังเรียนที่ผ่านการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพ โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถาม IOC (Index of Congruence) ตั้งแต่ 0.60 -

- 1.00 มาทดสอบกับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างแล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนทดสอบหลังเรียนเพื่อนำไปวิเคราะห์หาค่าคะแนนร้อยละของคะแนนผลลัพธ์ (E2)
3. เมื่อนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมจนครบตามที่กำหนดแล้วนำแบบสอบถามความพึงพอใจไปสอบถามกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
4. นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ทั้งหมดเข้าสู่กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับของวัตถุประสงค์การวิจัย

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ (70/70)
2. วิเคราะห์ทักษะการฟังภาษาจีนหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline กับเกณฑ์ร้อยละ 70
3. วิเคราะห์ทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline กับเกณฑ์ร้อยละ 70
4. วิเคราะห์หาระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ย \bar{X}

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	n	แทน	จำนวนข้อมูล

2. ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	n	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม
	Σ	แทน	ผลรวม

3. การประสิทธิภาพของนวัตกรรม

การคำนวณหาค่า E_1 (ประสิทธิภาพกระบวนการ)

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

การคำนวณหาค่า E_2 (ประสิทธิภาพผลลัพธ์)

$$E_2 = \frac{\frac{\sum Y}{N}}{B} \times 100$$

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum X$ แทน คะแนนรวมของผู้เรียนจากการฝึกปฏิบัติการกิจในบทเรียน

$\sum Y$ แทน คะแนนที่ได้รับรวมของผู้เรียนจากแบบทดสอบหลังเรียน

N แทน จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบการฟังและการพูดระหว่างเรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

4. ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item-objective Congruence)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	R	แทน	คะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
	$\sum R$	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

กำหนดคะแนนของผู้เชี่ยวชาญเป็น +1 หรือ 0 หรือ -1 ดังนี้

ให้ +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้

ให้ 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้

ให้ -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่วัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ระบุไว้

เกณฑ์การแปลความหมาย ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

5. การทดสอบทีแบบกลุ่มเดียว (One Sample t-test)

$$t = \frac{\bar{X} - \mu}{S/\sqrt{n}} \quad df = n-1$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติทดสอบที
	\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่าง
	μ	แทน	ค่าเฉลี่ยมาตรฐานหรือเกณฑ์ที่กำหนด
	S	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 4 มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังที่ผู้วิจัยจะนำเสนอ ตามลำดับดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับชั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดสัญลักษณ์ ในการแปลความหมายของข้อมูลและสะดวกต่อการจัดกระทำ
ข้อมูล เพื่อสร้างความเข้าใจในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล จึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการ
เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

\bar{x} แทน ค่าเฉลี่ย

N แทน จำนวนผู้เรียนกลุ่มเป้าหมาย

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

E₁ แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

E₂ แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

t แทน ค่าสถิติทดสอบที

Sig. แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

* แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 ลำดับชั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับชั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ ประสิทธิภาพ 70/70

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ทักษะการฟังภาษาจีนหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline กับเกณฑ์ร้อยละ 70

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline กับเกณฑ์ร้อยละ 70

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับชั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ ประสิทธิภาพ 70/70

ผู้วิจัยวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) และ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) โดยใช้สถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตารางที่16 และตารางที่17 ตามลำดับดังนี้

ตารางที่ 16

ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ ร้อยละ ของคะแนนระหว่างเรียน และหลังเรียน การจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ผู้เรียน (N=36)	คะแนนระหว่างเรียน												หลังเรียน			
	ครั้งที่ 1 (30)		ครั้งที่ 2 (30)		ครั้งที่ 3 (30)		ครั้งที่ 4 (30)		ครั้งที่ 5 (30)		ครั้งที่ 6 (30)		(180) หนึ่งคะแนน	(20) หนึ่งคะแนนทดสอบ	(10) หนึ่งคะแนนทดสอบ	(05) หนึ่งคะแนน
	แบบทดสอบทักษะการฟัง (10)	แบบทดสอบทักษะการพูด (20)	แบบทดสอบทักษะการฟัง (10)	แบบทดสอบทักษะการพูด (20)	แบบทดสอบทักษะการฟัง (10)	แบบทดสอบทักษะการพูด (20)	แบบทดสอบทักษะการฟัง (10)	แบบทดสอบทักษะการพูด (20)	แบบทดสอบทักษะการฟัง (10)	แบบทดสอบทักษะการพูด (20)	แบบทดสอบทักษะการฟัง (10)	แบบทดสอบทักษะการพูด (20)				
รวม	1068	719	975	639	882	582	815	565	765	528	876	588	5381	601	314	915
\bar{X}	29.67	19.97	27.08	17.75	24.50	16.17	22.64	15.69	21.25	14.67	24.33	16.33	149.47	8.72	16.69	25.42

ตารางที่ 16

ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ ร้อยละ ของคะแนนระหว่างเรียน และหลังเรียน การจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ต่อ)

ผู้เรียน (N=36)	คะแนนระหว่างเรียน												หลังเรียน			
	ครั้งที่ 1 (30)		ครั้งที่ 2 (30)		ครั้งที่ 3 (30)		ครั้งที่ 4 (30)		ครั้งที่ 5 (30)		ครั้งที่ 6 (30)		รวมคะแนน (180)	(30)		
	แบบทดสอบทักษะการฟัง (10)	แบบทดสอบทักษะการพูด (20)	แบบทดสอบทักษะการฟัง (10)	แบบทดสอบทักษะการพูด (20)	แบบทดสอบทักษะการฟัง (10)	แบบทดสอบทักษะการพูด (20)	แบบทดสอบทักษะการฟัง (10)	แบบทดสอบทักษะการพูด (20)	แบบทดสอบทักษะการฟัง (10)	แบบทดสอบทักษะการพูด (20)	แบบทดสอบทักษะการฟัง (10)	แบบทดสอบทักษะการพูด (20)		ทดสอบทักษะการฟัง (20)	ทดสอบทักษะการพูด (10)	รวมทั้งหมด (30)
S.D.	0.63	0.17	0.65	0.44	1.25	1.03	1.50	0.89	1.36	0.93	1.04	0.76	4.33	1.19	4.29	4.83
ร้อยละ	98.89	99.86	90.28	88.75	81.67	80.83	75.46	78.47	70.83	73.33	81.11	81.67	83.04	83.47	87.22	84.72

E1/E2=83.04/84.72

จากตารางที่ 16 พบว่า ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนสูงสุดในครั้งที่ 1 โดยได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 29.67 จากคะแนนเต็ม 30 คิดเป็นร้อยละ 98.89 คะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนต่ำสุดในครั้งที่ 5 โดยได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 21.25 จากคะแนนเต็ม 30 คิดเป็นร้อยละ 70.83 คะแนนเฉลี่ยรวมระหว่างเรียนของผู้เรียนมีค่าเท่ากับ 149.47 จากคะแนนรวม 180 คะแนน หรือคิดเป็นร้อยละ 83.04 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของผู้เรียนเท่ากับ 25.42 จากคะแนนเต็ม 30 คิดเป็นร้อยละ 84.72

ตารางที่ 17

ประสิทธิภาพของการจัดเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

รายการ	คะแนนเต็ม	N	\bar{x}	S.D.	ร้อยละ
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E ₁)	180	36	149.47	4.33	83.04
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E ₂)	30	36	25.42	4.83	84.72

จากตารางที่ 17 พบว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E₁) เท่ากับ ร้อยละ 83.04 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E₂) เท่ากับ ร้อยละ 84.72 ดังนั้น ประสิทธิภาพของการจัดเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (E₁/E₂) เท่ากับ 83.04/84.72

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ทักษะการฟังภาษาจีนหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline กับเกณฑ์ร้อยละ 70

ตารางที่ 18

ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ร้อยละ ค่าสถิติทดสอบทีและระดับนัยสำคัญทางสถิติของคะแนนทักษะการฟังภาษาจีนที่เกิดขึ้นหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

การทดสอบ	จำนวนผู้เรียน	คะแนนเต็ม	\bar{x}	S.D.	ร้อยละ	t	Sig (1-tailed)
หลังเรียน	36	20	16.69	4.29	83.47	3.76*	0.0003

จากตารางที่ 18 พบว่า ผู้เรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบทักษะการฟังในแบบทดสอบหลังเรียน เท่ากับ 16.69 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.47 และเมื่อเทียบเกณฑ์ร้อยละ 70 กับคะแนนทดสอบหลังเรียนของผู้เรียน พบว่า คะแนนทักษะการฟังภาษาจีนที่เกิดขึ้นหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline กับเกณฑ์ร้อยละ 70

ตารางที่ 19

ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ร้อยละ ค่าสถิติทดสอบทีและระดับนัยสำคัญทางสถิติของคะแนนทักษะการพูดภาษาจีนที่เกิดขึ้นหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

การทดสอบ	จำนวนผู้เรียน	คะแนนเต็ม	\bar{x}	S.D.	ร้อยละ	t	Sig (1-tailed)
หลังเรียน	36	10	8.72	1.19	87.22	8.71*	0.0000

จากตารางที่ 19 พบว่า ผู้เรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบทักษะการพูดในแบบทดสอบหลังเรียน เท่ากับ 8.72 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 87.22 และเมื่อเทียบเกณฑ์ร้อยละ 70 กับคะแนนทดสอบหลังเรียนของผู้เรียน พบว่า คะแนนทักษะการพูดภาษาจีนที่เกิดขึ้นหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตารางที่ 20

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการ
สื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

รายการ	\bar{X}	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ
1. ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้	4.69	0.54	มากที่สุด
2. การจัดการเรียนรู้มีความน่าสนใจ ไม่เบื่อหน่าย	4.41	0.61	มาก
3. การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการฟังภาษาจีนได้ดีขึ้น	4.25	0.62	มาก
4. การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการพูดภาษาจีนได้ดีขึ้น	4.41	0.56	มาก
5. การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline สามารถตอบสนองความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียนได้	4.31	0.64	มาก
6. ผู้เรียนสามารถนำความรู้และทักษะฟังภาษาจีนไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้	4.13	0.71	มาก
7. ผู้เรียนสามารถนำความรู้และทักษะพูดภาษาจีนไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้	4.09	0.86	มาก
8. ความเหมาะสมของเนื้อหาการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline	4.52	0.57	มากที่สุด
9. ความหลากหลายของเนื้อหาการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline	4.52	0.51	มากที่สุด
10. เนื้อหาการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ส่งเสริมให้ผู้เรียน เกิดทักษะการฟัง-พูดภาษาจีน	4.52	0.74	มากที่สุด
11. สื่อการสอนมีความน่าสนใจ	4.62	0.56	มากที่สุด
12. สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็น สำคัญ	4.62	0.62	มากที่สุด

ตารางที่ 20

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ต่อ)

รายการ	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความพึง พอใจ
13. ความหลากหลายของสื่อการสอน	4.52	0.74	มากที่สุด
14. ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้แบบ Storyline	4.45	0.69	มาก
15. ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน	4.66	0.67	มากที่สุด
โดยรวม	4.45	0.18	มาก

จากตารางที่ 20 แสดงผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.45$, S.D. = 0.18) เมื่อพิจารณาในแต่ละรายการ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.69$, S.D. = 0.54) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ผู้เรียนสามารถนำความรู้และทักษะพูดภาษาจีนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.09$, S.D. = 0.86)

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัย ได้สรุปขั้นตอนและผลการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผลการวิจัย
3. ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

- 1) การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.04/84.72 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 70/70 ที่ตั้งไว้
- 2) ทักษะการฟังภาษาจีนของผู้เรียนหลังเรียน โดยใช้จัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 83.47 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 3) ทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนหลังเรียน โดยใช้จัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 87.22 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 4) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้จัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.45$, S.D. = 0.18)

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

1) การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.04/84.72 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 70/70 ที่ตั้งไว้ นั่นคือ ผู้เรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำกิจกรรมระหว่างเรียน โดยการทำแบบทดสอบทักษะการฟัง-พูดในระหว่างเรียน คิดเป็นร้อยละ 83.04 และได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 84.72 แสดงว่า การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้ 70/70 และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าที่ได้ตั้งไว้ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1.1 การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline จะใช้วิธีการเดินเรื่องราวซึ่งจะดำเนินเรื่องด้วยคำถามหลัก เพื่อกระตุ้นความอยากรู้อยากเรียนของผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสนใจและตั้งใจฟังมากขึ้น เพื่อใช้ในการตอบคำถามหลักที่ผู้สอนกำหนดไว้ ทำให้การเรียนการสอนสามารถดำเนินต่อไปได้ การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline จึงเป็นการจัดการเรียนรู้แบบผู้เรียนมีส่วนร่วม

1.2 ก่อนดำเนินการจัดการเรียนรู้ในแต่ละครั้งผู้วิจัยจะทำการทำความเข้าใจจากเนื้อหาที่ผู้เรียนได้เรียนในครั้งก่อน เพื่อเชื่อมต่อกับเนื้อหาการเรียนรู้อื่นใหม่ให้เป็นเส้นเรื่องเดียวกัน การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline จึงเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เป็นไปอย่างต่อเนื่อง

1.3 จากข้อ 1.1 และ 1.2 ผู้เรียนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจและตั้งใจฟังเนื้อหาบทเรียนมากขึ้น เพื่อใช้ในการตอบคำถามหลักที่ผู้สอนกำหนดไว้โดยการพูด เนื่องจากเป็นการเรียนการจัดการเรียนรู้แบบผู้เรียนมีส่วนร่วมและเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้กระบวนการฝึกฟังและการพูดเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องด้วยเช่นกัน ทำให้ผู้เรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำกิจกรรมระหว่างเรียน โดยการทำแบบทดสอบทักษะการฟัง-พูดในระหว่างเรียน คิดเป็นร้อยละ 83.04 และได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 84.72 แสดงว่า การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้ 70/70 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วินัส อยู่

แย้ม (2560) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยวิธีการสอนสตอรี่ไลน์ เรื่องสารและการเปลี่ยนแปลง กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากการทำกิจกรรมระหว่างเรียน คิดเป็นร้อยละ 80.16 และได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 83.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้

2) ทักษะการฟังภาษาจีนของผู้เรียนหลังเรียน โดยใช้จัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 83.47 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ผู้เรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบวัดทักษะการฟังในแบบทดสอบหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 83.47 แสดงว่า ทักษะการฟังภาษาจีนของผู้เรียนหลังเรียน โดยใช้จัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าที่ได้ตั้งไว้ อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจและตั้งใจฟังเนื้อหาบทเรียนมากขึ้น เพื่อใช้ในการตอบคำถามหลักที่ผู้สอนกำหนดไว้โดยการพูด เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบผู้เรียนมีส่วนร่วมและเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้กระบวนการฝึกฟังเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องด้วยเช่นกัน ทำให้เมื่อมีการทดสอบทักษะการฟังในแบบทดสอบหลังเรียน ผู้เรียนได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชรินทร์ ภัทรสมบัติ (2555) ได้ทำวิจัยเรื่อง การใช้วิธีสอนสตอรี่ไลน์เพื่อพัฒนาความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษและทักษะสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า กลุ่มเป้าหมายที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนสตอรี่ไลน์มีคะแนนความสามารถทางการฟัง คิดเป็นร้อยละ 52.50 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3) ทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนหลังเรียน โดยใช้จัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 87.22 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ผู้เรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบวัดทักษะการพูดในแบบทดสอบหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 87.22 แสดงว่า ทักษะการฟังภาษาจีนของผู้เรียนหลังเรียน โดยใช้จัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าที่ได้ตั้งไว้ อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจและตั้งใจฟังเนื้อหาบทเรียนมากขึ้น เพื่อ

ใช้ในการตอบคำถามหลักที่ผู้สอนกำหนดไว้โดยการพูด เนื่องจากเป็นการจัดการเรียนรู้แบบผู้เรียนมีส่วนร่วมและเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้กระบวนการฝึกการพูดเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องด้วยเช่นกัน เพราะผู้เรียนต้องตอบคำถามหลักที่ผู้สอนกำหนดไว้ตอนต้น ทำให้เมื่อมีการทดสอบทักษะการพูดในแบบทดสอบหลังเรียน ผู้เรียนได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรพรหม เข้มตระกูล (2557) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสตอรีไลน์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนช่างตาครูส์ศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนความสามารถพูดภาษาอังกฤษคิดเป็นร้อยละ 69.64 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดร้อยละ 60

4) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้จัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.45$, S.D. = 0.18) แสดงว่าผู้เรียนมีความรู้สึกพึงพอใจต่อการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้จัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ในครั้งนี้ทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ เกิดทักษะการฟัง-พูดภาษาจีน เกิดเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน ผนวกกับสื่อการสอนที่มีความเหมาะสม ความหลากหลาย และความน่าสนใจ ส่งผลให้ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้จัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สิริพงศ์ พรหมมา (2560) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน การศึกษานอกระบบ กองทัพภาคที่ 3 ค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช โดยการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ พบว่า ความพึงพอใจของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.67 อยู่ในระดับมาก

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ควรมีการศึกษาเรื่องทฤษฎี หลักการ ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมก่อนนำไปใช้

1.2 การนำไปใช้ควรศึกษาสภาพแวดล้อมและบริบททั่วไปของผู้เรียนด้วย อาทิเช่น วัยของผู้เรียน สภาพสังคมและความเป็นอยู่ ความพร้อมในการเรียน สภาพแวดล้อมและบรรยากาศในการจัดการเรียนรู้ ฯลฯ

1.3 การเลือกเนื้อหาที่นำมาจัดการเรียนรู้ควรมีความสอดคล้องกัน เพื่อที่เนื้อหาในการจัดการเรียนรู้จะมีความเชื่อมโยงเป็นเส้นเรื่องเดียวกัน

2. ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ไปใช้ในกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ และนำไปใช้ในกลุ่มสาระอื่นๆ

2.2 ควรมีการหาค่าประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ให้มากขึ้น เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือในผลงานวิจัยนั้นๆ

2.3 ควรนำการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ไปใช้ในการพัฒนาทักษะอื่นๆเช่น ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- กรณีศึกษา คททง. (2557). การพัฒนาทักษะภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้
การสอนแบบกระบวนการ 9 ขั้นและแบบผังกราฟิก. (การศึกษามหาบัณฑิต).
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. สืบค้นจาก <http://tdc.thailis.or.th>.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551.
กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางขั้น
พื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: ชุมนุม
สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ข้อศก บุษบิฉักร. (2553). ผลการจัตกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษนักรเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมมือเทคนิคเล้ารอบวง. (การศึกษา
มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. สืบค้นจาก <http://tdc.thailis.or.th>.
- จันทร์สม วรภิกขุณผล. (2555). การสร้างแผนการเรียนรู้สาระประวัติศาสตร์ โดยใช้วิธีสอนแบบ
สตอรีไลน์เพื่อพัฒนาทักษะการคิด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3โรงเรียนวัด
โนทัยพายัพ. (ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. สืบค้นจาก
<http://tdc.thailis.or.th>.
- จินตนา ภู่อานานุสรณ์. (2552). ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียนสอน
ภาษาจีน สังกัดสำนักบริหารงาน คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.)
กรุงเทพมหานคร. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี. สืบค้นจาก
<http://tdc.thailis.or.th>.
- ชมพูนุท อันจันทร์. (2550). การใช้วิธีสตอรีไลน์เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูด
ภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนระดับกำลังพัฒนา. (ศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. สืบค้นจาก <http://tdc.thailis.or.th>.
- ชรินภรณ์ สัจจธรรมวดี. (2555). การใช้วิธีสอนสตอรีไลน์เพื่อพัฒนาความสามารถทางการฟังพูด
ภาษาอังกฤษและทักษะสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. (ศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. สืบค้นจาก <http://tdc.thailis.or.th>.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. วารสารศิลปการ
ศึกษาศาสตรวิจััย, 2556(ฉบับที่ 1), 5-20.
- ทิตนา แคมมณี. (2560). ศาสตร์การสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 21). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- ฉัญยเขตต์ สมนึก. (2553). การพัฒนาทักษะการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน โนนชัยศรีวิทยา อำเภอโพธารอง จังหวัดร้อยเอ็ด โดยใช้ทฤษฎีความรู้ภูมิหลังด้วยการ วิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนแบบร่วมมือ. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราช ภัฏมหาสารคาม. สืบค้นจาก <http://tdc.thailis.or.th>.
- จิตรรัตน์ วิเชียรลม. (2554). การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองหลวงศึกษา. (ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยขอนแก่น. สืบค้นจาก <http://tdc.thailis.or.th>.
- เบญจพร อยู่ชูชัยมงคล. (2548). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลาน เข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนเพื่อสอนภาษาจีนในกรุงเทพมหานคร : กรณีศึกษาโรงเรียน ประสาทวุฒิ. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. สืบค้นจาก <http://tdc.thailis.or.th>.
- ปนัดดา โภคพิพัฒน์. (2553). การจัดการเรียนรู้แบบเดินเรื่องที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ เจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี. สืบค้นจาก <http://tdc.thailis.or.th>.
- ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน. (2556). การพัฒนาทักษะการฟัง และการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบ 4 MAT. (ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยขอนแก่น. สืบค้นจาก <http://tdc.thailis.or.th>.
- แผนจัดการเรียนรู้. สืบค้นเมื่อ 26 กันยายน 2561, จาก <http://www.nana-bio.com/Research/image%20research/research%20work/plan2/Plan201.html>
- พรพรหม เข้มตระกุล. (2557). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสตอรี่ ไลน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนช่างตาครูส์ศึกษา. (ครุศาสตรมหา บัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา. สืบค้นจาก <http://tdc.thailis.or.th>.
- เพ็ญศรี พลสมบัติ. (2556). การพัฒนาความสามารถการเขียนสะกดคำไม่ตรงมาตราตัวสะกด โดยใช้กิจกรรมบูรณาการ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (ครุศาสตรมหา บัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- ภูษิต บุญทองเถิง. (2559). การพัฒนาการเรียนการสอน. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาสารคาม.

- วัชรินทร์ โสดาทิพย์. (2555). *การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองด้วยการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะประกอบผลงานเด็กปฐมวัย*. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- วิไลลักษณ์ ศรีแก้ว. (2553). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนสำเร็จรูปประกอบรูปแบบการสืบเสาะหาความรู้ เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- วินัส อยู่แยม. (2560). *การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยวิธีการสอนสตอรี่ไลน์ เรื่องสารและการเปลี่ยนแปลง กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. (วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม. สืบค้นจาก <http://tdc.thailis.or.th>.
- ศิริการ์ณ ตาปราบ. (2553). *การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ โดยใช้รายการโฆษณาในโทรทัศน์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. (การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. สืบค้นจาก <http://tdc.thailis.or.th>.
- สุกัญญา โยธายุทธ. (2560). *การพัฒนาการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ ประกอบแผนผังความคิด ประเภทใยแมงมุม เรื่อง พุทธประวัติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- สุภา ศรีงาม. (2551). *การศึกษามูลลัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษานารีวิทยา โดยการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์*. (ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยรามคำแหง. สืบค้นจาก <http://tdc.thailis.or.th>.
- สุวิวัชรา มาตรโพธิ์. (2554). *การพัฒนาทักษะการฟังและการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้เพลงคาราโอเกะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. (การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. สืบค้นจาก <http://tdc.thailis.or.th>.
- เสาวรัจ ชลารักษ์. (2553). *การศึกษาความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนโดยใช้สื่อซีดี สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และบทเรียนปกติ ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3*. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. สืบค้นจาก <http://tdc.thailis.or.th>.
- เสาวรัตน์ ไชยสุนันท์. (2560). *การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาไทย โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบชุดกิจกรรมการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. มหาสารคาม.

- อรัญ ชูยกระเตื้อง. (2557). *การวิจัยทางการศึกษา*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- อำไพ จันทร์ทิพย์. (2551). *ผลการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางโดยใช้ Storyline Method กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6) โรงเรียนบ้านเวียงพาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เชียงราย เขต 3. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย. สืบค้นจาก <http://tdc.thailis.or.th>.
- อุรารัตน์ สิงหนเดช. (2553). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ที่ใช้หลักการของการเรียนรู้ โดยใช้สมองเป็นฐาน ตามแนวคิดของ อีริค เจนเซน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (การศึกษามหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. สืบค้นจาก <http://tdc.thailis.or.th>.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

แผนการจัดการเรียนรู้

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

และการหาคุณภาพเครื่องมือของแผนการจัดการเรียนรู้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

รหัสวิชา จ30202	รายวิชา ภาษาจีน 2	กลุ่มสาระ ภาษาต่างประเทศ
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง 名字 (míngzì) ชื่อ		จำนวน 2 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง 名字 (míngzì) ชื่อ		เวลา 2 ชั่วโมง
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/11 สอนวันที่ 23,28 เดือน มกราคม พ.ศ. 2562 เวลา 2 ชั่วโมง		

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน

ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐานตัวชี้วัด

ต 1.1 ม.4-6/3 บอกความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค หรือข้อความสั้นๆ ตามที่ฟังหรืออ่านจากสื่อที่เป็นความเรียงและไม่ใช้ความเรียงในรูปแบบต่างๆ

ต 1.1 ม.4-6/4 ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุปและแสดงความคิดเห็นจากการฟังหรืออ่านประโยคบทสนทนา หรือนิทานง่ายๆ ทั้งที่มีภาพและไม่มีภาพประกอบ

ต 1.2 ม.4-6/1 สนทนาหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

ต 1.2 ม.4-6/2 ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

ต 1.3 ม.4-6/1 พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อม และ เรื่องใกล้ตัว

ต 2.2 ม.4-6/1 บอกความแตกต่างระหว่างการออกเสียงตัวอักษร คำ วลี การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาจีนกับภาษาไทย

ต 4.1 ม.4-6/1 ใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา

1.สาระสำคัญ

1.1 名字 (míngzì) ชื่อ

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ในบทเรียนได้ (K)

2.2 เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการฟัง (P)

2.3 เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการพูด (P)

2.4 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำภาษาจีนได้อย่างถูกต้อง ชัดเจนได้ (P)

2.5 เพื่อให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีและความพึงพอใจในการเรียนภาษาจีน (A)

3. เนื้อหา / สาระ

3.1 แนะนำตัวเอง

3.2 การถามชื่อบุคคล

3.3 รูปประโยค 你叫什么名字? (nǐ jiào shénme míngzì?) คุณชื่ออะไร?

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ผู้สอนกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการสอนในครั้งนี และกล่าวถึงเนื้อเรื่องคร่าวๆของนิทานหนูน้อยหมวกแดง

2. จากนั้นนำป้ายรูปหนูน้อยหมวกแดงขึ้นมา พร้อมทั้งถามเกริ่นนำ “หากต้องการรู้ชื่อภาษาจีนของหนูน้อยหมวกแดง จะต้องถามว่าอย่างไร”

ขั้นสอน

1.1 ผู้สอนอธิบายถึงวิธีการถามชื่อนามสกุลเป็นภาษาจีนโดยใช้ประโยค 你叫什么名字? (nǐ jiào shénme míngzì?) คุณชื่ออะไร? ในการเอย่ถามพร้อมทั้งใช้ประโยค 我叫..... (wǒ jiào.....) ฉันชื่อ.....

1.2 จากนั้นผู้สอนสุ่มถามรายบุคคล เมื่อผู้เรียนเกิดความคุ้นชินในการใช้ประโยคแนะนำตัวแล้ว จึงให้ผู้เรียนทำการ์ดป๊อปอัพเพื่อแนะนำตัวเอง

1.3 ผู้สอนให้ผู้เรียนออกมาแนะนำตัวเองเป็นภาษาจีนหน้าชั้นเรียน โดยให้เพื่อนในชั้นเรียนใช้ประโยค 你叫什么名字? (nǐ jiào shénme míngzi?) คุณชื่ออะไร? ในการเอ่ยถาม และให้ผู้เรียนที่ออกมาแนะนำตัวใช้ประโยค 我叫..... (wǒ jiào.....) ฉันชื่อ..... ในการตอบคำถามและแนะนำตนเอง

ขั้นสรุป

1. ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาที่เรียนในคาบนี้
2. ผู้สอนมอบหมายงานผู้เรียน

ขั้นประเมินผล

1. ผู้สอนวัดทักษะทางการฟัง-พูด

5. สื่อการเรียนการสอน

- 5.1 บอร์ดรูปหุ่นน้อยหมวกแดง
- 5.2 แบบทดสอบทักษะการฟัง
- 5.3 แบบทดสอบทักษะการพูด

6. การวัดและประเมินผล

- 6.1 การวัดทักษะการฟัง
- 6.2 การวัดทักษะการพูด
- 6.3 เกณฑ์การประเมิน

ผู้เรียนได้คะแนนร้อยละ 70 ถือว่าผ่านเกณฑ์

7. กิจกรรมเสนอแนะเพิ่มเติมหรือภาคผนวก

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค Storyline
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค Storyline ดังนี้

5	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้	เหมาะสมดีมาก
4	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้	เหมาะสมดี
3	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้	เหมาะสมค่อนข้างดี
2	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้	เหมาะสมพอใช้
1	หมายถึง	แผนการจัดการเรียนรู้	เหมาะสมควรปรับปรุง

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ด้านสาระสำคัญ					
1.1 ความถูกต้อง					
1.2 แสดงความคิดหลักได้ชัดเจน					
1.3 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
2. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.1 นำไปปฏิบัติได้					
2.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
2.3 สอดคล้องกับกิจกรรม					
2.4 ระบุพฤติกรรมที่วัดประเมินได้ชัดเจน					
2.5 ครอบคลุมพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย					
3. ด้านสาระการเรียนรู้/กิจกรรมการเรียนรู้					
3.1 สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.2 สาระการเรียนรู้เหมาะสมกับธรรมชาติของวิชา					
3.3 กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย					
3.4 กิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาคุณลักษณะผู้เรียนได้ชัดเจน					
3.5 กิจกรรมเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
3. ด้านสาระการเรียนรู้/กิจกรรมการเรียนรู้					
3.6 กิจกรรมเป็นไปตามขั้นตอนของการสอนแบบ Storyline					
4. ด้านสื่อ อุปกรณ์/แหล่งเรียนรู้					
4.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และกิจกรรม					
4.2 สื่อมีความเหมาะสมผู้เรียนมีส่วนร่วม					
4.3 สนองต่อจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้					
5. ด้านการวัดและประเมินผล					
5.1 การวัดและการประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระสำคัญ					
5.2 ใช้เครื่องมือวัดและประเมินผลได้เหมาะสม					
5.3 มีการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง					

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ

(.....)

ตารางภาคผนวกที่ 1

ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{X}	S.D.	สรุปผล
	คนที่							
	1	2	3	4	5			
1. ด้านสาระสำคัญ								
1.1 ความถูกต้อง	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
1.2 แสดงความคิดหลักได้ชัดเจน	3	3	3	5	5	3.80	1.10	มาก
1.3 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4	3	3	5	5	4.00	1.00	มาก
2. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้								
2.1 นำไปปฏิบัติได้	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
2.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2.3 สอดคล้องกับกิจกรรม	3	3	3	5	5	3.80	1.10	มาก
2.4 ระบุพฤติกรรมที่วัดประเมินได้ชัดเจน	4	4	4	5	5	4.40	0.55	มาก
2.5 ครอบคลุมพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. ด้านสาระการเรียนรู้/กิจกรรมการเรียนรู้								
3.1 สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	3	3	5	5	4.00	1.00	มาก
3.2 สาระการเรียนรู้เหมาะสมกับธรรมชาติของวิชา	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ตารางภาคผนวกที่ 1

ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline โดยผู้เชี่ยวชาญ (ต่อ)

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{X}	S.D.	สรุปผล
	คนที่							
	1	2	3	4	5			
3. ด้านสาระการเรียนรู้/กิจกรรมการเรียนรู้								
3.3 กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย	3	3	4	4	4	3.60	0.55	มาก
3.4 กิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาคุณลักษณะผู้เรียนได้ชัดเจน	3	3	4	5	5	4.00	1.00	มาก
3.5 กิจกรรมเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	3	3	3	5	5	3.80	1.10	มาก
3.6 กิจกรรมเป็นไปตามขั้นตอนของการสอนแบบ Storyline	4	4	4	4	4	4.00	0.00	มาก
4. ด้านสื่อ อุปกรณ์/แหล่งเรียนรู้								
4.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และกิจกรรม	3	3	4	4	5	3.80	0.84	มาก
4.2 สื่อมีความเหมาะสมผู้เรียนมีส่วนร่วม	3	3	4	4	4	3.60	0.55	มาก
4.3 สนองต่อจุดประสงค์การเรียนรู้และกิจกรรมการ	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. ด้านการวัดและประเมินผล								
5.1 การวัดและการประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระสำคัญ	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ตารางภาคผนวกที่ 1

ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline
โดยผู้เชี่ยวชาญ (ต่อ)

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{X}	S.D.	สรุปผล
	คนที่							
	1	2	3	4	5			
5. ด้านการวัดและประเมินผล								
5.2 ใช้เครื่องมือวัดและ ประเมินผลได้เหมาะสม	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5.3 มีการวัดและประเมินผล ตามสภาพจริง	4	4	3	3	5	3.80	0.84	มาก
เฉลี่ย						4.31	0.57	มาก

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีน

แบบประเมินแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีน

และการหาคุณภาพเครื่องมือของแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบทดสอบทักษะการฟังครั้งที่ 1

คำชี้แจง จงเขียนคำศัพท์ภาษาจีน พินอิน และความหมาย ตามเสียงที่ได้ยินให้ถูกต้อง
(10คะแนน)

ข้อที่	คำศัพท์ภาษาจีน	พินอิน	ความหมาย
1.			
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
7.			
8.			
9.			
10.			

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

เฉลยแบบทดสอบทักษะการฟังครั้งที่ 1

คำชี้แจง จงเขียนคำศัพท์ภาษาจีน พินอิน และความหมาย ตามเสียงที่ได้ยินให้ถูกต้อง
(10คะแนน)

ข้อที่	คำศัพท์ภาษาจีน	พินอิน	ความหมาย
1.	你好	nǐ hǎo	สวัสดี
2.	你	nǐ	คุณ
3.	叫	jiào	เรียก/ชื่อ
4.	什么	shénme	อะไร
5.	名字	míngzì	ชื่อ
6.	他	tā	เขา(ผู้ชาย)
7.	她	tā	เขา(ผู้หญิง)
8.	它	tā	มัน
9.	姓	xìng	แซ่
10.	贵姓	guì xìng	ชื่อแซ่อะไร

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

**แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีน
กับจุดประสงค์การเรียนรู้ ของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline
เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (โดยผู้เชี่ยวชาญ)**

คำชี้แจง โปรดพิจารณาว่าแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนแต่ละข้อต่อไปนี้ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่านโดยกาเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่อง “คะแนนการพิจารณา” ตามความคิดเห็นของท่านดังนี้

กา ✓ ในช่อง +1 ถ้าแน่ใจว่าแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนวัดตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

กา ✓ ในช่อง 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนวัดตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

กา ✓ ในช่อง -1 ถ้าแน่ใจว่าแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	เฉลย	คะแนนการพิจารณา		
			+1	0	-1
ครั้งที่ 1 1. ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ในบทเรียนได้	จงเขียนคำศัพท์ภาษาจีน ฟินอิน และความหมายตามเสียงที่ได้ยินให้ถูกต้อง 1..... 2..... 3..... 4..... 5..... 6..... 7..... 8..... 9..... 10.....	1. 你好nǐ hǎo สวัสดี 2. 你 nǐ คุณ 3. 叫jiào เรียก/ชื่อ 4. 什么shénme อะไร 5. 名字míngzì ชื่อ 6. 他tā เขา(ผู้ชาย) 7. 她tā เขา(ผู้หญิง) 8. 它tā มัน 9. 姓xìng แซ่ 10. 贵姓guìxìng ชื่อแซ่อะไร			
ครั้งที่ 2 1. ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ในบทเรียนได้	จงเขียนคำศัพท์ภาษาจีน ฟินอิน และความหมายตามเสียงที่ได้ยินให้ถูกต้อง 1..... 2..... 3.....	1. 你nǐ เธอ 2. 好hǎo ดี 3. 您nín ท่าน			

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	เฉลย	คะแนน การพิจารณา		
			+1	0	-1
	4..... 5..... 6..... 7..... 8..... 9..... 10.....	4. 你好nǐ hǎo สวัสดี 5. 早上 zǎoshang ตอนเช้า 6. 下午 xiàwǔ ตอนบ่าย 7. 晚上 wǎnshàng ตอนเย็น 8. 早上好 zǎoshang hǎo สวัสดีตอนเช้า 9. 下午好xiàwǔ hǎo สวัสดีตอนบ่าย 10. 晚上好 wǎnshàng hǎo สวัสดีตอนเย็น/สวัสดีตอนค่ำ			
ครั้งที่ 3 1. ผู้เรียนรู้ ความหมาย ของคำศัพท์ ในบทเรียน ได้	จงเขียนคำศัพท์ภาษาจีน พินอิน และความหมาย ตามเสียงที่ได้ยินให้ถูกต้อง 1..... 2..... 3..... 4..... 5..... 6..... 7..... 8..... 9..... 10.....	1. 家庭jiāting ครอบครัว 2. 家jiā บ้าน 3. 有yǒu มี 4. 几jǐ กี่/เท่าไร 5. 人口kǒurén คน (ลักษณะนามสมาชิกใน ครอบครัว) 6. 爸爸bàba พ่อ 7. 妈妈māmā แม่ 8. 奶奶nǎinai ย่า 9. 爷爷yéyé ปู่ 10. 和hé และ			

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	เฉลย	คะแนน การพิจารณา		
			+1	0	-1
ครั้งที่ 4 1. ผู้เรียนรู้ ความหมาย ของคำศัพท์ ในบทเรียน ได้	จงเขียนคำศัพท์ภาษาจีน พินอิน และความหมาย ตามเสียงที่ได้ยินให้ถูกต้อง 1..... 2..... 3..... 4..... 5..... 6..... 7..... 8..... 9..... 10.....	1. 学习xuéxí เรียน 2. 用品yòngpǐn ของใช้ 3. 笔袋bǐdài กระเป๋าดินสอ 4. 钢笔gāngbǐ ปากกา 5. 铅笔qiānbǐ ดินสอ6. 尺子chǐzi ไม้บรรทัด 7. 橡皮xiàngpí ยางลบ 8. 笔记本bǐjìběn สมุด 9. 书shū หนังสือ 10. 纸zhǐ กระดาษ			
ครั้งที่ 5 1. ผู้เรียนรู้ ความหมาย ของคำศัพท์ ในบทเรียน ได้	จงเขียนคำศัพท์ภาษาจีน พินอิน และความหมาย ตามเสียงที่ได้ยินให้ถูกต้อง 1..... 2..... 3..... 4..... 5..... 6..... 7..... 8..... 9..... 10.....	1. 彩虹cǎihóng รุ้ง 2. 颜色yánsè สี 3. 个gè ชิ้น/อัน 4. 紫色zǐsè สีม่วง 5. 靛色diànsè สีคราม 6. 蓝色lán sè สีน้ำเงิน 7. 绿色lǜsè สีเขียว 8. 黄色huángsè สีเหลือง 9. 橙色chéngsè สีส้ม 10. 红色hóngsè สีแดง			

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	เฉลย	คะแนน การพิจารณา		
			+1	0	-1
ครั้งที่ 6 1. ผู้เรียนรู้ ความหมาย ของคำศัพท์ ในบทเรียน ได้	จงเขียนคำศัพท์ภาษาจีน พินอิน และความหมาย ตามเสียงที่ได้ยินให้ถูกต้อง 1..... 2..... 3..... 4..... 5..... 6..... 7..... 8..... 9..... 10.....	1. 动物dòngwù สัตว์ 2. 宠物chǒngwù สัตว์เลี้ยง 3. 有yǒu มี 4. 没有méiyǒu ไม่มี 5. 吗ma ไหม 6. 喜欢xǐhuān ชอบ 7. 是shì เป็น, คือ, ใช่ 8. 的de ของ, ที่ 9. 狗gǒu สุนัข 10. 猫māo แมว			

ข้อเสนอแนะ

.....
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY
.....

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ
(.....)

ตารางภาคผนวกที่ 2

ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ

ครั้งที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
	คนที่							
	1	2	3	4	5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
5	0	0	+1	+1	+1	3	0.60	ใช้ได้
6	0	+1	0	+1	+1	3	0.60	ใช้ได้

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน

แบบประเมินแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน

และการหาคุณภาพเครื่องมือของแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบทดสอบทักษะการพูดครั้งที่ 1

คำชี้แจง ให้ผู้เรียนพูดประโยคตามสถานการณ์ที่กำหนดให้เป็นภาษาจีน (การแนะนำตัว)

รูปแบบประโยค : 我叫.....。(wǒ jiào.....。) ฉันชื่อ.....

เลขที่/ ชื่อ-สกุล	หัวข้อ																		(พ.พ.๒๐) ระเบียบ		
	ความถูกต้องของการออกเสียง				เลือกใช้คำศัพท์				ความถูกต้องของโครงสร้างไวยากรณ์และความสอดคล้องกับสถานการณ์				ความคล่องน้ำเสียงตามธรรมชาติและ ความต่อเนื่องในการพูด				การแสดงท่าทางประกอบการพูด				
	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3		2	1
1																					
2																					
3																					
4																					

เลขที่/ ชื่อ-สกุล	หัวข้อ																				รวม (20คะแนน)	
	ความถูกต้องของการ ออกเสียง				เลือกใช้คำศัพท์				ความถูกต้องของ โครงสร้างไวยากรณ์ และความสอดคล้อง กับสถานการณ์				ความคล่องน้ำเสียง ตามธรรมชาติและ ความต่อเนื่องในการ พูด				การแสดงท่าทาง ประกอบการพูด					
	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1		
5																						
6																						
7																						
8																						
9																						
10																						
11																						
12																						
13																						

เลขที่/ ชื่อ-สกุล	หัวข้อ																				รวม (20คะแนน)	
	ความถูกต้องของการ ออกเสียง				เลือกใช้คำศัพท์				ความถูกต้องของ โครงสร้างไวยากรณ์ และความสอดคล้อง กับสถานการณ์				ความคล่องน้ำเสียง ตามธรรมชาติและ ความต่อเนื่องในการ พูด				การแสดงท่าทาง ประกอบการพูด					
	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1		
14																						
15																						
16																						
17																						
18																						
19																						
20																						
21																						
22																						

เลขที่/ ชื่อ-สกุล	หัวข้อ																				รวม (20คะแนน)
	ความถูกต้องของการ ออกเสียง				เลือกใช้คำศัพท์				ความถูกต้องของ โครงสร้างไวยากรณ์ และความสอดคล้อง กับสถานการณ์				ความคล่องน้ำเสียง ตามธรรมชาติและ ความต่อเนื่องในการ พูด				การแสดงท่าทาง ประกอบการพูด				
	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	
23																					
24																					
25																					
26																					
27																					
28																					
29																					
30																					
31																					

เลขที่/ ชื่อ-สกุล	หัวข้อ																				รวม (20คะแนน)
	ความถูกต้องของการ ออกเสียง				เลือกใช้คำศัพท์				ความถูกต้องของ โครงสร้างไวยากรณ์ และความสอดคล้อง กับสถานการณ์				ความคล่องน้ำเสียง ตามธรรมชาติและ ความต่อเนื่องในการ พูด				การแสดงท่าทาง ประกอบการพูด				
	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	
32																					
33																					
34																					
35																					
36																					

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นายกวิน นารานฤมล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เกณฑ์การวัดและประเมินผลแบบทดสอบทักษะการพูดครั้งที่ 1

หัวข้อ	ระดับคะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน			
		4	3	2	1
ความถูกต้องของการออกเสียง		ออกเสียงถูกต้อง	ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว	ออกเสียงผิดๆพูดเข้าใจยาก	ยังพูดโต้ตอบไม่ได้
เลือกใช้คำศัพท์		ใช้ศัพท์ได้เหมาะสมในทุกสถานการณ์	สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ใช้ศัพท์ได้เหมาะสม	ใช้ศัพท์ผิดบ่อยๆแต่ยังใช้ศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้	ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
ความถูกต้องของโครงสร้างไวยากรณ์และความสอดคล้องกับสถานการณ์		ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งการใช้ศัพท์หรือโครงสร้างไวยากรณ์	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้องมีข้อผิดพลาดเล็กน้อย	ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิดเล็กน้อย	โครงสร้างไวยากรณ์ผิดไม่สามารถสื่อสารได้
ความคล่องน้ำเสียงตามธรรมชาติและเสียงต่อเนื่องในการพูด		บทสนทนาเป็นธรรมชาติหยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา	บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่องบางครั้งหยุดติดตะกุกตะกัก	พูดแล้วพูดต่อไปไม่ได้พยายามพูดต่อโดยเริ่มต้นใหม่	พูดแล้วหยุดนานพูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้
การแสดงท่าทางประกอบการพูด		แสดงท่าทางการพูดเป็นธรรมชาติไม่ติดขัด เชีนอายพูดได้ตามบทบาทและสถานการณ์ สบตากับผู้ฟังอย่างมั่นใจ	แสดงท่าทางการพูดเป็นธรรมชาติไม่ติดขัด เชีนอายพูดได้ตามบทบาทและสถานการณ์ สบตากับผู้ฟังบางครั้ง	แสดงท่าทางการพูดไม่เป็นธรรมชาติ ติดขัด เชีนอายเล็กน้อยพูดได้ตรงตามบทบาทและสถานการณ์ สบตากับผู้ฟังบางครั้ง	แสดงท่าทางการพูดไม่เป็นธรรมชาติ ติดขัด เชีนอาย พูดไม่ตรงตามบทบาทและสถานการณ์ ไม่กล้าสบตากับผู้ฟัง

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคะแนน 4 หมายถึง ดีมาก

ระดับคะแนน 3 หมายถึง ดี

ระดับคะแนน 2 หมายถึง พอใช้

ระดับคะแนน 1 หมายถึง ปรับปรุง

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน
กับจุดประสงค์การเรียนรู้ ของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline
เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (โดยผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง โปรดพิจารณาว่าแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนแต่ละข้อต่อไปนี้ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่านโดยกาเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่อง “คะแนนการพิจารณา” ตามความคิดเห็นของท่านดังนี้

กา ✓ ในช่อง +1 ถ้าแน่ใจว่าแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนวัดตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

กา ✓ ในช่อง 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนวัดตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

กา ✓ ในช่อง -1 ถ้าแน่ใจว่าแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	คะแนนการพิจารณา		
		+1	0	-1
ครั้งที่ 1 4. ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำภาษาจีนได้อย่างถูกต้องชัดเจนได้	ให้ผู้เรียนพูดประโยคตามสถานการณ์ที่กำหนดให้เป็นภาษาจีน (การแนะนำตัว) รูปแบบประโยค : 我叫.....。 (wǒ jiào.....。) ฉันชื่อ.....			
ครั้งที่ 2 4. ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำภาษาจีนได้อย่างถูกต้องชัดเจนได้	ให้ผู้เรียนพูดประโยคตามสถานการณ์ที่กำหนดให้เป็นภาษาจีน (การทักทายตามช่วงเวลาต่างๆ) รูปแบบประโยค : 早上好 (zǎoshang hǎo สวัสดีตอนเช้า) 下午好 (xiàwǔ hǎo สวัสดีตอนบ่าย) 晚上好 (wǎnshàng hǎo สวัสดีตอนเย็น/สวัสดีตอนค่ำ)			

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	คะแนน การพิจารณา		
		+1	0	-1
ครั้งที่ 3 2. ผู้เรียน สามารถ แนะนำสมาชิก ครอบครัวได้	ให้ผู้เรียนพูดประโยคตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ เป็นภาษาจีน (การแนะนำสมาชิกในครอบครัว) รูปแบบประโยค : 我的家有.....口人, 有.....。 (wǒ de jiā yǒu..... kǒu rén, yǒu..... สมาชิกในครอบครัวของฉันมี.....คน มี.....,)			
ครั้งที่ 4 2. เพื่อให้ ผู้เรียนสามารถ ออกเสียงคำ ภาษาจีนได้ อย่างถูกต้อง ชัดเจนได้	ให้ผู้เรียนพูดประโยคตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ เป็นภาษาจีน (การนำเสนออุปกรณ์การเรียน) รูปแบบประโยค : 我的学习用品有....., ,。 (wǒ de xuéxíyòngpǐn yǒu,, อุปกรณ์การเรียนของฉันมี....., ,)			
ครั้งที่ 5 2. ผู้เรียน สามารถ บรรยายสี ต่างๆได้	ให้ผู้เรียนพูดประโยคตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ เป็นภาษาจีน (การไล่เรียงระดับสีของรุ้ง) รูปแบบประโยค : 彩虹有七个颜色, 有紫色, 靛色, 蓝 色, 绿色, 黄色, 橙色, 红色。 (cǎihóng yǒu qī gè yánsè, yǒu zǐsè, diànsè, lánsè, lǜsè, huángsè, chéngsè, hóngsè. รุ้งมี7สี มีสีม่วง สีคราม สีน้ำเงิน สีเขียว สีเหลือง สี แสด สีแดง)			

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	คะแนน การพิจารณา		
		+1	0	-1
ครั้งที่ 6 2. ผู้เรียน สามารถ อธิบายสัตว์ที่ ชื่นชอบได้	ให้ผู้เรียนพูดประโยคตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ เป็นภาษาจีน (การนำเสนอสัตว์ที่ชอบ) รูปแบบประโยค : 我喜欢..... (wǒ xǐhuān..... ฉันชอบ.....)			

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ
(.....)

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางภาคผนวกที่ 3

ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ

ครั้งที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
	คนที่							
	1	2	3	4	5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	0	0	+1	+1	+1	3	0.60	ใช้ได้
5	-1	+1	+1	+1	+1	4	0.60	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบหลังเรียน

แบบประเมินแบบทดสอบหลังเรียน

และการหาคุณภาพเครื่องมือของแบบทดสอบหลังเรียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ข้อสอบหลังเรียน วิชาภาษาจีน 2 รหัสวิชา จ30202 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล

จำนวน 25 ข้อ 30 คะแนน

คำชี้แจง

ตอนที่ 1	จงเลือกคำศัพท์ที่กำหนดให้ตามเสียงที่ได้ยิน	จำนวน 10 ข้อ
ตอนที่ 2	จงเขียนคำแปลของคำศัพท์ภาษาจีนที่ได้ยินต่อไปนี้	จำนวน 5 ข้อ
ตอนที่ 3	จงตอบคำถามจากเรื่องที่ได้ยินต่อไปนี้	จำนวน 5 ข้อ
ตอนที่ 4	จงตอบคำถามต่อไปนี้เป็นภาษาจีน (สอบปากเปล่า)	จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 1 จงเลือกคำศัพท์ที่กำหนดให้ตามเสียงที่ได้ยิน (ข้อละ 1 คะแนน)

- A. 名字 míngzì B. 你 nǐ C. 您 nín D. 爸爸 bàba E. 妈妈 māma
 F. 铅笔 qiānbǐ G. 钢笔 gāngbǐ H. 颜色 yánsè I. 动物 dòngwù
 J. 宠物 chǒngwù

1. _____ 2. _____ 3. _____ 4. _____
 5. _____ 6. _____ 7. _____ 8. _____
 9. _____ 10. _____

ตอนที่ 2 จงเขียนคำแปลของคำศัพท์ภาษาจีนที่ได้ยินต่อไปนี้ (ข้อละ 1 คะแนน)

1. _____ 2. _____
3. _____ 4. _____
5. _____

ตอนที่ 3 จงตอบคำถามจากเรื่องที่ได้ยินต่อไปนี้ (ข้อละ 1 คะแนน)

1. 她叫什么名字? tā jiào shénme míngzì?
= _____
2. 她家有几口人? tā jiā yǒu jǐ kǒu rén?
= _____
3. 她喜欢什么动物? tā xǐhuān shénme dòngwù?
= _____
4. 她喜欢什么颜色? tā xǐhuān shénme yánsè?
= _____
5. 她有宠物吗? tā yǒu chǒngwù ma?
= _____

ตอนที่ 4 จงตอบคำถามต่อไปนี้เป็นภาษาจีน (สอบปากเปล่า) (ข้อละ 2 คะแนน)*

1. 你叫什么名字? nǐ jiào shénme míngzì?
= _____
2. 你家有几口人? nǐ jiā yǒu jǐ kǒu rén?
= _____
3. 你喜欢什么动物? nǐ xǐhuān shénme dòngwù?
= _____

4. 你的学习用品有什么? nǐ de xuéxí yòngpǐn yǒu shén me?

= _____

5. 你喜欢什么颜色? nǐ xǐhuān shénme yánsè?

= _____

*เกณฑ์การให้คะแนนสอบปากเปล่า

- ตอบคำถามถูกต้องตามโครงสร้างประโยค 1 คะแนน

- ออกเสียงถูกต้องตามหลักการออกเสียง 1 คะแนน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

เฉลยข้อสอบหลังเรียน วิชาภาษาจีน 2 รหัสวิชา จ30202 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล

จำนวน 25 ข้อ 30 คะแนน

คำชี้แจง

ตอนที่ 1	จงเลือกคำศัพท์ที่กำหนดให้ตามเสียงที่ได้ยิน	จำนวน 10 ข้อ
ตอนที่ 2	จงเขียนคำแปลของคำศัพท์ภาษาจีนที่ได้ยินต่อไปนี้	จำนวน 5 ข้อ
ตอนที่ 3	จงตอบคำถามจากเรื่องที่ได้ยินต่อไปนี้	จำนวน 5 ข้อ
ตอนที่ 4	จงตอบคำถามต่อไปนี้เป็นภาษาจีน (สอบปากเปล่า)	จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 1 จงเลือกคำศัพท์ที่กำหนดให้ตามเสียงที่ได้ยิน (ข้อละ 1 คะแนน)

A. 名字míngzì B. 你nǐ C. 您nín D. 爸爸bàba E. 妈妈māmā

F. 铅笔qiānbǐ G. 钢笔gāngbǐ H. 颜色yánsè I. 动物dòngwù

J. 宠物chǒngwù

1. A. 名字míngzì 2. J. 宠物chǒngwù 3. E. 妈妈māmā 4. B. 你nǐ

5. C. 您nín 6. F. 铅笔qiānbǐ 7. G. 钢笔gāngbǐ 8. D. 爸爸bàba

9. H. 颜色yánsè 10. I. 动物dòngwù

ตอนที่ 2 จงเขียนคำแปลของคำศัพท์ภาษาจีนที่ได้ยินต่อไปนี้ (ข้อละ 1 คะแนน)

1. สวัสดิ์	2. สวัสดิ์ตอนบ่าย
3. สวัสดิ์ตอนเย็น	4. สวัสดิ์ตอนเช้า
5. ครอบครัว	

ตอนที่ 3 จงตอบคำถามจากเรื่องที่ได้ยินต่อไปนี้ (ข้อละ 1 คะแนน)

1. 她叫什么名字? tā jiào shénme míngzì?
= 她叫小红帽。 tā jiào xiǎohóngmào.
2. 她家有几口人? tā jiā yǒu jǐ kǒu rén?
= 她家有四口人。 tā jiā yǒu sì kǒu rén.
3. 她喜欢什么动物? tā xǐhuān shénme dòngwù?
= 她喜欢狗。 tā xǐhuān gǒu.
4. 她喜欢什么颜色? tā xǐhuān shénme yánsè?
= 她喜欢红色。 tā xǐhuān hóngsè.
5. 她有宠物吗? tā yǒu chǒngwù ma?
= 她没有宠物。 tā méiyǒu chǒngwù.

ตอนที่ 4 จงตอบคำถามต่อไปนี้เป็นภาษาจีน (สอบปากเปล่า) (ข้อละ 2 คะแนน)*

1. 你叫什么名字? nǐ jiào shénme míngzì?
= 我叫.....wǒ jiào.....
2. 你家有几口人? nǐ jiā yǒu jǐ kǒu rén?
= 我家有.....口人wǒjiā yǒu kǒu rén
3. 你喜欢什么动物? nǐ xǐhuān shénme dòngwù?
= 我喜欢..... wǒ xǐhuān.....

4. 你的学习用品有什么? nǐ de xuéxí yòngpǐn yǒu shén me?

= 我的学习用品有..... wǒ de xuéxí yòngpǐn yǒu.....

5. 你喜欢什么颜色? nǐ xǐhuān shénme yánsè?

= 我喜欢..... wǒ xǐhuān.....

*เกณฑ์การให้คะแนนสอบปากเปล่า

- ตอบคำถามถูกต้องตามโครงสร้างประโยค 1 คะแนน

- ออกเสียงถูกต้องตามหลักการออกเสียง 1 คะแนน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

**แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบหลังเรียน
กับจุดประสงค์การเรียนรู้ ของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline
เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (โดยผู้เชี่ยวชาญ)**

คำชี้แจง โปรดพิจารณาว่าแบบทดสอบหลังเรียนแต่ละข้อต่อไปนี้ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่านโดยกาเครื่องหมายถูก (√) ลงในช่อง “คะแนนการพิจารณา” ตามความคิดเห็นของท่านดังนี้

กา √ ในช่อง +1 ถ้าแน่ใจว่าแบบทดสอบหลังเรียนวัดตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

กา √ ในช่อง 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบหลังเรียนวัดตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

กา √ ในช่อง -1 ถ้าแน่ใจว่าแบบทดสอบหลังเรียนไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การ

เรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	เฉลย	คะแนนการพิจารณา		
			+1	0	-1
4. ผู้เรียนเกิดทักษะการฟัง	ตอนที่ 1 จงเลือกคำศัพท์ที่กำหนดให้ตามเสียงที่ได้ยิน				
	A. 名字míngzì	1. A. 名字míngzì			
	B. 你nǐ	2. J. 宠物chǒngwù			
	C. 您nín	3. E. 妈妈māmā			
	D. 爸爸bàba	4. B. 你nǐ			
	E. 妈妈māmā	5. C. 您nín			
	F. 铅笔qiānbǐ	6. F. 铅笔qiānbǐ			
	G. 钢笔gāngbǐ	7. G. 钢笔gāngbǐ			
	H. 颜色yánsè	8. D. 爸爸bàba			
	I. 动物dòngwù	9. H. 颜色yánsè			
J. 宠物chǒngwù	10. I. 动物dòngwù				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	เฉลย	คะแนน การพิจารณา		
			+1	0	-1
1. ผู้เรียนรู้ ความหมาย ของคำศัพท์ ในบทเรียน ได้	ตอนที่ 2 จงเขียนคำแปล ของคำศัพท์ภาษาจีนที่ได้ยิน ต่อไปนี้				
	1.	1. สวัสดิ์			
	2.	2. สวัสดิ์ตอนบ่าย			
	3.	3. สวัสดิ์ตอนเย็น			
	4.	4. สวัสดิ์ตอนเช้า			
	5.	5. ครอบครัว			
2. ผู้เรียน เกิดทักษะ การฟัง	ตอนที่ 3 จงตอบคำถามจาก เรื่องที่ได้ยินต่อไปนี้				
	1.她叫什么名字? tā jiào shénme míngzì?	= 她叫小红帽。 tā jiào xiǎohóngmào.			
	2.她家有几口人? tā jiā yǒu jǐ kǒu rén?	= 她家有四口人。 tā jiā yǒu sì kǒu rén.			
	3.她喜欢什么动物? tā xǐhuān shénme dòngwù?	= 她喜欢狗。 tā xǐhuān gǒu.			
	4.她喜欢什么颜色? tā xǐhuān shénme yánsè?	= 她喜欢红色。 tā xǐhuān hóngsè.			
	5.她有宠物吗? tā yǒu chǒngwù ma?	= 她没有宠物。 tā méiyǒu chǒngwù.			

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	เฉลย	คะแนน การพิจารณา		
			+1	0	-1
3. ผู้เรียน เกิดทักษะ การพูด	ตอนที่ 4 จงตอบคำถาม ต่อไปนี้เป็นภาษาจีน (สอบปากเปล่า)				
	1. 你叫什么名字? nǐ jiào shénme míngzì?	= 我叫..... wǒ jiào.....			
	2. 你家有几口人? nǐ jiā yǒu jǐ kǒu rén?	= 我家有.....口人。 wǒ jiā yǒu.....kǒu rén			
	3. 你喜欢什么动物? nǐ xǐhuān shénme dòngwù?	= 我喜欢..... wǒ xǐhuān.....			
	4. 你的学习用品有什么? nǐ de xuéxíyòngpǐn yǒu shénme?	= 我的学习用品 有..... wǒ de xuéxí yòngpǐn yǒu.....			
	5. 你喜欢什么颜色? nǐ xǐhuān shénme yánsè?	= 我喜欢..... wǒ xǐhuān.....			

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ
(.....)

ตารางภาคผนวกที่ 4

ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้แบบ
Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
	คนที่							
	1	2	3	4	5			
ตอนที่1								
1	0	0	+1	+1	+1	3	0.60	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9	0	0	+1	+1	+1	3	0.60	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
ตอนที่2								
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
ตอนที่3								
1	0	+1	+1	+1	0	3	0.60	ใช้ได้
2	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
3	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
4	0	+1	0	+1	+1	3	0.60	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้

ตารางภาคผนวกที่ 4

ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
	คนที่							
	1	2	3	4	5			
ตอนที่4								
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ภาคผนวก จ

แบบสอบถามความพึงพอใจ

แบบประเมินแบบสอบถามความพึงพอใจ

และการหาคุณภาพเครื่องมือของแบบสอบถามความพึงพอใจ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสาร
ภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล

คำชี้แจง 1. แบบสอบถามความพึงพอใจนี้เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15
ข้อ

2. วิธีการตอบ ให้ผู้เรียนพิจารณาคำข้อความในแบบสอบถามความพึงพอใจ แล้วทำ
เครื่องหมาย (/) ลงในช่องระดับความพึงพอใจ(ตามความพึงพอใจของผู้เรียน) และการให้
น้ำหนักของคะแนนมี 5 ระดับ ตามความหมายดังนี้

5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

4 หมายถึง พึงพอใจมาก

3 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

2 หมายถึง พึงพอใจน้อย

1 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

รายการประเมิน		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
1.	ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้					
2.	การจัดการเรียนรู้มีความน่าสนใจ ไม่เบื่อหน่าย					
3.	การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการฟังภาษาจีนได้ดีขึ้น					
4.	การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการพูดภาษาจีนได้ดีขึ้น					
5.	การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline สามารถตอบสนองความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียนได้					

รายการประเมิน		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
6.	ผู้เรียนสามารถนำความรู้และทักษะฟังภาษาจีนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					
7.	ผู้เรียนสามารถนำความรู้และทักษะพูดภาษาจีนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					
8.	ความเหมาะสมของเนื้อหาการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline					
9.	ความหลากหลายของเนื้อหาการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline					
10.	เนื้อหาการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะการฟัง-พูดภาษาจีน					
11.	สื่อการสอนมีความน่าสนใจ					
12.	สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ					
13.	ความหลากหลายของสื่อการสอน					
14.	ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้แบบ Storyline					
15.	ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

แบบประเมินความสอดคล้อง
ของแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้
เรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

คำถาม	ความเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
	+ 1	0	-1	
1. ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้				
2. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้มีความน่าสนใจ ไม่เบื่อหน่าย				
3. การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการฟังภาษาจีนได้ดีขึ้น				
4. การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการพูดภาษาจีนได้ดีขึ้น				
5. การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline สามารถตอบสนองความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียนได้				
6. ผู้เรียนสามารถนำความรู้และทักษะฟังภาษาจีนไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้				
7. ผู้เรียนสามารถนำความรู้และทักษะพูดภาษาจีนไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้				
8. ความเหมาะสมของเนื้อหาการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ Storyline				
9. ความหลากหลายของเนื้อหาการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ Storyline				
10. เนื้อหาการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ Storyline ส่งเสริมให้ ผู้เรียนเกิดทักษะการฟัง-พูดภาษาจีน				
11. สื่อการสอนมีความน่าสนใจ				

คำถาม	ความเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อ เสนอแนะ
	+ 1	0	-1	
12. สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ				
13. ความหลากหลายของสื่อการสอน				
14. ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้แบบ Storyline				
15. ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน				

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ
(.....)

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางภาคผนวกที่ 5

ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้
แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
	คนที่							
	1	2	3	4	5			
1	+1	0	0	+1	+1	3	0.60	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5	0	0	+1	+1	+1	3	0.60	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8	0	+1	+1	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
10	0	0	+1	+1	+1	3	0.60	ใช้ได้
11	+1	-1	+1	+1	+1	4	0.60	ใช้ได้
12	-1	+1	+1	+1	+1	4	0.60	ใช้ได้
13	0	0	+1	+1	+1	3	0.60	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ภาคผนวก ฉ

ผลคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนที่เกิดขึ้นหลังเรียน
โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางภาคผนวกที่ 6

ผลคะแนนทักษะการฟังภาษาจีนที่เกิดขึ้นหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน เป็นรายบุคคล

คนที่	คะแนนทักษะการฟังภาษาจีน			
	คะแนน (20)	ร้อยละ	ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70	ไม่ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70
1	14	70	/	
2	14	70	/	
3	15	75	/	
4	16	80	/	
5	6	30		/
6	20	100	/	
7	20	100	/	
8	10	50		/
9	20	100	/	
10	20	100	/	
11	14	70	/	
12	20	100	/	
13	13	65		/
14	20	100	/	
15	20	100	/	
16	20	100	/	
17	20	100	/	
18	20	100	/	

ตารางภาคผนวกที่ 6

ผลคะแนนทักษะการฟังภาษาจีนที่เกิดขึ้นหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน เป็นรายบุคคล (ต่อ)

คนที่	คะแนนทักษะการฟังภาษาจีน			
	คะแนน (20)	ร้อยละ	ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70	ไม่ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70
19	20	100	/	
20	8	40		/
21	8	40		/
22	15	75	/	
23	14	70	/	
24	15	75	/	
25	20	100	/	
26	20	100	/	
27	15	75	/	
28	20	100	/	
29	20	100	/	
30	15	75	/	
31	20	100	/	
32	9	45		/
33	20	100	/	
34	20	100	/	

ตารางภาคผนวกที่ 6

ผลคะแนนทักษะการฟังภาษาจีนที่เกิดขึ้นหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน เป็นรายบุคคล (ต่อ)

คนที่	คะแนนทักษะการฟังภาษาจีน			
	คะแนน (20)	ร้อยละ	ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70	ไม่ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70
35	20	100	/	
36	20	100	/	
เฉลี่ย	601	83.47	30	6

ผ่านเกณฑ์ 30 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33

ไม่ผ่านเกณฑ์ 6 คน คิดเป็นร้อยละ 16.66

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางภาคผนวกที่ 7

ผลคะแนนทักษะการพูดภาษาจีนที่เกิดขึ้นหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน เป็นรายบุคคล

คนที่	คะแนนทักษะการฟังภาษาจีน			
	คะแนน (10)	ร้อยละ	ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70	ไม่ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70
1	10	100	/	
2	9	90	/	
3	8	80	/	
4	10	100	/	
5	7	70	/	
6	10	100	/	
7	9	90	/	
8	7	70	/	
9	10	100	/	
10	10	100	/	
11	8	80	/	
12	9	90	/	
13	10	100	/	
14	9	90	/	
15	9	90	/	
16	9	90	/	
17	9	90	/	
18	8	80	/	

ตารางภาคผนวกที่ 7

ผลคะแนนทักษะการพูดภาษาจีนที่เกิดขึ้นหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน เป็นรายบุคคล (ต่อ)

คนที่	คะแนนทักษะการฟังภาษาจีน			
	คะแนน (10)	ร้อยละ	ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70	ไม่ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70
19	7	70	/	
20	6	60		/
21	8	80	/	
22	10	100	/	
23	8	80	/	
24	10	100	/	
25	7	70	/	
26	7	70	/	
27	9	90	/	
28	10	100	/	
29	7	70	/	
30	9	90	/	
31	9	90	/	
32	8	80	/	
33	10	100	/	
34	10	100	/	

ตารางภาคผนวกที่ 7

ผลคะแนนทักษะการพูดภาษาจีนที่เกิดขึ้นหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน เป็นรายบุคคล (ต่อ)

คนที่	คะแนนทักษะการฟังภาษาจีน			
	คะแนน (10)	ร้อยละ	ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70	ไม่ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70
35	8	80	/	
36	10	100	/	
เฉลี่ย	314	87.22	35	1

ผ่านเกณฑ์ 35 คน คิดเป็นร้อยละ 97.22

ไม่ผ่านเกณฑ์ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.77

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ช

หนังสือขอความอนุเคราะห์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๘๔๐๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย
เรียน นายชวลิต พาระแพน

ด้วย นายกวิน นารานฤมล รหัสประจำตัว ๖๐๘๐๑๐๕๒๐๑๒๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชา
หลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบ Story line เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔”
เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
ความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภูษิต บุญทองแดง)

รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดีสาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ ศร ๐๕๔๐.๐๒/ว ๘๙๐๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย
เรียน นายประภาส ศรีทอง

ด้วย นายกวิน นารานฤมล รหัสประจำตัว ๖๐๘๐๑๐๕๒๐๑๒๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชา
หลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในวาระราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบ Story line เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔”
เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
ความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภูษิต บุญทองแดง)

รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๘๔๐๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย
เรียน นางสาวปิ่นมณี พันหนองแสน

ด้วย นายกวิน นารานฤมล รหัสประจำตัว ๖๐๘๐๑๐๕๒๐๑๒๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชา
หลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบ Story line เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔”
เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
ความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภูษิต บุญทองเถิง)
รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๘๙๐๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสุวรรณภูมิพิศาล

ด้วย นายกวิน นารานฤมล รหัสประจำตัว ๖๐๘๐๑๐๕๒๐๑๒๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชา
หลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบ Story line เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔”
เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อ
การวิจัยกับประชากร คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตาม
วัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภูษิต บุญทองเถิง)

รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITYสาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ ศธ ๐๕๔๐.๐๒/ว ๘๙๐๘

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าทดลองใช้เครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล

ด้วย นายกวิน นารานฤมล รหัสประจำตัว ๖๐๘๐๑๐๕๒๐๑๒๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชา
หลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง "การจัดการเรียนรู้แบบ Story line เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔"
เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าทดลองใช้เครื่องมือ
และเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยกับประชากร คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ เพื่อนำข้อมูลไป
ทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภูษิต บุญทองเถิง)

รองคณบดี รักษาการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒
 ที่ ศศ พิเศษ/๒๕๖๑ วันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๑
 เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.ประสพสุข ฤทธิเดช

ด้วย นายกวิน นารานฤมล รหัสประจำตัว ๖๐๘๐๑๐๕๒๐๑๒๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชา
 หลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำ
 วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบ Story line เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔”
 เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
 ความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
 มา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภูษิต บุญทองแดง)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและประกันคุณภาพ
 ศึกษาราชการแทน คณบดีคณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒
 ที่ ศศ พิเศษ/๒๕๖๑ วันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๑
 เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ ร.ต.ดร.อริย์ ชูกระเดื่อง

ด้วย นายกวิน นารานฤมล รหัสประจำตัว ๖๐๘๐๑๐๕๒๐๑๒๑ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชา
 หลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษาในเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำ
 วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบ Story line เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔”
 เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
 ความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
 มา ณ โอกาสนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY
 (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภูษิต บุญทองแดง)
 รองคณบดีฝ่ายวิชาการและประกันคุณภาพ
 รักษาการแทน คณบดีคณะครุศาสตร์

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ สกุล	นาย กวิน นารานฤมล
วัน เดือน ปี เกิด	11 ตุลาคม 2537
ที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 78 ถนนชัยณรงค์ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น 40000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2560	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
พ.ศ. 2562	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ชื่อเรื่อง : การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ผู้วิจัย : นายกวิน นารานฤมล

ปริญญา : ครุศาสตรมหาบัณฑิต(หลักสูตรและการเรียนการสอน)
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อาจารย์ที่ปรึกษา : อาจารย์ ดร.ประยงค์ หัตถพรหม ที่ปรึกษาหลัก
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต บุญทองเถิง ที่ปรึกษาร่วม

ปีการศึกษา : 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 2) ศึกษาทักษะการฟังภาษาจีน ของนักเรียนหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับเกณฑ์ร้อยละ 70 3) ศึกษา ทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียน หลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับเกณฑ์ร้อยละ 70 และ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้จัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 36 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล สำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา เขต 27 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีน แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน และ แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าประสิทธิภาพของนวัตกรรม ค่าสถิติทดสอบทีแบบกลุ่มเดียว

ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.04/84.72 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 70/70 ที่ตั้งไว้ 2) ทักษะการฟังภาษาจีนของผู้เรียนหลังเรียน โดยใช้จัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 83.47 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนหลังเรียน โดยใช้จัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 87.22 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้จัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.45$, S.D. = 0.18)

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline, การสื่อสาร, ภาษาจีน

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Title : The Learning Management on Chinese Communication by Using
Storyline Method for Mathayomsuksa 4 Students

Author : Mr.Kawin Naranaruemol

Degree : M.Ed. (Curriculum and Instruction)
Rajabhat Maha Sarakham University

Advisors : Dr.Prayong Hattaprom Major Advisor
Asst. Prof. Dr.Poosit Boontongtherng Co-advisor

Year : 2019

ABSTRACT

The purposes of this research were to: 1) develop a storyline method for chinese communication of Mathayomsuksa 4 students with efficiency (E1 / E2) according to the criteria 70/70 2) study the students's chinese listening skill with 70 percent criteria 3) study the students's chinese speaking skill with 70 percent criteria 4) study the satisfaction of the students with the learning by using a storyline method. The target group used in this research comprised 36 students in Mathayomsuksa 4 of Suwannaphumpittayapaisarn School in the 2nd semester of the academic year 2018. The research instruments consisted of learning by using a storyline method organization plans, Chinese listening skill test, Chinese speaking skill test, and a questionnaire for satisfaction. The statistics employed in the data analysis were percentage, mean, standard deviation, E1/E2, One Sample t-test.

The results of the research were: 1) A storyline method for Chinese communication of Mathayomsuksa 4 students had an efficiency of 83.04 / 84.72 which was higher than the criteria 70/70. 2) The students's chinese listening skill had average score = 83.47. 3) The students's chinese speaking skill had average score = 87.22. 4) The satisfaction of the students with the learning by using a storyline method was in the high level. (\bar{x} = 4.45, S.D. = 0.18)

Keywords: Storyline Method, Communication, and Chinese

Major Advisor

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก อาจารย์ ดร.ประยงค์ หัตถพรหม และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต บุญทองเถิง ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ให้คำแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบ ขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูง และขอกราบขอบพระคุณกรรมการผู้แทนบัณฑิตวิทยาลัย และ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้ข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อการปรับปรุงแก้ไขรายงาน วิทยานิพนธ์ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ รศ.ดร.ประสพสุข ฤทธิเดช, ผศ.ว่าที่ร.ต.ดร. อรัญ ชูยกระเดื่อง, นายประภาส ศรีทอง, นายชวลิต พาระแพน และนางสาวปิ่นมณี พันหนองแสน ที่ผู้เชี่ยวชาญที่ได้ให้ การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ คณะครู บุคลากร และนักเรียน โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทย ไพบูลย์ ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมเป็นอย่างดีทำให้การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้เสร็จลุล่วง ได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณ เพื่อนพี่น้องที่นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามทุกคนที่คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจซึ่งกันและกันด้วยดีเสมอ มา

ขอขอบพระคุณ ครอบครัวที่เป็นทั้งผู้สร้างแรงบันดาลใจ ให้กำลังใจ และคอยให้ความ ช่วยเหลือแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา อันเป็นแรงเสริมที่สำคัญยิ่งในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ประสบ ผลสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณ ทุกคนที่ได้ช่วยเป็นกำลังใจและมีส่วนร่วมในการศึกษาวิจัยครั้งนี้จนสำเร็จ ได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา บุรพจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ให้ ความรัก การอบรมสั่งสอนทั้งความรู้และคุณธรรม จนผู้ศึกษาประสบความสำเร็จในชีวิต

นายกวิน นารานฤมล

สารบัญ

หัวเรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ข
ABSTRACT	ค
กิตติกรรมประกาศ	ง
สารบัญ	จ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ญ
สารบัญตารางภาคผนวก	ฎ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	3
1.3 ขอบเขตการวิจัย	3
1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ	4
1.5 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	5
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	7
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ	8
2.2 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน)	17
2.3 การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline	27
2.4 ทักษะการฟัง	42
2.5 ทักษะการพูด	57
2.6 การหาประสิทธิภาพนวัตกรรมการเรียนรู้	75
2.7 แผนการจัดการเรียนรู้	81
2.8 ความพึงพอใจ	90
2.9 บริบทของโรงเรียน	94
2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	94

หัวเรื่อง	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	99
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	99
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	100
3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	100
3.4 รูปแบบการวิจัย	114
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	114
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	115
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย	115
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	118
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	118
4.2 ลำดับขั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	119
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	119
บทที่ 5 สรุปผลและข้อเสนอแนะ	126
5.1 สรุปผลการวิจัย	126
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	127
5.3 ข้อเสนอแนะ	129
บรรณานุกรม	131
ภาคผนวก.....	136
ภาคผนวก ก แผนการจัดการเรียนรู้ แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ และการหาคุณภาพเครื่องมือของแผนการจัดการเรียนรู้.....	137
ภาคผนวก ข แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีน แบบประเมินแบบทดสอบ ทักษะการฟังภาษาจีนและการหาคุณภาพเครื่องมือของแบบทดสอบทักษะการ ฟังภาษาจีน	146
ภาคผนวก ค แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีน แบบประเมินแบบทดสอบ ทักษะการพูดภาษาจีนและการหาคุณภาพเครื่องมือของแบบทดสอบทักษะการ พูดภาษาจีน.....	154

หัวเรื่อง	หน้า
ภาคผนวก ง แบบทดสอบหลังเรียน แบบประเมินแบบทดสอบหลังเรียน และการหาคุณภาพเครื่องมือของแบบทดสอบหลังเรียน	165
ภาคผนวก จ แบบสอบถามความพึงพอใจ แบบประเมินแบบสอบถามความ พึงพอใจและการหาคุณภาพเครื่องมือของแบบสอบถามความพึงพอใจ	177
ภาคผนวก ฉ ผลคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนที่เกิดขึ้นหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากการทำแบบ ทดสอบหลังเรียน	183
ภาคผนวก ช หนังสือขอความอนุเคราะห์	190
ประวัติผู้วิจัย	198

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 1	10
2	ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 2	13
3	ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 3	15
4	ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 4	16
5	ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 1	19
6	ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 2	22
7	ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 3	23
8	ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 4	24
9	ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน)	25
10	ตัวอย่างแผนการสอน story line ของ วลัย พานิช.....	35
11	เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดสนทนา ของอัจฉรา วงศ์โสธร	70
12	ตารางวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน)	101
13	แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline	102
14	เกณฑ์การวัดและประเมินผลแบบทดสอบทักษะการพูด	109
15	แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียววัดผลหลังทดลอง (One – shot Case Design)	114
16	ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ ร้อยละ ของคะแนนระหว่างเรียน และหลังเรียน การจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสาร ภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.....	120
17	ประสิทธิภาพของการจัดเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	122
18	ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ร้อยละ ค่าสถิติทดสอบทีและระดับ นัยสำคัญทางสถิติของคะแนนทักษะการฟังภาษาจีนที่เกิดขึ้นหลังเรียน โดยใช้การ จัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.....	122

ตารางที่	หน้า	
19	ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ร้อยละ ค่าสถิติทดสอบทีและระดับนัยสำคัญทางสถิติของคะแนนทักษะการพูดภาษาจีนที่เกิดขึ้นหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.....	123
20	ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	124

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	วิสัยทัศน์ภาษาจีน	18
2	องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline	33

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญตารางภาคผนวก

ตารางภาคผนวกที่	หน้า
1 ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline โดยผู้เชี่ยวชาญ	143
2 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาจีนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ	153
3 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ	164
4 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	175
5 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้เชี่ยวชาญ	182
6 ผลคะแนนทักษะการฟังภาษาจีนที่เกิดขึ้นหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน เป็นรายบุคคล	184
7 ผลคะแนนทักษะการพูดภาษาจีนที่เกิดขึ้นหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน เป็นรายบุคคล	187

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาจีนเป็นหนึ่งในภาษาที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายยังประเทศต่างๆสืบเนื่องจากประเทศจีนเป็นประเทศเศรษฐกิจขนาดใหญ่ที่เติบโตอย่างมั่นคง รวดเร็วและต่อเนื่อง จนทำให้ในหลายประเทศต้องการทำการค้าด้วย ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือประเทศไทย ที่เป็นหนึ่งในประเทศที่เลือกเรียนภาษาจีนเป็นวิชาภาษาต่างประเทศที่สองมากที่สุด เพื่อเป็นหนึ่งในกลยุทธ์ในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันบนเวทีระหว่างประเทศและการมีมิติต่อประเทศเจ้าของภาษา ด้วยเหตุนี้รัฐบาลจึงได้มีนโยบายในการส่งเสริมประชาชนให้มีความสามารถในการใช้ภาษาจีน โดยการประกาศใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาต่างประเทศมากยิ่งขึ้นเพื่อเกิดความเสรีทางการค้า จึงเกิดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับชั้นต่างๆตามสถานศึกษา เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ที่สนใจจะศึกษาเล่าเรียนและสนองนโยบายของรัฐบาล (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) นอกจากนี้การเรียนการสอนภาษาจีนยังเป็นวิชาที่ผู้ปกครองต้องการให้ลูกหลานเรียน เนื่องจากปัจจัยหลายอย่าง อาทิเช่น สังคม ชุมชนที่มีคนไทยเชื้อสายจีน ชื่อเสียงของศิษย์เก่าที่เคยเรียนภาษาจีนในสถานศึกษาแห่งนั้นๆ เศรษฐกิจของครอบครัว ฯลฯ (เบญจพร อยู่ชูชัยมงคล, 2548) จนกลายเป็นการสร้างค่านิยมให้กับสังคมในการส่งเสริมลูกหลานเรียนภาษาจีนเป็นวิชาภาษาต่างประเทศที่สอง

จากเหตุผลข้างต้นที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่าการเรียนการสอนภาษาจีนสามารถสนองนโยบายรัฐบาล และเป็นตัวเลือกสำคัญสำหรับการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งเสริมลูกหลานให้เรียนภาษาจีน แต่ในทางตรงกันข้าม กลับไม่สามารถตอบโจทย์ของผู้เรียนเองได้ นั่นคือความสนใจและความต้องการที่จะเรียนภาษาจีน เนื่องจากไม่ใช่วิชาที่ตนเองเลือกที่จะเรียน ผนวกกับการเรียนการสอนภาษาจีนและการใช้สื่อการสอนภาษาจีนยังขาดความหลากหลาย (จินตนา ภูธรานุสรณ์, 2552) และมีวิธีการสอนที่จำเจ คือการท่องจำซึ่งเป็นหนึ่งในปัญหาการศึกษาของไทย

ปัญหาดังกล่าวส่งผลต่อการเรียนการสอนภาษาจีน ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ขาดความสนใจในเนื้อหาบทเรียน ความกระตือรือร้นในการเรียนและเกิดเจตคติที่ไม่ดีในการเรียนการสอนภาษาจีน ทำให้ผู้เรียนไม่ให้ความร่วมมือในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน รวมทั้งรบกวนผู้เรียนคนอื่นที่ต้องการเรียนภาษาจีน จึงส่งผลกระทบต่อผู้เรียนทำให้ขาดทักษะการฟังและการพูด ซึ่งเป็นทักษะสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ (ปิยะพงษ์ วงศ์ขุมเงิน, 2556) ผนวกกับการสังเกตการณ์สอนของผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล ส่วนใหญ่ยังขาดความพึงพอใจและความร่วมมือต่อการเรียนการสอนภาษาจีน ทั้งยังขาดความสนใจในการฟังภาษาจีน ทำให้ขาดทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนซึ่งมีผลให้ไม่สามารถเข้าใจและตอบคำถามจากเนื้อหาที่เรียนได้ ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าหากผู้เรียนมีความพึงพอใจ มีความร่วมมือ และความสนใจในการฟังภาษาจีนจะส่งผลให้การเรียนการสอนและทักษะการฟังภาษาจีนรวมทักษะอื่นๆมีประสิทธิภาพมากขึ้นตามลำดับ

การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline จะเป็นหนึ่งในวิธีสอนเพื่อสร้างความหลากหลายแปลกใหม่แทนการสอนภาษาจีนแบบเดิม เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ใช้นิทานเรื่องเล่าเข้ามาผนวกกับเนื้อหาการจัดการเรียนรู้ โดยใช้คำถามของผู้สอนและคำตอบของผู้เรียนในการดำเนินเนื้อหา ดังนั้นการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline จึงเป็นหนึ่งในนวัตกรรมของการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม อีกทั้งนี้ยังเน้นการเรียนการสอนที่เป็นบูรณาการ เพราะผู้สอนสามารถสามารถรวมสาขาวิชาต่างๆ เข้าด้วยกันได้ภายใต้เนื้อหาการจัดการเรียนรู้เดียวกันได้ (ชรินภรณ์ สัจจธรรมวดี, 2555) นอกจากนี้ยังเป็นหนึ่งในวิธีที่ดึงดูดความสนใจให้ผู้เรียนเกิดความสนใจใฝ่รู้ใฝ่เรียนในเนื้อหาบทเรียน เพราะการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline มีนิทานเรื่องเล่าเข้ามาเป็นตัวช่วยในการเรียนการสอนซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้อยู่ในสถานการณ์การเรียนรู้ใหม่ซึ่งต้องตีความและแสดงความคิดเห็น ได้ใช้ความคิดของตนเองสร้างสรรค์ทั้งเชิงศิลปะและจินตนาการ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม (จันทร์สม วรกิจพูนผล, 2555) และเกิดความสนใจที่จะฟังเนื้อหาที่เรียนเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง และทักษะอื่นๆตามลำดับ

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1.2.1 เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (70/70)
- 1.2.2 เพื่อศึกษาทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียน โดยใช้จัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับเกณฑ์ร้อยละ 70
- 1.2.3 เพื่อศึกษาทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียน โดยใช้จัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับเกณฑ์ร้อยละ 70
- 1.2.4 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้จัดการเรียนรู้แบบ Storyline ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

1.3 ขอบเขตการวิจัย

1.3.1 ประชากร

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 สำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา เขต 27 จำนวน 13 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 427 คน

1.3.2 กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 สำนักงานเขตพื้นที่การมัธยมศึกษา เขต 27 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 36 คน โดยใช้เทคนิคการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

1.3.3 ตัวแปร

1.3.3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline

1.3.3.2 ตัวแปรตาม

- 1) ทักษะการฟังภาษาจีน
- 2) ทักษะการพูดภาษาจีน
- 3) ความพึงพอใจ

1.3.4 กรอบเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลการจัดกิจกรรมเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline โดยทดลองใช้กับเนื้อหาในหนังสือเรียนชุด สัมผัสภาษาจีน จำนวน 6 บท อันได้แก่ 名字 (míngzì) ชื่อ, 问候 (wèn hòu) การทักทาย, 家庭 (jiā tíng) ครอบครัว, 学习用品 (xué xí yòng pǐn) เครื่องเขียน, 颜色 (yán sè) สี และ 动物 (dòng wù) สัตว์ โดยวิเคราะห์ตามสาระการเรียนรู้ที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐานการเรียนรู้ที่ ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล ตัวชี้วัดที่ 3 บอกความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยคหรือข้อความสั้นๆตามที่ฟังหรืออ่านจากสื่อที่เป็นความเรียงและไม่ใช่ความเรียงในรูปแบบต่างๆ และตัวชี้วัดที่ 4 ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุปและแสดงความคิดเห็นจากการฟังหรืออ่านประโยคบทสนทนา หรือนิทานง่ายๆทั้งที่มีภาพและไม่มีภาพประกอบ

1.3.5 ระยะเวลา สถานที่วิจัย

1.3.5.1 ผู้วิจัยทำวิจัยในภาคเรียนที่ 1 ถึง 2 ปีการศึกษา 2561 โดยใช้เวลา 6

สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 12 ชั่วโมง

1.3.5.2 สถานที่วิจัย คือโรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล สำนักงานเขตพื้นที่การ
มัธยมศึกษา เขต 27

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline หมายถึง การจัดการเรียนรู้ โดยการเดินเรื่องราวซึ่งจะดำเนินเรื่องด้วยคำถามหลัก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ และเรีกร้อยเรื่องราวด้วยตนเอง การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline จึงเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและเป็นการจัดการเรียนการสอนที่บูรณาการเนื้อหาในหลักสูตรเข้ากับการเรียนการสอนต่างๆ ซึ่งมีขั้นตอนโดยเริ่มต้นจากการใช้คำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้อยากเรียนในส่วนของขั้นนำ จากนั้นผู้สอนจึงดำเนินการนำเสนอรูปแบบเนื้อหาและข้อมูลช่วยให้ผู้เรียนตอบคำถามและนำมาผนวกกับเรื่องเล่าของผู้สอนซึ่งขั้นตอนนี้จะช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนในขั้นกิจกรรม และสรุปความรู้ที่ได้เรียนมาในบทเรียนนั้นเป็นขั้นสรุปซึ่งเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการจัดการเรียนรู้แบบ Storyline

แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แบบแผนกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนล่วงหน้า อย่างเป็นระบบของครูผู้สอนเพื่อเตรียมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

การสื่อสารภาษาจีน หมายถึง กระบวนการทางภาษาถ่ายทอดข้อมูล ข่าวสาร ความคิด ความต้องการของผู้ส่งสาร โดยผ่านสื่อต่างๆ ได้แก่ การพูด ไปยังผู้รับสารซึ่งรับสาร โดยผ่านสื่อ ด้านการฟัง

ทักษะการฟัง หมายถึง ความสามารถทางด้านการฟังของผู้รับสาร (ผู้เรียน) ซึ่งเมื่อฟัง แล้วสามารถเข้าใจในความหมาย วัตถุประสงค์และสามารถตอบคำถามของผู้ส่งสาร (ผู้สอน) ได้ โดยวัดได้จากแบบทดสอบทักษะการฟัง ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

ทักษะการพูด หมายถึง การสื่อสารโดยใช้ภาษา คำพูด เพื่อถ่ายทอดความคิดไปยังผู้ฟัง ให้รับรู้และเข้าใจตรงกัน โดยวัดได้จากแบบทดสอบทักษะการพูด ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

ประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ผลของกระบวนการหาคุณภาพของการ จัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline เพื่อการสื่อสารภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 บรรลุตามเกณฑ์ 70/70 ที่กำหนดไว้ โดย

เกณฑ์ 70 ตัวแรก หมายถึง คุณภาพของกระบวนการที่พิจารณาได้จากค่าเฉลี่ยร้อยละ ของคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบทักษะการฟัง-พูดในแต่ละคาบ

เกณฑ์ 70 ตัวหลัง หมายถึง คุณภาพของผลลัพธ์ที่พิจารณาได้จากค่าเฉลี่ยร้อยละของ คะแนนทดสอบหลังเรียน

ความพึงพอใจ หมายถึง การแสดงความคิดเห็นรู้สึกชอบใจพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการ จัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ Storyline

1.5 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1.5.1 ผู้เรียนเกิดทักษะการฟัง ทักษะการพูดและความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีน ด้วยวิธีการสอนที่แตกต่างจากการสอนภาษาจีนแบบเดิม

1.5.2 ครูผู้สอนได้มีแนวทางที่หลากหลายในการจัดการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น

1.5.3 เป็นแนวทางที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีสมรรถนะตรงตามวัตถุประสงค์ที่สถานศึกษา
กำหนดไว้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY